

Dragă cititorule,

Îți urez bun-venit în lumea nesfârșită a poveștilor de dragoste. Este o mare plăcere pentru noi să-ți prezentăm minunatele colecții ale Editurii ALCRIS.

Plin de voie bună, fericire și iubire, fiecare roman al colecțiilor strălucește cu toată forța pasiunii și a emoțiilor pe care le aștepti cel mai mult de la un roman de dragoste.

Disponibile la prețuri rezonabile, aceste cărți au o valoare deosebită și își pot găsi repede un loc în colecția de romane de dragoste.

Sunt povești de iubire pe care le vei citi și le vei reciti, sunt povești pe care le vei avea aproape de sufletul tău pentru totdeauna.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză
sub titlul: YOURS FOR ETERNITY.

© by Janet Whitehead, 1998

Traducere și adaptare în limba română de ILEANA JITARU

Toate drepturile asupra acestui roman aparțin
Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-86-x

Colecția „EL și EA“

JANET WHITEHEAD

Goana după aur

ALCRIS

Această pagină vă aparține în proporție de 70%.
Așteptăm părerile dumneavoastră despre cărțile editate de
noi cât și alte observații și propuneri.
Cele mai bune scrisori vor fi publicate.

Editura

Capitolul 1

Cu o scrisoare în mână, pierdut în amintirile lui, Louis Winslow ședea în biroul său, indiferent la zgomotele care ajungeau până la el de pe culoar.

— Vă rog! Trebuie neapărat să mă ajutați...

Trezit brusc din visare, el ridică privirea. În fața lui se afla Martin Klousky, unul dintre studenții săi, printre cei mai neserioși, cu un aer îngrijorat. În alte împrejurări, i-ar fi adresat o remarcă mai caustică dar nu și astăzi...

— Cu ce te pot ajuta, Martin?

Tânărul se porni imediat să-i dea o lungă explicație, invocând tot soiul de pretexte pentru a-și justifica rezultatele proaste.

— De fapt, eu ce îți predau? îl întrebă Louis după ce-l ascultă liniștit până la capăt.

Băiatul se grăbi să răspundă:

— Istoria. Mai exact, studiul dezvoltării culturii occidentale...

— Ai citit cartea?

— Care, domnule?

— Cea pe care trebuia să ți-o procuri la începutul trimestrului. Ai cumpărat-o?

— Da, bineînțeles, domnule.

— Și ce-ai reținut din ea?

— Că istoria se repetă?

Se vedea bine că nici nu deschisese cartea.

— Înțeleg! comentă Louis cu un zâmbet sarcastic. Bine... dacă

vrei să treci proba, va trebui să te pui pe treabă. O să-mi ilustrezi spusele tale prin șase exemple la care vei analiza aspectele politice și economice. În felul acesta, cel puțin, o să înveți ceva... Crede-mă, Martin, este cel mai ușor să înveți regulat, cum fac toți ceilalți, decât să aștepti sfârșitul semestrului ca să implori mila profesorului. Unii dintre colegii mei nu sunt la fel de indulgenți ca mine.

Expresia de pe fața lui Martin încremeni.

– Dumneavoastră numiți asta indulgență?

– Încerc să fiu drept.

Băiatul se îndreptă, bombănind, spre ușă.

– Poftim? întrebă Louis pe un ton prefăcut curios.

– Ziceam că o să vă predau lucrarea.

– Înainte de data examenului... De fapt, va trebui să dai și examenul. Este o nimica toată.

– De ce?

– Pur și simplu din conștiinciozitate.

Martin îl privi îndelung în tăcere înainte de a părăsi încăperea.

Rămas singur, Louis oftă profund. În adâncul memoriei, își auzea parcă propria voce strigând cu furie: „Nu este drept!“ omului a cărui scrisoare o ținea încă în mână.

– Știi, fiule, pe pământ rareori lucrurile sunt echitabile.

Fiule. În ciuda faptului că nu exista nici o legătură de rudenie între ei, îl tratase întotdeauna ca pe propriul lui fiu.

Cineva bătu timid în ușă și o studentă își băgă capul prin deschizătură.

– O clipă, te rog, Rebecca. Eu...

Fata închise imediat ușa. Câți or fi așteptând încă afară? De câte zile încoace, toți veneau la el cu câte o problemă. Poate că programul lui fusese prea greu în acest an?

Îi plăcea să predea la Montclair College, această mică universitate particulară cu opt sute de studenți, ascunsă într-o vale liniștită din California de Nord. În plus, îl plăteau bine.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-și schimbe ritmul de viață. Și totuși, dacă făcea ceea ce i se cerea în acest mesaj...

*

* *

Se revăzu în minte copil. Rebel, având în preajma lui un tată care se acoperea în mod regulat de rușine și se dezinteresa total de el.

Patrick McHenry îl ajutase. Conștient de chinurile emoționale și fizice pe care le îndura băiatul de unsprezece ani, el a intervenit. Fără el, cine știe...

Louis aruncă o privire circulară prin încăperea plină de cărți înșirate pe rafturi înguste. Privirea i se opri pe teancul de lucrări ale studenților care se adunaseră pe biroul lui.

Dacă ar fi continuat să crească în mediul acela, lipsit de afecțiune, cu siguranță că ar fi sfârșit în pușcărie. Dar, mulțumită lui Patrick, totul se schimbase. Lui îi datora toate reușitele lui ulterioare...

În decursul anilor, nu încetaseră niciodată să-și scrie. Louis îi povestea proiectele lui, visele lui. Patrick îi vorbea despre minusculul sat al căutătorilor de aur al cărui șerif era el de vreo patruzeci de ani încoace. Părea să fie fericit la Amador Springs.

Amador Springs... Louis se înfioră doar la simpla evocare a acestui nume. Fugise din acel loc, întorsese spatele trecutului pentru a-și reface viața. Voia din tot sufletul să uite... Și acum, iată... De ce trebuia să primească această scrisoare?

Privi din nou foaia de hârtie. Cuvintele continuau să fie aici, în fața lui, neschimbate... Patrick avea nevoie de el. Pentru prima oară, îi cerea ajutorul.

Cuprins de un sentiment de panică, Louis își trecu mâna prin părul brun. Când își puse brațul pe marginea fotoliului, observă că mâna îi tremura.

Și dacă ar invoca scuza călătoriei în Grecia împreună cu Myriam? Myriam, fata aceasta atât de independentă cu care el întreținea relații amoroase episodice dar plăcute... De doi ani tot planificau această călătorie în țara filozofiei și istoriei clasice, specialitățile lor propriu-zise. Dar întotdeauna se ivise câte o problemă în ultima clipă. Cum va reacționa ea la acest nou obstacol dacă el se hotărâ să plece la Amador Springs?

Se auzi din nou o bătaie în ușă. Încuie scrisoarea în sertarul de sus al biroului său și o invită înăuntru pe studenta care așteptase atâta. O ascultă însă foarte distrat, incapabil să-și alunge din minte chemarea în ajutor a prietenului său.

Hotărârea lui era luată. Nu putea să refuze să-l ajute.

Capitolul 2

– Chiar că nu mai înțeleg nimic.

Linda Conway întorcea harta în toate sensurile, încercând să urmărească indicațiile scrise pe o bucată de hârtie. Dar în zadar...

– Acum ar trebui să ajung la șoseaua asta...

Aproape gata să plângă, simțea cum o cuprinde panica. Inspiră profund încercând să se calmeze. La urma urmei, nu se afla în deșertul australian sau în mijlocul Amazoniei, ci în California, la doi pași de civilizație, în ținutul căutătorilor de aur... Numai că, iată instrucțiunile pe care le avea nu corespundeau deloc. Se rătăcise. În locul salvării sperate, intra într-un nou coșmar.

Își privi sora adormită pe bancheta din spate. Părul blond îi încadra fața cu o expresie speriată chiar și în somn. Cuprinsă brusc de un sentiment de vinovăție, își întoarse capul. Melanie conta pe ea, iar ea nu trebuia să-i trădeze încrederea.

Dacă Linda va găsi această compasiune, aurul pe care ele îl vor descoperi le va rezolva toate problemele. Așadar nu era cazul să se neliniștească... Trebuia să rămână calmă. Probabil că doar se încurcase puțin pe hartă.

Închise o clipă ochii pentru a-și alunga lacrimile care-i tulburau vederea, apoi porni din nou motorul și demară.

*

* *

Puțin mai târziu, ajunseră la destinație. Linda își scutură cu blândețe sora ca s-o trezească.

– Ce... ce s-a întâmplat? Am ajuns?

– Așa cred.

Orbită de soarele dimineții, tânăra clipi des și își dădu părul pe spate.

– Ești sigură? întrebă ea privind peisajul neospitalier.

– Nu chiar.

Linda deschise portiera și ieși, urmată de Melanie.

– Cred că este exact acolo, dedesubt, zise Linda.

În spatele tufișurilor, al stâncilor și copacilor, se auzea susurul apei.

– Linda, eu nu sunt prea sigură...

– Nu-ți face griji, totul o să fie bine.

Nici gând să cedeze panicii! Oricum, nu aveau de ales.

– Hai, vino.

O luă pe o potecă îngustă, dând la o parte măcăcinii ce i se agățau de blugi. După o scurtă ezitare, Melanie se luă după ea.

Câteva clipe mai târziu, spre marea ei ușurare, Linda descoperi reperul care trebuie să fi indicat concesiunea unchiului lor: un stejar înalt, cu trunchiul despicat și foarte noduros. Se afla în vârful unui taluz ce mărginea un mic canion prin care curgea pârâul. De cealaltă parte se înălța malul abrupt. Ajunseseră!

Pârâul, îngust în acest loc, curgea pe un pat de pietriș, mărginit de enorme blocuri de stâncă albite de soare. Ceva mai jos, făcea un cot apoi dispărea după stânci. Dar locul nu era pustiu: dintr-o cabană ieși un bărbat care se duse lângă un altul, bărbos, înge-nuncheat pe mal.

Înalți, solizi, musculoși, erau îmbrăcați amândoi cu haine uzate de lucru. Bărbosul se ridică. Ținea în mână două farfurii și un vas pe care tocmai le spălase.

– Cine..., începu Melanie pe un ton speriat.

Linda n-o lăsă să-și termine întrebarea.

– Nu știu.

O adiere ușoară aducea până la ele râsete și frânturi de cuvinte pe care nu le înțelegeau.

– Ai spus că nu ești sigură...

– Da, dar acest copac mi-a spulberat orice urmă de îndoială; el corespunde exact descrierii.

Îi întinse foaia de hârtie surorii sale.

– Te cred, răspunse Melanie fără să arunce măcar o privire. Dar atunci cine sunt acești oameni?

– O să aflăm curând.

– Cum?

– Întrebându-i.

– Dar mi se par cam...

– Neciopliți, este adevărat.

– Poate că e pe undeva o greșeală... Poate că această concesiune nu era a unchiului Roger, sau poate că a dat-o altcuiva...

– Sst! Privesc înapoi.

Ele se ascuseră mai bine după tufișuri. Trecură câteva secunde în liniște, apoi cei doi indivizi reîncepură să vorbească.

– Vreau să mă întorc acasă, Linda. Locul ăsta nu-mi place.

Linda își trecu o mână prin păr. Nu putea să se întoarcă... nu acum.

– Liniștește-te. Lasă-mă să mă gândesc, Melanie!

Văzând însă expresia înspăimântată de pe fața surorii sale, continuă pe un ton mai blând:

– Ai dreptate, probabil că există pe undeva o greșeală, dar ei sunt cei ce se înșală. Terenul acesta aparține unchiului nostru. Sunt sigură.

Își adună tot curajul înainte să iasă din umbra copacului.

– Rămâi aici, îi ordonă ea Melaniei.

Făcu câțiva pași în față mai înainte ca bărbații să ridice capetele.

Îi văzu crispându-se imediat dar continuă să înainteze, fără ca totuși să treacă dincolo de pârâu.

– Bună ziua, le zise ea.

Nici un răspuns.

– Aș avea nevoie de ajutor, domnilor.

Încremeniți, fără să scoată o vorbă, ei o priveau fix.

Linda se opri pe mal.

– Caut concesiunea lui Roger Conway. Ați putea să-mi dați niște informații?

– N-am auzit niciodată de el, declară până la urmă unul dintre ei.

– Totuși a locuit aici mai bine de douăzeci de ani. Cu siguranță că...

– N-am auzit de el, repetă omul.

Ea își strecură degetele în buzunarele de la spate ale blugilor și, cu vârful cizmei, rostogoli o piatră.

– Am niște indicii... și ele m-au condus aici.

– Atunci sunt niște indicii false, bombăni bărbostul.

Celălalt îi făcu un ușor semn cu mâna ca să tacă, apoi îi adresă Lindei un zâmbet larg.

– Există pe undeva vreo problemă. Noi lucrăm aici de vreo doi ani. Locul acesta ne aparține... Poate că vi s-au dat explicații greșite.

– Se poate, admise Linda. Totuși copacul acesta...

Arată cu degetul spre stejarul despicat.

Cel mai amabil dintre ei izbucni în râs.

– O să găsiți copaci din ăștia peste tot pe aici. Insectele pătrund în trunchiuri când acestea sunt tinere și până la urmă îl macină până se despică. Continuați să căutați. Nu-i aici locul.

Linda își încruntă sprâncenele.

– Și nici nu l-ați cunoscut pe unchiul meu?

– Nu, don'șoară.

Ea ridică din umeri.

– Bine... Îmi pare rău că v-am deranjat.

Ezită o clipă înainte să întrebe:

– Credeți că ar putea cineva de pe aici să-mi dea niște informații?

– Scuzați-mă, don'șoară. Dar eu și colegul meu nu suntem prea sociabili, nu cunoaștem pe nimeni.

Linda urcă taluzul. Când se întoarse, văzu că bărbosul continua s-o privească.

– Ce-o să facem? întrebă Melanie îndreptându-se spre mașină.

– E un orașel nu departe de aici. O să găsim pe cineva care o să-și amintească cu siguranță de unchiul Roger. În ciuda obiceiurilor lui de urs solitar, trebuie să se fi dus din când în când să se aprovizioneze...

– Tata spunea întotdeauna despre el că nu este în toate mințile.
– Ascultă, dacă el n-ar fi venit aici, nu ne-ar fi lăsat acum această concesiune și...

Melanie își mușcă buzele și se așează pe scaunul din față.

– Probabil că ne-a transmis și nouă sâmburele de nebunie, murmură ea.

Pentru prima oară de luni de zile, părea relaxată. Linda zâmbi. Acest voiaj în California se dovedea deja a fi benefic chiar dacă, deocamdată, lucrurile decurgeau mai degrabă prost.

*

* *

Amador Springs era o localitate minusculă. Probabil prosperă pe vremea goanei după aur, se afla acum prea departe de circuitele turistice pentru a atrage vizitatori.

Linda parcă în fața singurei stații de benzină.

Dinăuntru ieși un bătrânel târându-și picioarele.

– Plinul? Întrebă el.

Linda încuviință din cap și ieși din mașină.

– Frumoasă zi, începu omul în timp ce desfăcea bușonul rezervorului.

– Da.

– Sunteți în trecere?

– De fapt, nu. Eu și cu sora mea tocmai am moștenit concesiunea unchiului nostru. Se numea Roger Conway.

Bătrânul se întoarse spre ea.

– Roger? Sunteți rude cu el?

Ea dădu din cap.

– Îl cunoșteți?

– Bineînțeles. Este îngrozitor ce i s-a întâmplat. Dar sunt atâtea accidente... Totuși...

Se opri brusc. Intrigată, Linda insistă:

– Totuși?

– Nimic.

Închise rezervorul și se îndreptă spre fața mașinii ca să-i spele parbrizul.

– Vreți să vă verific uleiul?

– Desigur.

Linda îl urmă.

– Așa cum v-am spus, am venit să intrăm în posesia terenului... dar nu l-am găsit. Știți cumva unde este?

– Evident... Nivelul uleiului este bun, o anunță el închizând capota.

– Mi s-au dat câteva indicații, dar nu știu dacă ele sunt exacte. Ați putea să aruncați o privire?

– Ia să văd.

Prin geamul deschis al portierei, Linda luă hârtia.

Omul o luă în mâinile lui noduroase și o studie câteva clipe, înainte de a i-o înapoia.

– Este corect. Trebuie să urcați de-a lungul râului câțiva kilometri, treceți două dealuri, traversați pe un pod îngust... și după aceea o luați pe primul drum la dreapta.

Dacă nu cumva ele greșiseră pe undeva, atunci era chiar drumul pe care-l urmaseră. Linda se încruntă și se așeză la volan.

– Mulțumesc.

Bătrânul se apropie, dornic să afle mai multe.

– Așadar o să exploatați concesiunea lui Roger?

– Da.

– După cât se spune, există aur acolo.

– Nu știu.

El o privi, oarecum amuzat.

– Ei, vă doresc noroc! zise bătrânul, îndepărtându-se de mașină ca s-o lase să plece.

– De ce i-ai răspuns atât de evaziv? o întrebă Melanie după ce plecară de la benzinărie. Sigur că există aur acolo. Doar ne-a confirmat avocatul acest lucru.

– Nu-i cazul să strigăm asta în gura mare.

– Da, firește...

– Oricum, nu s-a lăsat păcălit.

– Cine?

– Bătrânul. Nu i-ai văzut zâmbetul? Dar noi încă habar nu avem cât aur se găsește acolo... și totuși ne mai rămâne să-l și descoperim.

– Ce? Amplasamentul?

– Nu, aurul! El nu izvorăște singur din pământ!

Linda regretă imediat agresivitatea răspunsului său. Era însă prea târziu. Melanie tăcuse, închisă din nou în sine.

*

* *

Indicațiile bătrânului de la benzinărie le duseră până la luminișul izolat unde își trăsese mașina prima oară.

– Deci aici era, murmură Melanie.

– Așa s-ar zice.

– Păi atunci, cine sunt cei doi bărbați?

Fără să-i răspundă, Linda porni prin tufișuri. Tocmai ajungeau la stejar când Melanie rupse tăcerea.

– De data asta, n-am să mă mai ascund. Îi vom înfrunta împreună.

Intrușii mai era încă aici. Țipătul ușor de spaimă pe care Melanie încercă să și-l înăbușe fu de ajuns ca să le atragă atenția. Unul dintre ei ridică spre ele capul și își preveni partenerul care scoase imediat un revolver de sub cămașă.

La vederea armei, Linda simți că i se oprește inima. Ce să facă? Să fugă, să rămână nemișcate, sau să se arunce la pământ ca-n filme?

– Așadar, v-ați întors, mormăi bărbostul. Și chiar cu încă o prietenă!

Lindei nu-i plăcea deloc felul lui de a vorbi. De ce naiba se băgase ea într-o asemenea încurcătură? De parcă recente lor necazuri n-ar fi fost de ajuns...

– Da, îi răspunse ea. Și poliția e prin apropiere.

– Perfect.

Era evident că nu reușise să-i impresioneze.

– Vă aflați pe terenul nostru, domnilor.

– Ah, da?

– Fără nici o îndoială.

Bărbatul schiță un zâmbet.

– N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre dreptul primului venit?

Melanie o apucă pe Linda de braț. Ca fascinată de cei doi indivizi, nu-și putea lua ochii de la ei.

– Să plecăm de aici, Linda, murmură ea. E inutil să...

Individul îndreptă pistolul spre ele.

– Ce ziceți, știu să mă folosesc de el? Întrebă acesta.

– Probabil, bolborosi Linda.

El ținti și trase. Un nor de praf se ridică din pietrișul de la picioarele lor. Însălmântate, cele două fete tresăriră.

Bărbatul ridică încă o dată arma, dar de data asta în direcția lor.

– Vi s-a spus deja să plecați de aici, mormăi el. Și n-o să vă mai repet. Ori o ștergeți imediat, ori următoarele două gloanțe sunt pentru voi.

Melanie începu să plângă. Linda o luă de mână și începu să se retragă.

– Hai, cărați-vă! le ordonă individul.

Când ele se repeziră între tufișuri, cei doi bărbați izbucniră într-un râs grosolan.

*

* *

Gâfâind, Linda porni motorul. Fără să mai piardă timpul cu întorsul, ajunse pe șosea mergând cu spatele, după care o porni imediat spre oraș.

Dumnezeule! Fuseseră amenințate cu o armă! S-a tras asupra lor! Cum va reacționa Melanie la o asemenea încercare?

Se întoarse spre sora ei și i se păru că este lividă... mai palidă chiar decât în ultima vreme.

– Crezi că ne vor urmări? Întrebă Melanie cu o voce tremurată.

– Cum să ne urmărească? N-am văzut pe acolo nici un vehicul.

– Nici eu, dar...

Linda accelerează, furioasă că trebuise să treacă printr-o astfel de situație. Dacă nu exista comisariat în oraș, va merge mai departe... până la Sacramento dacă va fi nevoie. Acum va trebui să reacționeze... Gata cu prostiile. Când se gândea că, din vina ei, s-ar putea să piardă ferma familiei... din cauza neglijenței ei.

Nu, inutil să tot regrete eșecurile trecutului... Oricum, nu va putea schimba nimic. Dar acum, dimpotrivă, n-o să se lase păcălită! Ele moșteniseră această concesiune. Unchiul lor o exploatare prea multă vreme pentru ca ele s-o abandoneze acum fără luptă.

Dădu din cap, îngândurată, și își privi sora mai mică, pe Melanie, atât de delicată și fragilă, pe care ea o proteja dintotdeauna.

Deocamdată, trebuia neapărat să-i găsească un loc unde să se odihnească. Era deja epuizată.

*

* *

Se opri la aceeași benzinărie. Când le zări, bătrânul își încruntă sprâncenele.

– Parcă ați mai fost pe-aici...

Linda îl întrerupse.

Există vreun polițist în oraș?

– Vi s-a întâmplat ceva? întrebă el, intrigat.

Linda nu-i luă în seamă întrebarea.

– Unde pot găsi vreun reprezentant al ordinii?

El ridică ușor brațul, arătându-le direcția.

– Acolo.

După ce-i mulțumi scurt, Linda demară în trombă și trase în fața locului indicat.

– Vrei să mă aștepti aici? îi propuse ea Melaniei.

– Nu.

Deschise apoi portiera cu un gest nervos. De ce oare se înverșuna astfel soarta împotriva lor?

Urmată de sora ei, Linda intră în biroul șerifului. Încăperea mică, ocupată de două mese de lucru și o celulă minusculă, părea să fi ieșit dintr-un film prost, la fel ca și cei trei bărbați aflați înăuntru.

Cel mai bătrân, cu părul alb, cu barba stufoasă și burtă mare, să fi avut vreo șaizeci de ani.

Un altul, blond, de talie mijlocie, și el un pic cam gras, purta o mustață mică.

Al treilea, înalt, brunet și suplu, avea ochii de culoare închisă, pomeți înalți, nasul și gura frumos conturate.

– Care dintre voi este șeriful? întrebă Linda.

Surprinși de intrarea celor două fete, toți trei se ridicaseră în picioare. Cel mai vârstnic schiță o mișcare.

– Eu sunt. Ce-ați pățit?

– Sora mea și cu mine am venit să ne luăm în primire concediul primită moștenire. Dar am găsit acolo doi indivizi care pretind că proprietatea este a lor. Ne-au amenințat și chiar au tras asupra noastră.

– Sunteți siguri că erați pe terenul vostru?

– Da.

Cu un zâmbet binevoitor pe buze, el se sprijini cu nonșalanță de birou.

– Știți, aici este foarte ușor să te înșeli. N-ar fi pentru prima oară.

– Nu, zise Linda. Nu este vorba de nici o greșală.

Nu-i plăcea felul lui de a minimaliza problema.

– Ați mai fost pe-aici? le întrebă el.

– Nu.

– Atunci cum puteți fi atât de siguri?

– Avem indicații... aparent exacte, din moment ce și bătrânul de la benzinărie le-a confirmat. El îl cunoștea foarte bine pe unchiul nostru și...

Blondul izbucni în râs.

– Asta explică totul!

Zâmbetul bătrânului se lărgi.

– Posibil! Bietul Jason crede că el știe totul, dar i se întâmplă foarte des să se înșele.

– Nu și de data asta, replică Linda, cu dinții strânși. Și chiar dacă ar fi așa, indivizii aceia au tras asupra noastră.

Șeriful dădu din cap.

– Știți, aici prospectorii au obiceiul să-și apere bunurile. Nu le plac deloc străinii.

– Dar terenul acela ne aparține!

Cel mai înalt dintre cei trei își împinse scaunul la perete.

– Poate că ele au dreptate, Patrick, zise el. Nu ne costă nimic să mergem să aruncăm o privire.

– Și eu aveam de gând să facem asta. Dar tu ar trebui să știi că oamenii de pe aici trag repede cu arma, Louis.

– Avem acte care dovedesc drepturile noastre, interveni dintr-o dată și Melanie. Ele vă pot arăta situația exactă...

Se întoarseră cu toții spre ea. Linda îi aruncă Melaniei o privire recunoscătoare... De ce nu se gândise ea mai devreme la lucrul ăsta?

– Așa este. Sora mea are dreptate.

Melanie scoase documentele din geantă.

– Iată-le, zise ea. Puteți să le citiți...

De îndată ce le consultă, Patrick își încruntă sprâncenele.

– Sunteți rudele lui Roger Conway?

– Credeam că v-am spus deja, răspunse Linda.

– Trebuie să fie o neînțelegere. Louis, Roland, o să le însoțiți pe domnișoarele astea până acolo, să vedeți un pic ce se întâmplă.

– Ne-au ocupat concesiunea, zise Linda.

Blondul zâmbi ironic.

– Vino, Louis. O să pornim la vânătoare de răufăcători.

Era evident că el nu le lua deloc în serios... ca și șeriful, de altfel. Dar Louis, cel mai înalt, părea mai puțin sceptic. De aceea, lui îi făcu Linda un semn ușor cu capul.

Capitolul 3

Linda și Melanie merseră în urma jeep-ului marcat cu însemnele șerifului până la concesiune. Precedate de polițiști, ele traversară din nou tufișurile. Vederea uniformelor îi va pune cu siguranță pe gânduri pe intruși. Nu era cazul să se mai vadă o dată amenințate cu arma...

Se opriră la marginea luminișului, atenți la cel mai mic zgomot... dar numai susurul apei și cântecul păsărelelor tulburau liniștea.

– Aici este? întrebă cel mai înalt dintre polițiști.

– Da, murmură Linda.

Cei doi bărbați trecură pârâul pe o punte îngustă.

– E cineva pe-aici? strigă unul dintre ei.

Nici un răspuns...

Blondul intră în cabană și ieși aproape imediat.

– Nimeni, declară el.

Își mai continuară o vreme investigațiile înainte să se întoarcă la cele două tinere.

– Vă asigur că erau aici! zise Linda.

Blondul spuse zeflemitor:

– Atunci, s-ar zice c-au plecat.

Louis nu-i luă în seamă sarcasmul și spuse:

– Probabil că s-au speriat și au fugit.

Se întoarse cu fața spre râu.

– Aveți de gând să prospectați aici?

Linda se crispă, furioasă de întorsătura pe care o luau evenimintele. Se acoperise de ridicol... Hotărât lucru, acțiunea lor începea prost.

– Da, răspunse ea.

– Știți cum trebuie să faceți?

– Puțin.

Cu ochii micșorați, el insistă:

– Ați mai făcut așa ceva vreodată?

Ah, nu! N-o să se lase impresionată. La urma urmei, nu le datora nici o explicație. Ei nu-și făcuseră decât datoria de reprezentanți ai ordinii. Fără să-i mai răspundă la întrebare, ea îi întinse mâna.

– Mulțumesc pentru ajutor. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul.

El continua s-o fixeze.

– Și dacă se întorc?

Nu-i răspunse nici de data asta. Linda simțea neliniștea crescândă a Melaniei care stătea lipită de ea.

– Există o pensiune familială în oraș, adăugă el. Este curată și nu-i prea scumpă.

– Asta vă pot garanta și eu, afirmă blondul Roland. Și în plus se mănâncă bine. Nevasta patronului gătește minunat.

– Vă puteți instala acolo până ce va fi îndepărtat orice pericol, încheie Louis.

Aveau dreptate... dar în starea actuală a finanțelor, imposibil să-și permită o asemenea cheltuială.

– Vă mulțumim, dar vom rămâne aici. Oricum, se vede că i-am pus pe fugă.

– Nu-i prea confortabil.

– Nu face nimic.

Polițistul brunet ridică din umeri.

– Dacă așa vreți voi...

Celălalt își șterse palma de blugi înainte de a-i întinde mâna Lindei.

– Eu mă numesc Roland Barns.

Îl arată pe colegul lui cu un semn din cap.

– Iar el este Louis Winslow. Trebuie să-l scuzați. Vine dintr-un oraș mare... și din cauza asta este mereu în alertă.

– Nu uita că am crescut aici, Roland.

– Viața în metropole pervertește oamenii. După câțiva ani de stat acolo, nu mai ai încredere în nimeni și în nimic.

– Unii indivizi nu merită încredere.

Zâmbetul lui Roland se topi.

– Este adevărat... dar nu trebuie să-i bagi pe toți în aceeași oală. Bun, oricum n-o să discutăm acum despre asta. Cu tine, este inutil. La urma urmei, eu nu sunt decât un biet țăran neșcolit. Eu n-am fost niciodată la facultate, și nu există riscul să devin profesor.

Linda se încruntă. De ce o asemenea agresivitate? Ce aveau de împărțit oamenii ăștia?

Louis Winslow își aținti ochii negri asupra colegului său. Fără să-și mai dea osteneala să-i răspundă, se întoarse spre cele două surori.

– Măcar lăsați-ne să vă ajutăm să vă instalați. Aveți de cărat bagaje?

Linda acceptă fără tragere de inimă, căci Melanie era istovită și nu putea s-o ajute. Dacă ar face eforturi suplimentare, iar s-ar îmbolnăvi.

Cu trei drumuri la mașină rezolvară căratul bagajelor. Aveau atât de puține lucruri... În decursul ultimelor luni, trebuiseră să vândă aproape totul. Nu le mai rămăseseră decât câteva lucruri de strică necesitate... și ferma... deocamdată.

Cei doi bărbați nu păreau surprinși. Credeau probabil că ele veniseră aici să se distreze câteva săptămâni... și nu să încerce operațiunea ultimei șanse.

– Pun pariu că va trebui să faceți o curățenie strașnică în cabană, zise Louis punând jos o cutie de carton plină cu lucruri.

– O să ne ocupăm de asta, răspunse Linda.

– Bărbații aceia trebuie s-o fi lăsat în dezordine.

– Așadar, dumneata ne crezi?

– Bineînțeles.

– Nu este și cazul partenerului dumitale.

Ea aruncă o privire înspre râu unde blondul tocmai o ajuta pe Melanie să treacă.

– Totul o să fie bine, declară Linda întorcându-se spre Louis. Nu-ți face griji. Suntem obișnuite să ne descurcăm singure.

– Sora dumitale pare foarte obosită.

– A fost bolnavă.

– Viața pe o concesiune este grea. Aveți de gând să rămâneți mai multă vreme?

– Destul de multă.

Linda scoase dintr-unul din pachete detergenți și ustensile de bucătărie, când îl auzi înăbușindu-și un hohot de râs. Surprinsă, ridică privirea spre el.

– Cel puțin, se poate spune că nu plecați la drum fără nimic!

– Viața a avut grijă să ne învețe să fim prevăzătoare.

Expresia îi deveni dintr-o dată mai serioasă. Intrigat, el se pregătea s-o întrebe care-i cauza, când Roland Barns se apropie de ei și-i dădu o palmă pe spate.

– Hai, Louis, nu crezi că ar trebui să ne întoarcem în oraș? Nu ne putem petrece ziua discutând cu fetele frumoase... Păcat!

Se vedea limpede că Louis nu-i aprecia familiaritatea, drept pentru care se îndepărtă ușor. Dar Roland părea să nu fi observat... sau poate doar se prefăcea?

Louis se adresă celor două tinere:

– Nu ezitați să faceți apel la noi în caz de nevoie. Oricum, o să vă mai vizităm din când în când... doar ca să ne asigurăm că totul e-n regulă.

– Faceți asta cu toți căutătorii de aur? întrebă Linda.

Trecuse atâta timp de când nimeni nu se mai ocupase de ele. Era greu acum să accepte oferta acestui om, să rupă cu obișnuința singurătății ultimelor luni. Putea eventual să-i accepte ajutorul, dar nu și protecția.

– Încercăm să supraveghem ce se întâmplă, îi răspunse el, așa cum a făcut-o Patrick întotdeauna.

– Patrick? întrebă Melanie.

– Patrick McHenry, șeriful. Este un om cumsecade. Își ia foarte în serios îndatoririle.

Și totuși, nu dăduse o prea mare atenție problemei lor. Dar Linda preferă să tacă din gură. Poate că la urma urmei ele îl luaseră prin surprindere... N-avusese timp să se dezmeticească.

– Iar alegerea este ușor de făcut între niște domnișoare fermecătoare și bătrânii noștri prospectorii cu părul alb, adăugă Roland.

Linda și Louis îl fulgerară cu privirea.

– Hai să mergem, murmură Louis nerăbdător.

– La revedere și vă mulțumim! le strigă Melanie.

Cei doi bărbați le făcură semn cu mâna. Dar Linda nu le răspunse. Își dorea din tot sufletul să nu mai aibă niciodată de-a face cu ei.

Melanie îi privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre sora ei.

– A fost drăguț din partea lor să ne ajute.

Linda dădu din cap.

– Nu-ți plac ăștia doi, Linda?

– Nu în mod deosebit.

– Crezi că intrușii se vor întoarce?

– Sper că nu.

Linda ridică în brațe o cutie de carton. Cu cât va începe mai repede curățenia, cu atât mai curând se vor putea instala.

Melanie o urmă înăuntrul adăpostului. Abia intrată, se înfioră poate din cauza diferenței de temperatură față de exterior... sau din cauza murdăriei și dezordinii ce domnea în încăperea întunecoasă? Pe jos era plin de gunoaie, de unelte cu forme bizare și lăzi de toate mărimile care păreau să-și reverse conținutul.

Linda oftă.

– Ce-o să facem dacă se întorc? întrebă Melanie cu o voce tremurată.

Linda putea să-i citească gândurile surorii sale mai mici. Ea dorea pur și simplu să se întoarcă la ferma lor din Nevada, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cuprinsă de milă, o strânse cu putere la piept.

– Totul o să fie bine. O să reușim. Îți promit.

– Dar...

– Nu există nici un „dar“. Trebuie să ne concentrăm asupra unicului nostru scop: să găsim cât mai mult aur... și cât mai repede.

„Este ultima noastră speranță“, fu gata să adauge, dar preferă să tacă. Ziua fusese și așa destul de obositoare. Inutil să-și mai împovăreze sora cu grijile care o măcinau. Acum doar timpul, munca și norocul puteau să le mai ajute.

Cu un zâmbet forțat pe buze, o strânse mai tare.

– Locul acesta nu-i chiar atât de îngrozitor pe cât pare. Când avocatul ne-a vorbit despre o cabană, eu mi-am imaginat o colibă. Dar, după cum vezi, este aproape un bungalow! După ce o să-l amenajăm, ne vom simți foarte bine, ai să vezi.

Melanie își trase nasul și clipi ca să-și îndepărteze lacrimile care-i umpluseră ochii.

– Ai dreptate.

– Bun! Ce-ar fi să scoți cafetiera și să pregătești o cafea bună în timp ce eu... eu verific conținutul cutiilor?

– Sunt atât de obosită...

Linda simți că i se strânge inima, plină de afecțiune pentru sora ei.

– Nu-ți face griji. Este normal, după o călătorie ca asta, dar îți vei recăpăta forțele pe zi ce trece.

Din păcate nu era adevărat.

– Ți-e foame? Întrebă Melanie. Aș putea să fac niște sandvișuri din ce-a mai rămas prin lada frigorifică.

– Bună idee.

Linda o privi îndepărtându-se, cu o licărire de disperare în adâncul privirii ei albastre.

*

* *

Louis Winslow stătea în picioare la intrarea cimitirului dezafectat ascuns într-o fundătură la intrarea în Amador Springs. Din câte

își putea el aduce aminte, întotdeauna acest loc fusese abandonat, năpădit de buruieni.

Copil fiind, venea adesea aici. Cel puțin aici nu exista nimeni care să-l judece.

Datele înscrise pe pietrele funerare îi treziseră curiozitatea, apoi pasiunea pentru istorie. Tot citind și recitind numele săpate în piatră și epitafurile, își construise încetul cu încetul o lumă imaginară în trecut.

Pentru el, acest loc fusese magic... asemeni unei țări a minunilor unde tatăl său nu va veni niciodată, o țară unde se putea refugia ca să scape de greutatea vieții.

De la întoarcerea lui în Amador Springs, totul parcă se înverșuna să-i reamintească faptul că era fiul lui Dan Winslow, rămas pururea tânăr și vrednic de milă.

Închise o clipă ochii ca să-și alunge durerea.

Deși mai puțin populat acum, orașul nu se schimbase totuși. Avea aceleași clădiri cu fațadele din lemn și piatră, era la fel de prăfuit, cu haitele lui de câini înfomețați și cu vitrinele pe care erau gravate numele proprietarilor.

Se gândi la Myriam, la vara pe care și-ar fi putut-o petrece împreună. Ce căuta el aici? De ce cedase cu atâta ușurință unei chemări din trecut?

„De ce? Firește, din cauza lui Patrick“, îi șopti conștiința.

Se plimbă printre prietenii tăcuți din tinerețea lui. Patrick... Patrick pe care pentru prima dată îl simțise înspăimântat.

— Nu știu ce să fac, Louis. Oamenii sunt îngrijorați. Am auzit niște vorbe... Ei... Ei zic că sunt prea bătrân, că ar trebui să demisionez. Dar nu pot, Louis, nu pot! Postul acesta de șerif este toată viața mea. Și totuși, se petrec niște lucruri... niște lucruri ciudate. Iar eu nu reușesc să dezleg misterul. Am nevoie de cineva în care să am încredere.

Tulburat de privirea lui imploratoare, Louis acceptase să-i fie adjunct.

„Cineva în care să pot avea încredere.“ Cuvintele acestea încă îl urmăreau. Oare Patrick nu avea încredere în Roland Barns, adjunct-

tul său? N-ar fi de mirare. Nici lui Louis nu-i prea plăcea omul acesta. Ceva în el îl deranja... Dar bătrânul lui prieten nu vruse să-i spună nimic. Se mulțumise doar să-i recomande o vigilență cât mai mare.

Trebuia să-și păstreze mintea limpede, să examineze problema din toate unghiurile ca să poată ajunge la o concluzie. Până atunci, așa cum îl sfătuisese Patrick, el va continua să pretindă că se afla aici pur și simplu într-o vizită prelungită și că profita de ea ca să-și ajute prietenul.

La început, Roland Barns îl primise cu brațele deschise, dar nu lăsa să-i scape nici o ocazie pentru a-i adresa cuvinte sarcastice... Așa cum se întâmplase și când le ajutaseră pe cele două fete.

Cele două fete... două surori... atât de asemănătoare și, în același timp, atât de deosebite. Una calmă și blândă, cealaltă mai dură, mai agresivă.

Niște bărbați trăseseră asupra lor. Nu era nimic excepțional în asta, într-o regiune în care oamenii aveau obiceiul să-și apere bunurile reale sau imaginare. N-ar fi pentru prima oară când prospectorii încercau să ia în stăpânire o concesiune prin forța armelor. Epitafurile de pe morminte erau mărturie a violenței care domnise întotdeauna aici. Dar oare acest incident avea vreo legătură cu evenimentele din lunile trecute?

Îngândurat, cu sprâncenele încruntate, Louis se așeză la volanul mașinii sale și porni motorul înainte de a ieși de pe drumul îngust. Profitase de pauza de prânz ca să facă o vizită la cimitir. Acum, trebuia să se ducă să-l schimbe pe Patrick. Slavă Domnului că Roland lipsea în după-amiaza asta. Nu i-ar fi plăcut să petreacă atâtea ore cu el în minuscula încăpere a poliției.

După nici cinci minute, ajunsese în oraș. Parcă mașina, traversă trotuarul de lemn și deschise ușa, gata să-i spună o glumă prietenului său. Dar în birou se mai afla cineva. O femeie între două vârste, bine clădită, cu fața încadrată de un păr brunet tuns scurt și ondulat. Era lividă.

— Și n-am să plec până ce nu-mi vei rezolva problema. Tatăl meu dispăre și se pare că nimănui nu-i pasă! Ce fel de șerif ești atunci?

– O să facem tot posibilul, doamnă Armbruster. Dar se întâmplă destul de des ca un prospector să plece fără să anunțe pe nimeni. Nimeni nu-i obligă să-mi spună mie unde se duc și ce fac. Oamenii de aici n-ar suporta asta. Sunt sigur că tatăl dumitale s-a dus undeva și că în curând vei primi vești de la el.

– Nu mi-a dat nici un semn până acum. Și de obicei mă țin la curent cu tot ce face, pentru că știu că-mi fac griji pentru el.

– Sunt convins că totul se va sfârși cu bine. Dar, ca să te mai liniștești, doamnă Ambruster, adjuncții mei și cu mine vom face o mică anchetă.

– Ar fi mai bine să porniți în căutarea lui.

Patrick se întoarce spre Louis.

– El este unul dintre adjuncții mei, doamnă Armbruster. Este Louis Winslow.

Femeia îl măsoară din cap până-n picioare, cu o privire furioasă, înainte de a i se adresa din nou șerifului.

– Nu uita: n-am să plec până ce nu veți descoperi ceva. Vreau să mi-l găsiți pe tata... și repede!

Traversă încăperea cu un pas hotărât și ieși trântind ușa în urma ei.

Cu brațele încrucișate, Louis se sprijini de biroul din spatele lui.

– Necazuri? Întrebă el.

Era evident că existau, dar știa că, de bunăvoie, Patrick n-o să vorbească și că putea să stea așa ore întregi fără să spună nimic, închis în sine.

Patrick ridică privirea.

– S-ar putea. Ai auzit și tu?

Louis încuviință din cap, apoi întrebă:

– După părerea ta, ce crezi că s-a întâmplat?

Patrick oftă.

– Numai Dumnezeu știe. Poate că a plecat... sau...

– Crezi că povestea asta are vreo legătură cu celelalte?

– Nu-i exclus. Uneori mă întreb dacă totuși n-ar fi mai bine să demisionez. Am impresia că nu mai sunt bun de nimic.

– Îți interzic să mai spui asta și chiar s-o gândești, îi replică Louis, cu inima strânsă de suferința prietenului său. Și, de altfel, cine ți-ar lua locul?

– Poate Roland?

– Și crezi că el ar fi mai eficace?

Patrick ridică din umeri.

– Câte persoane au dispărut? întrebă Louis.

– Trei.

– Fără să anunțe pe nimeni.

– Da. Într-o bună zi, nu i-a mai văzut nimeni pe concesionile lor. La început, nu ne-am îngrijorat.

– În trecut nu s-a mai întâmplat așa ceva?

– Firește că s-a întâmplat.

– Dar aceia s-au întors cu toții, nu-i așa?

– Știi bine că da.

– Atunci de ce să ne îngrijorăm? Poate să-ntorc.

Patrick își trecu mâna peste frunte.

– Am ca o presimțire, o intuiție... Există ceva bizar în toată povestea asta.

– Dar femeia asta este o panicardă. A recunoscut-o chiar ea.

– Ea însă n-a auzit încă zvonurile...

Louis își încleștă maxilarele. *Zvonurile*. Erau atât de greu să stăpânit și discreditau un om atât de ușor. Privirea i se îndreptă spre Patrick, singurul om care-l ajutase să-și schimbe cursul vieții.

Nimeni nu-i ceruse nimic. A salva un copil de la mizerie și decădere nu intra în atribuțiile lui. Și totuși, el nu ezitase s-o facă. Oare locuitorii din Amador Springs uitaseră asta? Probabil că Patrick ajutase mai mult decât un copil în toți acești ani.

Louis își mișcă brațul și simți insigna de șerif-adjunct prinsă de cămașă. Nefiind nici jurist, nici membru al forțelor de ordine, avea impresia că uzurpă acest titlu. Și totuși, părea să fie singurul în stare să apere cauza prietenului său.

– La naiba cu zvonurile, Patrick! replică el sec.

Pe fața albă a bătrânului șerif apără un zâmbet.

– Parcă ne-am fi întors cu câțiva ani în urmă.

– Expresia ta preferată era „odinioară“.

– Astăzi n-o mai prea folosesc...

În colțul ochilor lui Patrick se formară mici riduri. În clipa asta părea din nou stăpân pe sine și pe situație. Apoi, încet, zâmbetul i se șterse și el se ridică.

– Bun, eu am să plec, fiule. E rândul tău. Cheamă-mă dacă se întâmplă ceva.

– De acord.

Louis își privi prietenul îndreptându-se spre ușă. Părea copleșit. Neîncrederea concetățenilor săi trebuie să-i fi dat o lovitură teribilă. El trăise doar pentru Amador Springs. Și apoi, acum când bătrânețea se abătea asupra lui, iată că orașul și locuitorii săi îi întorceau spatele.

– O să se sfârșească totul cu bine! îi spuse Louis când Patrick tocmai trecea pragul.

Acesta se întoarse. Ezită o clipă, apoi răspunse:

– Firește, firește.

După care plecă, lăsând în urmă doar ecou vocii lui.

Capitolul 4

Trezită de cântecul păsărelor și de soarele care pătrundea printre scândurile cabanei, Linda aruncă o privire în jurul ei. Unde era?... Deodată își aminti și-și puse la loc capul pe sacul de dormit.

Spre deosebire de Melanie, ea își găsisese cu greu somnul aseară, pândind orice zgomot ce venea din jurul adăpostului lor. Și dacă se întorceau bărbații aceia? De ce se încăpățănase ea să petreacă noaptea aici? Trebuia să accepte să plece în oraș... Dar nu se întâmplase nimic și până la urmă adormise.

Foarte aproape, sora ei se mișcă și scoase un ușor țipăt de spaimă.

Linda se ridică pe jumătate și-i adresă un zâmbet larg.

– Bună dimineața, zise ea dându-și părul pe spate și netezindu-și hainele.

– Sperasem că visezi, murmură Melanie.

– Nicidecum. Suntem într-adevăr aici. Ai dormit bine?

– Ca un prunc. Dar tu?

– Și eu.

Melanie se ridică ușor ameteită și privi în jurul ei. Încăperea era încă în dezordine. Linda nu apucase să așeze decât vreo câteva cutii, toate pline cu tot felul de obiecte. Se părea că unchiului lor îi plăcuse să păstreze totul: scrisori, facturi, gheme de sfoară, lumânări arse pe jumătate, unelte stricate...

Melanie oftă.

– O să avem nevoie de săptămâni întregi ca să descurcăm toată harababura asta.

– Nu. Am hotărât ca, deocamdată, să le lăsăm deoparte.

– Și sculele astea?

Linda se încruntă.

– Astea o să le scoatem din lăzi. Altfel de unde să știm dacă sunt în stare de funcționare sau dacă unchiul Roger le-a păstrat doar pentru că le iubea?

– Era cam nebun!

Linda schiță un zâmbet forțat. Dumnezeu! Și dacă toată această poveste cu aurul nu era decât rodul imaginației lui? La urma urmei, avocatul nu avea nici o altă dovadă decât cuvântul lui...

– Ți-e foame? Își întrebă ea sora pentru a schimba subiectul.

Melanie ridică din umeri.

– Nu prea.

– Ei bine, mie mi-e foame. Ar trebui să aprinzi reșoul cu gaz. Eu am să văd ce pot găsi de mâncare.

Lada lor cu provizii era aproape goală.

– Va trebui să mergem astăzi în oraș să mai cumpărăm câte ceva, propuse ea.

– Dacă vrei tu...

De ce această resemnare? Linda îi aruncă o privire îngrijorată Melaniei. I se păru că în dimineața asta este palidă și obosită.

– Tu ar trebui să te duci să vizitezi împrejurimile, îi sugeră ea.

– Nu-mi place locul ăsta. Miroase urât și mi-e frică de păianjeni, răspunse Melanie înfiorându-se.

– Atunci o să cumpărăm niște var și produse contra insectelor. Ce zici?

– Da, da... bine.

Rămasă singură, Linda închise ochii. „Doamne, fă să găsim aur, căutarea noastră să nu fie zadarnică.“ Se simțea atât de lipsită de apărare, ca o prizonieră. Era ultima lor șansă. Dacă dădeau greș...

Nu! N-o să se lase acum pradă disperării... Cu o tresărire de energie, se îndreptă și se puse pe treabă, hotărâtă să lupte până la capăt. Până la urmă șansa va fi de partea lor. Trebuia!

*

* *

Ziua începea să fie călduroasă și Louis coborî geamul jeepului. Din zori, el și cu Roland făceau o anchetă pe la toți prospectorii din regiune. Plecaseră fiecare în altă direcție, și trebuiau să se întâlnească în oraș ca să-și comunice unul altuia ce aflaseră.

În ceea ce-l privea, nu aflase nimic interesant. Nimeni nu știa nimic despre cei dispăruți și toți păruseră iritați că erau interogați din nou. Pentru ei, doar Patrick, reprezentantul legii, trebuia să lămurească povestea.

Prea puțin dispuși să discute, bărbații aceștia și cele câteva femei nu se gândeau decât la un lucru: să scoată din pământ cât mai mult aur... chiar dacă știau bine că nici unul dintre ei nu va găsi vreodată comoara sperată.

Louis își aminti de tatăl său și de toți cei în preajma cărora crescuse. Taciturni, închiși în ei, erau cu toții în căutarea unui vis inaccesibil.

Prețul metalului prețios pe piața mondială îi făcuse să ajungă acum aproape paranoici. Nici gând să lase poliția să se amestece în treburile lor... Mai ales că, după unele zvonuri, unii căutători de aur și-au văzut răsplătite eforturile.

Sub efectul băuturii, unul dintre ei făcuse probabil unele confidențe. Alcoolul... Louis era în cunoștință de cauză în privința ravagiilor pe care acesta le făcea... Suportase acest flagel până când împlinise optsprezece ani... până când se hotărâse să plece din Amador Springs pentru totdeauna și să-și abandoneze tatăl alcoolic. Fără Patrick...

Louis își scutură capul ca să-și alunge amintirile. Nu era cazul să mai analizeze trecutul... Oricum, nu mai putea schimba nimic.

Observă deodată că tocmai trecea prin dreptul concesiunii Conway și aruncă o privire la ceas. Avea încă destul timp ca să le mai poată face o vizită celor două surori. După ce-și parcă jeepul în luminiș, se întinse cu voluptate respirând aerul proaspăt și porni spre râu.

Se opri lângă bătrânul stejar noduros; doar una din cele două fete lucra. Cealaltă se odihnea la umbra unui tufiş înalt.

Le observă îndelung înainte să pornească spre ele.

*

*

*

Linda făcuse curăţenie în cabană înainte de a se ocupa de păturile pe care le găsisese înăuntru. După ce le întinsese la soare, le scuturase... așa cum le scutura mama lor pe cele ale lucrătorilor din fermă. Mama... La moartea ei, Linda avea abia zece ani. Nu-i rămăseseră decât amintirile de copil. Dar biata Melanie aproape că nici n-o cunoscuse...

Pierdută în gândurile ei, se îndreptă spre Melanie şi se pregătea să-i dea acesteia să împăturească prima pătură, când auzi paşi de cealaltă parte a râului. Cu inima-n gât, se întoarse gata să dea ochii cu cei doi intruşi din ajun.

Când văzu silueta suplă a ajutorului de şerif, scoase un oftat de uşurare după care îşi dădu frâu liber furiei care o cuprinsese brusc.

– Vrei să ne faci să murim de frică? Nu te-a învăţat nimeni să-ţi semnalezi prezenţa atunci când ajungi la cineva fără să-l fi prevenit?

Surprins de agresivitatea ei, el se opri, dar pe faţă îi apărură o expresie amuzată.

– Bineînţeles că m-a învăţat, dar, în absenţa uşii, n-aveam în ce să bat.

– Ai fi putut să spui ceva.

– De exemplu? Cu-cu, eu sunt... nu vă speriaţi!

Furioasă, Linda îşi întoarse privirea. Fir-ar să fie! De ce trebuia ca ea să se acopere întotdeauna de ridicol? Melanie profită de momentul de linişte ca să-l salute pe noul-venit.

– Sunt încântată să te văd... Louis. Parcă așa te cheamă, nu?

El încuviinţă şi se întoarse spre ea.

– Am venit să văd ce faceţi. Să mă asigur că nu i-aţi mai văzut pe cei doi indivizi.

– Totul e-n regulă, replică Linda.

El aruncă o privire în jurul lui.

– S-ar zice că merge treaba.

Melanie zâmbi cu modestie.

– Da, datorită Lindei. În ce mă privește, nu sunt bună de nimic.

– Nu vorbi prostii! se răsti Linda la ea.

– Dar tu faci totul, Linda.

– ... Cu ajutorul tău.

Stânjenit de discuția lor, Louis se hotărî să le explice motivul vizitei sale.

– Am vorbit azi-dimineață cu niște prospectori și am profitat să-i întreb dacă n-au văzut recent învârtindu-se prin zonă niște străini.

– Și? întrebă Linda.

– Nimic... dar asta nu înseamnă că nu sunt. Numai că, voi sunteți singurele care i-ați întâlnit.

– Slabă consolare!

– Într-adevăr.

Melanie interveni. Foarte politicoasă de felul ei, n-o să-și lase sora să se poarte atât de urât.

– Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

Îi aruncă o privire Lindei înainte de a continua:

– N-ai vrea să rămâi să mănânci cu noi? O să fie ceva foarte simplu: fasole și *chili con carne* la cutie.

Linda se crispă. Ah, nu! N-o să împartă acum și mâncarea cu el!

Louis se uită la ceas.

– Mi-ar face plăcere, dar trebui să mă întorc în oraș.

– Să nu cumva să întârzii din cauza noastră, zise Linda.

Dumnezeule! O luase gura pe dinainte. Pe chipul lui Louis Winslow înflori un zâmbet.

– Oh, la urma urmei, tot va trebui să mănânc. Dacă nu vă deranjează...

– Nicidecum, răspunse Melanie. Mă ocup eu. Măcar asta pot să fac. Se îndreaptă spre cabană. Linda rămase singură cu oaspetele lor.

– Ai face bine să treci râul, domnul Winslow.

Fără să-i răspundă, acesta o luă pe puntea îngustă care trecea peste firul de apă.

Cu un aer detașat, Linda își vârî mâinile în buzunarele blugilor.

Nu voia cu nici un chip să-l privească, dar curiozitatea fu mai puternică și-l privi cu coada ochiului. El tocmai examina uneltele pe care ea le scosese din cabană, și părea interesat în mod deosebit de una dintre ele.

— O sită veche mobilă, zise el. Este prima pe care o văd după ani de zile. Unde ai găsit-o?

Linda se apropie ca să vadă mai bine.

— În interiorul cabanei.

El lovi ușor unealta care începu să se balanseze ca leagănul unui copil.

— Știi ce-i asta? întrebă el.

Linda ridică din umeri.

— Nu prea.

— Este o veritabilă antichitate! Prospectorii o foloseau ca pe o sită. Puneau pietrișul aici, preciză el arătând deschizătura de deasupra, iar mișcările de basculă făceau să treacă pietrele printre barele astea...

Își trecu degetul peste lamele de lemn dispuse în linii paralele deasupra părții inferioare.

— ... și aurul rămânea aici. Era mult folosită pe vremuri.

— Era destul de eficace? întrebă Linda, fără să-și poată ascundă interesul.

— Cred că da... Păstrând proporțiile, firește. Echipamentele moderne sunt mai bine adaptate.

— Așadar, curând nu va mai rămâne nici o pepită?

El izbucni în râs.

— N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Cinci sute de ani de prospecțiuni intensive nu vor fi de ajuns ca să epuizeze zăcămintul. Metalul prețios continuă să urce la suprafață.

— De unde vine?

— De prin împrejurimi. Ploaia îl face să iasă... prin eroziunea naturală...

El se încruntă ușor.

— Voi vă pricepeți bine la această meserie?

— Da.

— Și totuși n-ai auzit niciodată despre unealta asta, comentă el dând un bobârnac sitei care se balansă.

- Ai spus chiar dumneata că este o vechitură.
- Da, dar probabil că unii o mai folosesc.
- Există sisteme mai performante.
- De exemplu?

Ea se gândi o clipă. Îi veneau în minte o mulțime de cuvinte, cuvinte descoperite în paginile unei broșuri de specialitate pe care o împrumutase de la bibliotecă. Alese unul la întâmplare.

– Dragarea.

Cu un aer bănuitor, el încuviință din cap.

- Asta o să facem noi, continuă Linda. O să dragăm.
- Știți cum s-o faceți?
- Nu poate să fie prea greu.
- Deci n-ați mai făcut-o niciodată. Bănuiam eu.
- O să învățăm.
- Ai mai folosit vreodată „ligheanul“?

În fine, atâta lucru înțelese și ea. Cu metoda asta, trebuia să iei nisipul și pietrișul într-un fel de lighean foarte plat și să-l speli sub jet de apă până ce rămâne doar aurul.

- Nu, nu încă. Dar am s-o fac.
- El o privi și izbucni într-un râs plăcut.
- Ești isteată, domnișoară.
- Mulțumesc.

Ceva mai sigură pe ea, Linda spuse:

- Bun! Îmi închipui că examenul s-a terminat...
- Deformație profesională, comentă el pe un ton amuzat.
- Poftim?
- Nu, nu... nimic.

Tocmai în clipa aceea, Melanie îi chemă la masă.

*

* *

Louis ajunse în oraș cu câteva minute întârziere. Așezat pe un scaun, cu picioarele pe biroul lui Patrick, Roland îl întâmpină cu o remarcă sarcastică.

– Te-ai răătăcit? Știu că și tu ai crescut aici... dar, vezi tu, totul se schimbă. De ce toate aceste atacuri neîncetate, aceste aluzii fără sens? Ca de obicei, Louis preferă să nu răspundă.

– M-am oprit pe la concesiunea Conway ca să văd dacă oamenii aceia nu s-au întors.

Roland se așează mai comod pe scaun, cu un zâmbet ironic pe buze.

– Și ca să arunci o privire la fete? Te înțeleg. O să mă duc și eu să fac un tur pe-acolo.

– Nu-i cazul să te mai ostenești, vin ele în oraș.

– Atunci am să le aștept.

Patrick, care până atunci nu scosese o vorbă, își drese glasul.

– Bun! Ce-ar fi să ne ocupăm un pic de afacerea asta? Ce noutăți ai adus, fiule?

– Nimic. Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic.

– La fel și la noi.

Patrick se scărpină în cap și oftă adânc.

– Există ceva care ne scapă, adăugă el încet, ca pentru sine.

– Ai vreo idee? Întrebă Louis.

– Aș vrea eu să am, chiar că aș vrea... Numai că...

Roland împinse cu zgomet scaunul când se ridică.

– Vă supărați dacă eu am să plec un pic mai devreme? Pentru astăzi am terminat, nu?

Patrick îl privi cu un aer obosit.

– De acord. Poți să pleci.

Adjunctul se îndreaptă spre ușă cu o expresie triumfătoare. Când să iasă, se întoarse spre Louis.

– Nu trebuie să le ratez pe domnișoare. De data asta măcar să ne distrăm puțin...

Printr-un teribil efort de voință, Louis rămase impasibil. După plecarea lui însă, își încruntă sprâncenele.

– Știi, mă calcă pe nervi. Cu cât îl cunosc mai bine, cu atât devine mai enervant... și până la urmă, îmi vine să-l...

Patrick izbucni în râs.

– Te provoacă special, Louis. Dar eu îl cred inofensiv.

- Ești sigur?
Patrick ezită o clipă.
– Nu mai sunt sigur de nimic... Doamna Armbruster a trecut pe-aici chiar înainte de sosirea ta. A auzit și ea zvonurile...
– ... Și este încântată. Fir-ar să fie, Patrick!
– Trebuie s-o înțelegem, băiete. E normal.
– N-are nici un drept să fie odioasă. De ce nu te lasă să-ți vezi liniștit de treabă?
Patrick se ridică, fără să-i răspundă la întrebare.
– Mă duc să mănânc ceva. Vrei să-ți aduc și ție?
Louis cu o voce abia auzită. Simțea cum îl cuprinde furia, o furie pe care n-o mai simțise din copilărie.

*

* *

După plecarea lui Louis Winslow, Melanie se năpustise asupra surorii sale cu un val de reproșuri. Aproape că ajunseseră în oraș acum, și Linda o privea pe furiș, bucuroasă să vadă în privirea Melaniei o sclipire neobișnuită.

- Mi-am cerut scuze. Ce vrei să fac mai mult?
– Trebuia să-i ceri iertare. Încearcă și el să fie de folos.
– Are ipresia că știe totul!
– Probabil pentru că este chiar așa... cel puțin în ceea ce privește exploatarea unei concesiuni.
– N-ar fi trebuit totuși să acceptăm să mai vină și mâine.
– O să ne ajute să începem. Nu văd ce-i rău în asta!
– Oh, nimic.
– Ce-i reproșezi, Linda? Pare foarte de treabă.
– Nici n-am zis altceva.
Melanie oftă.
– Oh! Inutil să mai discut cu tine. Oricum, tot n-o să faci decât cum te taie capul. Ca de obicei.

Linda îi aruncă o privire, surprinsă de resentimentul pe care-l simțea în glasul Melaniei.

– Îți promit să mă port frumos, bine? Și am să-i cer să mă ierte.
Melanie schiță un zâmbet slab.

*

*

*

Linda trase mașina în fața magazinului general. Și locul acesta părea ieșit dintr-un western. Nu mai lipseau decât câțiva cai legați de stâlpi. Hotărât lucru, călătoria aceasta la Amador Springs era ca o întoarcere în trecut. N-avea nimic de-a face cu orașul cel mai apropiat de ferma lor, unde existau un cinematograf, o sală de jocuri video lângă o agenție imobiliară înfloritoare, și un restaurant foarte frecventat.

Linda se întoarse spre sora ei.

– Ești sigură că vrei să rămâi aici? Poate că o să dureze mai mult până fac cumpărăturile.

– Știu. Dar e-n regulă.

Ea se îndreptă, puțin îngrijorată.

Stătuse în magazin mai mult decât prevăzuse, și ieși cu brațele încărcate cu două pachete mari. Se repezi imediat spre mașină. Melanie nu mai era înăuntru. Speriată, Linda scrută împrejurimile. Atunci îl zări pe ajutorul de șerif. Îi făcea semn cu mâna de pe partea cealaltă a străzii.

– Dacă îți cauți sora, este aici! Îi strigă el arătând spre cafeneaua din spatele lui.

Printr-o fereastră prăfuită, Linda o văzu pe Melanie. Puse pachetele în portbagajul mașinii și traversă strada. Roland Barns o conduse înăuntru la cafenelei.

– Îi era foarte cald, așa că am adus-o aici ca să bea ceva răcoritor.
Linda îi mulțumi și se așeză alături de Melanie.

– E-n ordine? Întrebă ea.

– Da.

Îi aruncă o privire polițistului înainte de a continua:

– De altfel i-am zis și lui.

– Nu păreai să te simți prea bine. Și apoi, nu mi-am făcut decât datoria. N-o să-mi spui că nu ți-a plăcut băutura asta răcoritoare?

– Bineînțeles că nu.

Linda se ridică și o luă pe Melanie de braț.

– Bun! Acum o să ne întoarcem la cabană și o să ne culcăm devreme.

– Tocmai voiam să vă invit la cină. Locul nu-i chiar așa grozav, dar...

Linda scutură din cap.

– Nu. Mulțumim. Trebuie să ne întoarcem.

Sub sprâncenele-i la fel de roșcate ca și părul, privirea albastră a ajutorului de șerif deveni dintr-o dată mai tăioasă, dar această expresie dispăru imediat pentru a lăsa locul unei aparente dezamăgiri.

– Atunci, poate altă dată. Nu uitați, vă datorez o masă.

Linda schiță un zâmbet forțat.

– Nu ne datorezi nimic, domnule...

Se opri, ca și cum i-ar fi uitat numele.

– Roland Barns. Roland pentru prieteni.

Le conduse până la mașină și se aplecă pe fereastra Melaniei.

– Voi veni să vă mai văd de îndată ce va fi posibil. Ca să nu vă simțiți singure. Și în felul acesta, dacă vă mai supără cei doi indivizi, vor vedea că sunteți protejate.

Linda porni motorul.

– Acum ne crezi?

Chipul lui Roland se lumineă.

– Dar bineînțeles, draga mea.

Cu un gest furios, ea făcu să scrâșnească schimbătorul de viteze și dădu înapoi fără să-l prevină. Surprins, polițistul se îndreptă dintr-un salt.

*

*

*

Lindei nu-i plăcea deloc omul ăsta. Dar de ce? Cu siguranță pentru că se îndoise de spusele ei. Nu... era imposibil să-și explice sentimentul. Melanie o să-i facă oare aceleași reproșuri apropo de atitudinea ei? Aruncă o privire cu coada ochiului. Sora ei rămânea însă tăcută.

– Ei? zise Linda până la urmă. N-ai nimic să-mi spui?

Melanie o privi, nedumerită.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu omul ăsta.

Sora ei îi zâmbi ironic.

– Cred că te place.

– Oricum, nu-i reciproc.

– Ia te uită! N-aș fi zis.

– De altfel, poate că pe tine te place.

– Oh, nu!

– Cine știe?

– Nu, replică Melanie scuturând din cap. În orice caz, eu sper că nu. Pentru că nu-l apreciez prea mult.

Schimbară o privire complice și izbucniră în râs.

– Cum de a făcut de te-a dus în cafeneaua aceea? întrebă Linda după o vreme.

– Aproape cu forța. Degeaba îi tot spuneam că mă simt bine, că n-am nevoie de nimic, el a insistat.

– Așa-ți trebuie dacă ai rămas în mașină.

– N-am să mai fac... în nici un caz când el bântuie prin preajmă.

Linda se simți cuprinsă de un val de bucurie. Trecuse atâta timp de când ele nu mai împărtășiseră această complicitate. De la moartea tatălui lor... sau de la accidentul care fusese cât pe-aci s-o coste viața pe Melanie.

Își încleștă degetele pe volan. Nu. Trebuia să uite trecutul. Doar viitorul avea importanță. Și pentru prima oară de la începutul lungii lor călătorii, simțea un optimism real.

Capitolul 5

Linda își șterse fruntea cu dosul palmei. Era cald și începea să simtă efectele oboselii. Dar nu se punea problema să se oprească tocmai acum. Louis îi arunca lopeți de nisip pe care ea îl învârtea neîntrerupt în sită, apoi lovea de câteva ori în părțile laterale ale sitei pentru ca aurul să rămână în deschizăturile speciale... dar zadarnic.

Din zori, spălase astfel sute de lopeți de nisip, mai întâi sub apa râului apoi la suprafață, concentrându-se la fiecare grăunte ce cădea din sită... Trebuia apoi să scoată cu mâna pietrele mai mari, să zdrobească cocloașele mai moi între degete având grijă să nu lase să-i scape aurul.

Aruncă o privire spre Louis. Așezat acum pe vine lângă Melanie, îi arăta acesteia cum să procedeze. Foarte bine... Cel puțin așa o s-o lase pe ea un pic în pace.

Așa cum îi arătase el, Linda întindea ușor cu palma concentratul care-i rămăsese în lighean, când dintr-o dată făcu ochii mari: particule strălucitoare pluteau prin apă!...

Incapabilă să-și rețină strigătul de bucurie, se ridică dintr-un salt și se repezi către ceilalți doi.

– Gata! Am găsit! Ia priviți! Este aur, nu-i așa?

Louis puse un deget pe paielele aurii care se scufundară imediat.

– Da, sau mai exact praf de aur. De aceea plutește.

Zâmbetul Lindei dispăru.

– Are vreo valoare?
– Bineînțeles... cu condiția să aduni mult.
– Dar atunci, înseamnă că durează mult?
– Da. Într-o zi de muncă, poți aduna mai puțin decât valoarea unui bob de orez.

– Un bob de orez! repetă Melanie.

Louis încuviință din cap.

– Nu vă plângeți! De obicei, în șantierele de spălat nisipul cum este acesta, grăunțele sunt și mai mici.

– Care ar fi echivalentul lor în greutate? întrebă Linda.

– Să zicem că dacă adunați vreo douăzeci și cinci de „boabe de orez” faceți cam treizeci de grame.

Linda își privi „recolta” din sită. Descoperirea ei i se părea absolut derizorie.

– Și atunci, ce să fac cu asta? Să arunc totul înapoi în râu?

– Dacă vrei... Dar profesioniștii păstrează absolut totul cu grijă.

– Da, dar... eu nu știu cum să...

– Ia un magnet sau niște mercur ca să separi paietele de nisipul negru. După aceea pui aurul într-o sticlă pe care o umpli încetul cu încetul. Vei vedea că în curând o să ai o cantitate negociabilă.

Calmul acesta... aerul acesta senin... Linda nu-l mai suporta. La urma urmei, el vorbea practic despre viața lor... despre viitorul lor!

– La tine, totul pare atât de simplu! replică ea.

El schiță un zâmbet deziluzionat.

– Te înșeli. Meseria asta nu-i deloc ușoară. Altfel toată lumea ar începe să caute aur.

– Unde ai învățat toate astea? Și de altfel, dacă ești atât de savant, de ce nu exploatezi tu însuși o concesiune?

– Pentru că am căscat gura destul în copilărie. Tatăl meu era căutător de aur.

Hotărât lucru, era exasperant! Trebuia să-i scoată vorbele cu cleștele.

– Și s-a îmbogățit? întrebă ea, iritată de calmul lui.

Chipul lui Louis își pierdu dintr-o dată orice expresie și el răspunse pe un ton sec:

- Nu.
- Și zici că putem găsi „boabe de orez”? Întrebă Melanie.
După o clipă de tăcere, el schiță un zâmbet.
- Grăunțele de mărimea boabelor de orez. Da, așa este.
- În pârâiașe ca acesta?
- Exact.
- Cum? Folosind sita?
- Da, dar și prin dregare.
- Cu ce ar merge mai repede? Întrebă Linda.
- Louis o privi îndelung înainte să spună încet:
- După câte văd eu, v-a cuprins febra aurului.
- Te rog, răspunde-mi la întrebare.
- El nu ezită nici o clipă.
- Cu a doua soluție.
- Linda îi arată sita.
- Atunci de ce ne pierdem timpul cu asta?
- Pentru că și asta este folosită deseori într-o exploatare.
- Învăță-mă cum e mai bine, te rog.
- Nu ești încă pregătită.
- Oh, ba da!
- Nu. Ți lipsește răbdarea.
- Este omenesc, nu?
- Firește. Dar trebuie să privești realitatea în față. Ca să găsești aur, îți trebuie timp... mult timp. Dacă ești grăbită, n-ai să reușești. Inutil să mai insiști. Poți pleca chiar de pe-acum.
- Rămânem!
- Atunci, fiecare lucru la timpul lui. Când veți stăpâni perfect cunoștințele de bază, vom trece și la alte tehnici.
- Linda ar fi vrut să-i mai argumenteze cumva. Dacă în râul acesta exista aur, ea voia să-l găsească... repede... Dar pepitele... De ce nu-i vorbise el nimic despre asta? Ea știa totuși că se descopereau uneori pepite pe șantierul de spălare. Citise în cărți.
- Fără să mai spună însă nici un cuvânt, se întoarse pe malul râului și vărsă ce-i rămăsese în sită într-o găleată, apoi luă altă lopată de pietriș și se puse din nou pe treabă.

Melanie oftă când o văzu pe Linda îndepărtându-se. Energia de care dădea dovadă sora ei, o obosea uneori. Și totuși... fără ea, poate că acum ar fi fost moartă. După accident, Linda o veghease zi și noapte la spital și o readusese la viață doar prin puterea voinței sale, a dragostei.

Pentru o clipă, revăzu în minte chipul unui bărbat... un bărbat pe care ea îl ucisese. Exact înainte de coliziune, ea citise în privirea lui o expresie șocată, de surprindere... de groază.

Scoase un geamăt ușor. Trebuia să-și alunge această imagine din minte... să o uite... Altfel... altfel, cum va mai putea ea să continue să trăiască? De altfel, de ce mai supraviețuise? Nu! N-o să se lase iar năpădită de obișnuitul val de întrebări... Se întoarse spre Louis.

– Trebuie să o scuzi, zise ea pe un ton împăciuitor. Nu vrea să fie nepoliticoasă. Doar că...

– Poate că așa e ea. Dar nu-ți face griji pentru mine. Sunt blindat, să știi. Trebuie mai mult decât atât ca să mă supăr.

Melanie îl privi, sceptică. În ciuda zâmbetului lui și al aerului sigur pe el, bănuia în el o oarecare vulnerabilitate.

– Totuși... murmură ea.

– Nu te mai gânde. Vrei să ne continuăm lecția?

– Crezi că aş putea și eu să găsesc aur, ca Linda?

Pe chipul lui Louis înflori un zâmbet.

– E posibil.

– Atunci, hai să continuăm. Vreau să învăț.

Șezând pe vine alături de ea pe malul râului, Louis îi observa pielea palidă. Părea atât de delicată, atât de fragilă... Ce căuta ea aici împreună cu sora ei? De ce această grabă de a se îmbogăți?

– Ai fost bolnavă, Melanie?

Ea se opri o clipă din lucru ca să-i răspundă.

– Într-un fel.

Oftă înainte să continue:

– Am avut un accident.

– Ai fost rănită?

– Da.

Louis privi spre Linda. Razele de soare se jucau în părul ei blond.

– Și sora ta?

– Ea nu era în mașină... Mi se întâmplă însă să mă gândesc că ea a suferit mai mult decât mine... A trebuit să se ocupe de toate după aceea...

Simți că i se pune un nod în gât, și tăcu. Louis nu mai insistă.

Respectându-i durerea, lăsa să treacă vreo câteva clipe înainte de a relua conversația.

– Nu, nu apleca atât de tare marginea vasului, zise el îndreptând un pic sita. Altfel, vei pierde totul.

Aceste cuvinte absolut neînsemnate deschiseră din nou rana Melaniei. Oh, da, Dumnezeu! Ele ar fi putut să piardă totul... din vina ei. Dacă n-ar fi fost atât de imprudentă, bărbatul acela, Albert Johnson, ar fi fost încă în viață... Ele n-ar fi fost nevoite să folosească asigurarea... și întârzierea cu plata ratei de asigurare ar fi rămas fără consecințe. Și când se gândea că, în plus, Linda se învinovăța pentru asta!

Cu ochii înecați în lacrimi, își înăbuși un suspin și se apucă din nou să scuture sita cu mâinile tremurând.

Fără să spună un cuvânt, Louis îi corectă iar poziția.

*

* *

După vreo zece minute, epuizată, Melanie se duse să se așeze la umbra unui boschet. Linda înalță capul, dar de îndată ce văzu că Louis o privește își continuă treaba.

Câtă diferență între cele două surori! Una atât de blândă, cealaltă atât de agresivă... Cu un zâmbet pe buze, el se îndreptă spre Linda.

– Merge?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Nu-mi pică nimic în sită. Chiar trebuie să mai continuu?

– Da, pentru că vād că înveți repede.

– Sunt nevoită.

Louis își privi ceasul și zise:

– Trebuie să mă întorc în oraș ca să-l schimb pe Roland. Măine o să facem o nouă lecție...

– Ei bine, fie și-așa.

Linda scoase din apă ligheanul. Nu rosti nici un cuvânt de mulțumire, nu dădu nici cel mai mic semn de recunoștință. De ce atâta reținere amestecată cu ostilitate? Fără voia lui, Louis începea să se simtă din ce în ce mai intrigat de această tânără, atât de diferită de Myriam...

Alături de Myriam, el își găsisese calmul și seninătatea, și iată că dintr-o dată se trezea într-o lume nouă, o lume de patimi dezlănțuite și violente, care însă îl atrăgea irezistibil. Trebuia să reacționeze în vreun fel, să plece cât mai curând posibil...

– Atunci, pe mâine, zise el îndepărtându-se.

*

* *

O găsi pe doamna Armbruster în biroul șerifului. Aplecată peste birou, tremurând de furie, i se adresa lui Patrick cu o voce stridentă.

– Îți cer să faci ceva! Știu că tatăl meu n-a plecat. I s-a întâmplat vreo nenorocire ca și celorlalți. Și dumneata n-ai făcut nimic. Nimic! Nu ești decât un imbecil bătrân și incompetent! De ce te înverșunezi să rămâi? Aici, toată lumea așteaptă să pleci. Ai face mai bine să lași locul unui mai capabil... adjunctului dumitale de exemplu.

Louis trânti ușa cu furie și doamna Armbruster se întoarse spre el. Îl înfruntă cu privirea înainte să-și continue rechizitoriul.

– Nu acestuia, evident. Nu, celuilalt. Am auzit despre el numai lucruri bune. Și este priceput...

Louis n-o lăsă să termine.

– Patrick, zise el calm, dacă vrei, pot s-o scot pe doamna asta de aici... și poate chiar s-o determin să părăsească orașul.

– N-ai nici un drept asupra mea! exclamă ea, furioasă.

– Nu vă aflați la San Francisco, doamnă, ci la Amador Springs... și aici noi suntem singurii reprezentanți ai legii. Dacă tulburați

liniștea publică sau ne stânjeniți ancheta, putem să vă aruncăm în închisoare... Așa că, pentru a evita astfel de probleme, vă sfătuiesc să plecați.

– Te previn că nu-mi plac amenințările, tinere!

– Nici nouă. Este încă un cap de acuzare pe care-l putem reține împotriva dumneavoastră.

– Cum îndrăznești? bolborosi ea cu o voce alterată de furie. Eu... eu...

– Mai ai răbdare, doamnă Armbruster, interveni Patrick.

– Nimănui nu-i pasă de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla tatălui meu!

– Nu-i adevărat. Numai că lucrurile nu merg întotdeauna atât de repede pe cât ne-am dori.

Patrick oftă adânc și își trecu mâna prin părul alb înainte de a continua calm:

– Așa că du-te să te mai relaxezi puțin... Louis, ce-ar fi s-o duci pe doamna Armbruster să bea o cafea vizavi?

– Ah, nu! Nici vorbă. Tot ceea ce vreau este să vă faceți treaba.

– Ne-o facem cât putem de bine, doamnă Armbruster, îi răspunse Patrick.

Ea se îndreptă cu demnitate înainte de a traversa încăperea cu un pas hotărât.

– Am să-mi chem avocatul, le aruncă ea. O să vedem ce crede el despre toate astea.

Înainte să închidă ușa în urma ei, i se adresă în mod deosebit lui Patrick.

– Să știi că într-adevăr circulă niște zvonuri. După părerea tuturor, dumneata nu mai ești bun de nimic.

– Se vor putea exprima cu toții la viitoarele alegeri, doamnă.

Ea își subție buzele cu un aer disprețuitor și ieși afară.

– Câtă energie are! murmură Patrick prăbușindu-se pe scaun.

– Poate că tatăl ei a preferat să dispară ca să scape de ea.

Patrick schiță un zâmbet, dar se vedea bine că n-are chef de glume.

– Postul acesta de șerif este toată viața mea, Louis, zise el. Nu pot să...

Preferă însă să tacă. Profund tulburat, Louis rămase și el tăcut.

Ce-ar fi putut spune ca să-și încurajeze prietenul? Auzise și el toate zvonurile care circulau... zvonuri care se amplificau pe zi ce trece, alimentate parcă de o forță din afară. Și totuși... Bineînțeles că Patrick îmbătrânise, dar competența lui nu era pusă la îndoială pentru atâta lucru.

– Ne trebuie doar puțin timp, atâta tot, zise el în sfârșit ca să încerce să-l încurajeze.

Patrick ridică privirea. Louis zări în ea o imensă oboseală.

– Nu sunt chiar atât de sigur. Încep să mă întreb dacă nu cumva au dreptate.

Nota aceasta de îndoială din glasul lui... Dumnezeu! Patrick cel atât de sigur pe el odinioară, atât de solid... Patrick, stâncă aceasta în care el își investise toată încrederea, pe care putuse să se sprijine când trebuise să fugă de indiferența, de rușinea și de suferința care-i bântuise copilăria...

Iată însă că acum rolurile se inversaseră. Louis simțea o strângere de inimă. Așadar Patrick, descumpănit, se întorcea spre el. Îi cerea ajutorul... lui, nu altcuiva. El era prietenul său, unicul său prieten... fiul lui. La rândul lui, Louis trebuia să fie tare pentru a-l susține.

– Nu, Patrick, îi răspunse el liniștit. De când te cunosc eu, n-ai ocolit niciodată vreo problemă. Opinia publică este schimbătoare, știi bine. Inutil să-ți pierzi vremea cu bârfele... De altfel, mi se pare că-mi spuneai același lucru când eram copil... când îl găseam pe tata căzut pe trotuar mort de beat și îmi făceam griji despre ce-or să spună oamenii. La rândul meu, acum vreau să te liniștesc. De patruzeci de ani de când ești șerif, îți cunoști meseria. Și nimeni nu poate să te depășească... Nimeni, mă auzi?

Patrick își desfăcu pumnii și se întoarse încetitor. În adâncul ochilor lui se zărea o licărire. Își dresе glasul, se ridică și se apropie de Louis. Fără un cuvânt, îl cuprinse în brațe apoi se îndepărtă.

– Trebuie să ies ca să verific ceva, zise el cu o voce răgușită.

Traversă încăperea târându-și picioarele, îi făcu un semn timid cu mâna lui Louis și plecă.

Capitolul 6

Linda muncea din zori. Înaintase de-acum mai departe în râu și găsisese deja particule de aur, mai mari și mai grele decât pulberea de ieri, dar nu chiar de mărimea unui bob de orez.

Și totuși, de mai bine de o oră nu mai găsisese nimic... Melanie trebuie să se fi trezit deja, și se hotărî să-și acorde o pauză ca să se ducă să vadă. Dar chiar înainte să fi sfârșit să-și aranjeze uneltele, auzi un salut vesel de deasupra ei și ridică ochii. Roland Barns cobora taluzul.

Instinctiv, Linda ascunse într-un buzunar al bluzei sticluța ce conținea „recolta” ei.

Roland se opri de cealaltă parte a râului.

– Pari o adevărată profesionistă. Merge treaba?

– Nu prea.

El păru să nu remarce răceala răspunsului ei.

– Uneori durează cam mult la început. Dar trebuie să ai noroc. Cred că n-o să aveți probleme... Sora dumitale nu este aici?... Te întreb pentru că e mai bine să nu vă îndepărtați prea mult de tabără.

– De ce?

În clipa aceea, Melanie ieși din cabană frecându-se la ochi. Încă amorțită de somn, căscă și se întinse încât cămașa de noapte i se ridică pâna la jumătatea coapselor. Când îl zări pe Roland, se împurpură la față și intra grăbită înăuntru.

Scena îl amuză pe Roland Barns și Lindei nu-i plăcu deloc felul în care o privea pe sora ei. Se duse spre el pentru a-i deturna atenția. Ea măcar va ști să se apere.

– Cu ce-ți pot fi de folos, șerifule?

– Roland. Mă cheamă Roland.

Așteptă o clipă, dar Linda rămase tăcută.

– Voiam să vă previn să fiți atente la șerpii cu clopoței, adăugă el până la urmă. Pe aici, în perioada aceasta a anului, sunt foarte periculoși. De asemenea, ferțiți-vă de pume. N-am vrea să vi se întâmple vreo nenorocire.

– O să fim atente.

– Aveți vreo armă?

– Vrei să spui un revolver?

– Evident... nu un pistol cu apă.

Hotărât lucru, omul ăsta avea darul s-o irite. Ele aveau și așa destule probleme fără să mai vină el să le sperie cu poveștile astea despre animale sălbatice!

Nu... trebuia să rămână calmă. La urma urmei, el nu-și făcea decât datoria.

– Mulțumesc, șerifule. Totul va fi în ordine. Nu-ți face griji pentru noi.

– E greu să nu-mi fac griji... Două fete singure...

Linda se crispă și, văzând-o, el hotărî să schimbe subiectul.

– Voiam de asemenea să vă întreb dacă acceptați amândouă invitația mea la cină diseară. Aș putea să vin să vă iau pe la șase.

Linda nu ezită nici o clipă.

– Îmi pare rău, este imposibil. Avem deja alte planuri.

Roland se încruntă.

– Cu altcineva?

Exact în clipa aceea, silueta lui Louis apăru lângă stejarul noduros. Se opri o secundă înainte de a coborî taluzul.

Roland Barns schiță o grimasă disprețuitoare.

– Doar nu cu el, totuși...

– Despre ce este vorba? Întrebă Louis.

Era surprins de a-și găsi colegul aici, surprins de asemenea să

simtă tensiunea ce domnea între acesta și Linda Conway. Simțise chiar și o ușoară gelozie... Dar expresia lui nu trăda nimic din valul acesta de emoții.

– N-are importanță, bombăni Roland, las-o baltă.

Se adresa apoi Lindei și continuă cu o voce mai suavă:

– O lăsăm pe altă dată. Și să nu uiți ce ți-am spus. Au fost și așa destule accidente prin zonă... destule dispariții. N-aș vrea să trebuiască să vă caut, pe dumneata și sora dumitale.

Se întoarse și întâlni privirea lui Louis. Cei doi bărbați se înfruntară o clipă, apoi Roland se îndepărtă fără un cuvânt.

Când Louis privi din nou spre Linda, aceasta se îndreptă spre cabană cu un pas rapid.

– Mai este încă aici? întrebă Melanie din dosul ușii.

Se îmbrăcase și își pusese blugii și un tricou de humbac.

– A plecat, îi răspunse Linda. Dar tocmai a sosit Louis.

– Ah! Cu atât mai bine.

– Nu văd de ce-ar fi mai bine! Aș vrea să ne lase un pic în pace pe amândouă.

– Credeam că Louis trebuia să ne învețe astăzi cum să ne folosim de dragă.

– M-aș fi descurcat și fără el.

– Da, pierzând de două ori mai mult timp, Linda! Fir-ar să fie! Închipe-ți că există și oameni dezinteresați. Învată să le accepți ajutorul.

– Cu siguranță că așteaptă ceva în schimb, ca și celălalt.

– Nu... El este altfel... Este...

Dar Linda deja plecase. Nu voia să mai audă nimic.

În picioare în mijlocul taberei lor, Louis privea faleza din spatele cabanei. Auzindu-le că se apropie, se întoarse spre ele.

– Știați că acolo este o mină?

– O mină? zise Linda uimită.

– Da. Mă întreb dacă și unchiul vostru o exploata.

– L-ai cunoscut? întrebă Linda.

– Eu m-am întors aici abia la începutul lunii. El nu mai era.

Linda nu-și putu ascunde curiozitatea.

- Cunoști cumva împrejurările exacte ale morții lui?
- De ce mă întrebi?
- Există diverse zvonuri.

O intrigaseră mai ales cuvintele bătrânului de la benzinărie. Acesta vorbise despre un accident, apoi preferase să tacă. În momentul acela, ea nu-i dăduse prea mare atenția, dar gândindu-se mai mult...

- Apropo de unchiul vostru... zise Louis.
- Da?
- Tot ce știu este că a fost victima unei căderi de la înălțime. Cineva l-a adus totuși în oraș, dar nu și-a mai recăpătat cunoștința.
- A căzut?
- Nu mi se pare de mirare. Presupun că era în vârstă?
- Trebuie să fi avut puțin peste șaptezeci de ani. Era fratele mai mare al tatălui nostru.

– Dacă vreți, pot să aflu cine l-a găsit.

Linda scutură din cap. La urma urmei, la ce bun să facă o anchetă? Moartea asta n-avea nimic suprinzător.

- Nu, nu este nevoie.
- Unde-i mina? întrebă Melanie.

Întrebarea ei rămase însă o clipă fără răspuns. Pierdută în amintiri, Linda își revedea unchiul, un chefliu vesel care își tachina tot timpul nepoatele și aprecia berea bună. Louis, în schimb, își punea întrebări despre dispariția lui Roger Conway. Amândoi, Linda și Louis, se treziră din visare și se întoarseră spre faleză.

– Acolo în spate, spre stânga, zise Louis. Crăpătura aceea întunecată.

Se îndreptară cu toții spre locul indicat. Aflată la o înălțime de vreo doi metri, deschizătura era destul de largă pentru a permite intrarea a doi oameni alături. Interiorul era cufundat în întuneric.

- Ai o lanternă? întrebă Louis.

Linda plecă să caute una în cabană și i-o aduse. El dispăru imediat prin deschizătură și își plimbă fascicolul luminos peste pereții minei și peste grinzile ce susțineau plafonul.

- Am găsit răspunsul la întrebarea mea, zise el când ieși.

– Care? întrebă cele două surori aproape la unison.

El zâmbi.

– Unchiul vostru nu exploata acest zăcământ. Lemnul este atât de putred încât totul poate să se prăbușească dintr-o clipă în alta. Să nu cumva să intrați.

– Tipul acesta de exploatare este mai rentabil decât cel al căutării în apa râului? întrebă Linda.

– Da... cu condiția să dai peste filon.

Linda aruncă o privire în interiorul cavernei. Oare se găsisese vreodată aur aici?

Louis o privi cu un aer neliniștit.

– Doar n-ai de gând să...

Melanie nici nu-l lăsa să-și termine fraza.

– Ah, nu, Linda! Nici gând! Ai înțeles?

– Bineînțeles că nu. Doar nu sunt idioată. Și apoi, oricum, ar costa o avere să consolidezi toate grinzile astea.

– Și în plus, nici nu ești sigură că s-ar găsi aur.

– Pe când în râu există, zise ea scoțând sticluta cu pulbere aurie din buzunar. Ia privește aici!

Cu chipul radiind de bucurie, Melanie luă sticluta, privi metalul prețios, apoi i-o întinse lui Louis. Acesta luă câteva particule în palmă și le atinse cu vârful degetelor...

– A trecut atâta timp... murmură el.

Preț de câteva clipe, simți acea veche exaltare, acea febră pe care o cunoscuse în copilărie... febra aurului. Își reveni însă imediat, puse la loc în sticlută grăunțele minuscule și i-o înapoie Lindei.

– Vreți să învățați să folosiți draga? le întrebă el.

– De aceea suntem aici, îi răspunse Linda.

*

* *

Încă o dată, Louis o corectă pe Linda.

– Nu, nu supraîncărca sistemul. Urcă-l un pic... stai o clipă... acum coboară-l din nou. Plimbă tubul de aeraj dinainte înapoi. Așa...

De mai bine de o oră, Linda stătea în apa ca gheața, în cizme înalte de cauciuc. Draga plutea pe două roți umflate, în spatele ei. În zgomotul infernal făcut de motorul pe benzină, ea ținea tubul prin care aspira pietrișul și nisipul de pe fundul râului și care ajungea apoi în jgheabul mașinii. Cu degetele crispate, ținea unealta prea rigid și Louis trebuia să intervină neîncetat.

– Ești pregătită pentru etapa următoare? îi strigă el după un timp.

– Da.

– Vino încoace.

Linda înaintă cu greutate contra curentului.

– Apropie-te mai mult, îi zise el arătând spre pompă. Răsuțește-o și oprește motorul.

Linda făcea exact ce-i cerea el. Fascinată, îl privi după aceea înclinând cazanul pe care-l adusese pentru ca acesta să se umple de apă și să cadă la fund. Apoi apropiu de el partea cea mai îngustă a jgheabului.

– Perfect. Acum putem să deschidem.

Desfăcu el însuși încuietorile.

– Așa, îi arătă el. După aceea trebuie să desfaci asta și să ridici grătarul.

Ridică privirea spre ea ca să fie sigur că-l urmărește.

– Acum trebuie să-l spălăm pentru a lăsa să treacă în cazan toate bucățile care ar putea fi importante. După aceea, răsucim la loc și repetăm mișcarea.

În timp ce-i explica, el luă tabla de pe fundul jgheabului și o spală cu o răbdare nemaipomenită înainte de a o pune deoparte pentru a goli în cazan ceea ce mai rămăsese în jgheab.

– Crezi că o să poți face asta?

Linda încuviință timid din cap.

– Foarte bine... după aceea, munca decurge la fel ca atunci când lucrezi cu sita. Poți să faci asta imediat sau mai târziu, dacă vrei să mai draghezi.

– Prefer să mai exersezi un pic.

Așeză singură la loc pompa, porni motorul și se întoarse în

mijlocul râului, către stâncile pe care i le arătase Louis. După spusele lui, aurul se concentra pe lângă obstacole și o lua întotdeauna pe drumul cel mai scurt al curentului apei.

Gesturile ei deveniră ceva mai regulate, mai relaxate. Louis o privea de pe mal cum lucrează. În ciuda faptului că era mărunțică, părea foarte puternică și manevra utilajul cu multă îndemânare.

– Foarte bine, o aprecie el după ce ea termină treaba.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, ea îi zâmbi. Amestecul de mândrie și exaltare care-i lumina chipul în clipa asta îi conferea o frumusețe aproape perfectă. Dar imediat, Linda își recăpătă aerul sever.

– Ai făcut de multe ori asta, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Da, când eram copil.

– După părerea ta, crezi că avem șanse?

– Da, ca toată lumea.

Linda se crispă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El ridică din umeri.

– Nu pot să-ți garantez nimic. Din doi prospectori pe același râu, unul poate să se îmbogățească și celălalt să nu găsească nicio dată nimic... De unde să știu?

– Sper că nu ne crezi incapabile numai pentru că suntem femei?

– Dacă ar fi fost așa, nu mi-aș fi pierdut vremea ca să te învăț cum se face.

Linda dădu din cap. De la moartea tatălui lor, toată lumea le considera neajutorate, incapabile. Ea făcuse o greșală, recunoștea asta. Dar greșeala este omenească. Numai că avusese loc și accidentul Melaniei...

Nu, nu se va lăsa încă o dată pradă acestor gânduri. Ridică spre Louis o privire hotărâtă. El măcar se arăta imparțial cu ele și nu le cerea nimic în schimb.

– Mulțumesc, zise ea.

– Să știi că-mi place să fiu de folos.

Aruncă o privire spre cabană, și continuă:

– Sora ta mi-a vorbit despre accident...

Linda doar încuviință din cap.

– A fost ceva grav?

– Era cât pe ce să moară.

Ea nu voia să abordeze subiectul. Nu acum... Treuria să vorbească despre altceva. Arătând spre draga de pe mal, întrebă:

– Asta este tot ce trebuie făcut?

– Ți se pare că nu-i suficient?

Avea dreptate. Era greu, dar ea va învăța să stăpânească utilajul... și va descoperi aur.

– Poți de asemenea să te și scufunzi, murmură el.

– Să mă scufund?

– Da, în locurile mai adânci. Dar asta-i mult mai complicat... și mai riscant.

– Nu mă tem de pericol.

– Numai când este vorba despre revolvere...

– Da, dacă sunt îndreptate spre mine... Apropo, ai găsit pe cineva care să-i fi întâlnit pe cei doi bărbați?

– Nu, absolut pe nimeni.

– Este totuși ciudat.

– Ținutul aurului este vast. Pot fi acum oriunde, de la Mariposa la Downeville.

Linda rămase tăcută. Se gândea la cei doi indivizi. Ei or fi găsit aur aici? Dar Louis o trezi din visare.

– Cred că adineauri m-am făcut vinovat de indiscreție...

Linda își încruntă sprâncenele, mirată.

– Când?

– Am auzit invitația pe care v-a făcut-o Roland... și pretextul pe care l-ai invocat ca să-l refuzi. Pentru că era un pretext, nu-i așa?

– Ei bine...

– De ce n-ați veni să cinați cu mine și cu Patrick? Foarte simplu, firește.

Dacă s-ar fi referit numai la el, Linda l-ar fi refuzat imediat. Dar Louis menționase și numele bătrânului... Ezită o clipă.

– Și el trebuie să-și mai schimbe gândurile, să uite de pro-

blemele pe care le are. Compania a două femei frumoase cu siguranță că-i va face bine, continuă Louis.

Linda încă se mai gândea. Dar Melanie avea atâta nevoie să se mai relaxeze, să discute, să uite o clipă tragedia lor.

– De acord. La ce oră? Unde?

El zâmbi.

– Propunerea lui Roland mi se pare perfectă. Voi trece să vă iau pe la ora șase. Vă convine? Așa-i mai simplu.

– Pentru cine?

– Pentru toată lumea. Voi nu știți unde locuiește Patrick. Eu știu... Locuiesc la el.

– Nu văd ce importanță are.

– Aveți de ales între o cină la el acasă sau o cină la pensiunea familială unde locuiește Roland. Cafeneaua se închide la cinci și jumătate.

Uf! De ce nu-l refuzase?

– Niște mâncărică gătită în casă n-o să vă facă rău, adăugă el. Spre deosebire de mine, Patrick este un bucătar excelent... Și apoi, dacă unul din noi nu se poartă cum trebuie, puteți oricând să chemați poliția.

Ea nu se putu abține să râdă. Încântat că o vedea în sfârșit mai relaxată, el aruncă o privire spre pompă.

– Continuă să te antrenezi. Dacă întâmpini vreo problemă, o să vorbim despre ea diseară.

Linda îl privea, perplexă, îndepărtându-se. Îl criticase atât de mult pe acest om! Cum s-o anunțe pe Melanie că-i acceptase invitația?

Capitolul 7

Melanie își netezi cu palma bluza de bumbac.

– Dacă mi-aș fi adus măcar o rochie, murmură ea oftând.

Surprinsă, Linda ridică privirea spre sora ei. De ce se bucura ea atât de perspectiva acestei seri? Se simțea oare atrasă de ajutorul șerifului, sau suferea de singurătate? Când încă mai locuiau la fermă, Melaniei îi plăcea să primească oricând oaspeți.

– Nu puteam să prevedem o asemenea situație. Și oricum, tu arăți minunat, chiar și în blugi.

Chipul Melaniei se luminează de un zâmbet larg.

Un zgomot de pași pe pietriș le anunță sosirea lui Louis. Linda își privi ceasul: el era punctual.

*

*

*

Îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă și o cămașă largă de bumbac, Louis era de o eleganță rafinată, la fel ca și mașina sa, tapițată în piele.

Traversară orașul și se opriră în fața unei case cu etaj a cărei fațadă din piatră era tipică secolului trecut. Un imens stejar părea că protejează cu crengile lui acoperișul.

Louis parcă pe alee, apoi coborî ca să deschidă portierele pentru cele două surori.

– Sper că vă plac spaghetti. Este specialitatea lui Patrick.

Urcară împreună cele câteva trepte care duceau la ușă. Șeriful ieși din bucătărie să-i întâmpine în hol. Șortul în dungi roșii și albe înnodat în jurul burții lui mari aproape că dispărea în partea de sus, sub barba-i deasă.

– Tocmai am început să gătesc. De obicei, las sosul să se facă la foc mic destul de mult timp. De data asta, va trebui să meargă mai repede.

Își șterse mâinile ca să le poată saluta pe cele două fete.

– Sunt bucuroși că ați putut veni. Louis mi-a spus că aproape v-ați instalat.

– Da, răspunse Linda.

– N-am să vă întreb dacă ați găsit deja aur... Știu că asta nu se poate întâmpla într-o zi. Luați loc... Louis, ai putea să te ocupi tu de domnișoarele astea până ce termin eu treaba la bucătărie?

Tăcută, Melanie privea rafturile supraîncărcate ale bibliotecii din încăpere. Cu un zâmbet pe buze, Louis observa reacțiile celor două surori. Își amintea de prima lui vizită aici, de surpriza pe care a avut-o văzând atâtea cărți. Patrick nu părea un erudit. Și totuși... totuși el citise toate aceste cărți de mai multe ori... și ele tratau subiecte serioase: istorie locală și mondială, filozofie, artă. Copil fiind, el găsisese în biblioteca lui Patcik o fantastică deschidere spre lume...

– Domnișoarelor... trebuie să știți că la Patrick nu veți găsi băuturi alcoolice.

– Din cauza meseriei lui? întrebă Melanie.

– Din cauza convingerilor lui.

Le servi deci cu câte un pahar cu ceai rece. Câteva clipe mai târziu, veni și Patrick și se așeză pe brațul unui fotoliu, în fața lor.

– Curând vom putea să trecem la masă.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

– Nu cred că v-am prezentat până acum condoleanțele mele pentru decesul unchiului vostru. A fost un tip cumsecade.

- Mulțumesc, murmură Linda.
- Nu-l vedeam prea des. Era mai degrabă un singuratic... ca mulți alții de pe aici.
- Pe drum încoace, domnișoarele mi-au spus că ele vin din Nevada, zise Louis pentru a schimba subiectul.
- Ah, da? Aveam și eu prieteni pe-acolo. În tinerețea mea, am fost vreo câțiva ani cowboy prin părțile acelea.
- Louis îi turnă și lui un pahar de ceai cu gheață.
- Eu credeam că tu n-ai plecat niciodată din Amador Springs, Patrick.
- Șeriful izbucni în râs.
- Ei bine, am mai plecat, după cum vezi... chiar dacă uneori am impresia că am trăit întotdeauna aici...
- Chipul i se întunecă.
- ... la fel ca stejarul de afară, continuă el. Cred că l-ați remarcat când ați venit?
- Ele dădură afirmativ din cap.
- Se spune că de el erau spânzurați oamenii – înainte să se construiască această casă. În secolul trecut, mulți pionieri veniți prin părțile astea au fost executați în acest fel, după un simulacru de proces, așa cum o dorea justiția sumară de pe vremea aceea. Cauzele erau minore, de exemplu neînțelegeri în legătură cu rațiile de alimente...
- Nu vă temeți că fantomele lor bântuie încă aceste locuri? întrebă Melanie.
- Eu am alte preocupări... De altfel, dacă aș vedea una, cred că aș invita-o la cină ca să vorbim despre vremurile bune de odinioară și să-i ascult declarațiile.
- Melanie izbucni în râs. Patrick era în vervă. Louis și Linda se priviră îndelung, până ce Linda coborî privirea, stânjenită dintr-o dată să simtă acest trup puternic și musculos atât de aproape de ea.

*

* *

– Va trebui să ne mai vedem astfel, zise Patrick în timp ce le conducea pe fete până la ușa. Este cea mai frumoasă seară pe care am petrecut-o de multă vreme încoace... de o veșnicie.

Contrar așteptărilor Lindei, cina decursese într-o ambianță agreabilă. Patrick, minunat povestitor, îi amuza pe toți cu anecdotele, observațiile și remarcile lui, precum și cu un deosebit simț al umorului. Încetul cu încetul, Linda văzuse cum expresia de pe fața surorii sale se relaxează.

Pe drumul de întoarcere, Melanie oftă.

– Este foarte drăguț, murmură ea cu un zâmbet pe buze.

– Este ființa cea mai extraordinară pe care o cunosc, mai zise și Louis.

– Și totuși, prima mea impresie n-a fost atât de favorabilă.

– Nici a mea, replică Louis.

Surprinsă, Linda îi aruncă pe furiș o privire, dar el nu mai comentă și ea preferă să nu-i ceară amănunte.

Curând, respirația Melaniei deveni mai ușoară, mai regulată: adormise.

Deodată pe Linda o cuprinse un val de îngrijorare. Se afla singură cu acest străin... singură în mașina aceasta pierdută în noapte.

Își continuă drumul în tăcere. Când el trase mașina în lumină, Linda se repezi afară și deschise portiera Melaniei ca s-o trezească, dar Louis o apucă de încheietura mâinii. În adâncul ochilor lui zări o licărire ciudată.

Simți un nod în gât. Dumnezeu! Ce i se întâmpla?

– Dă-mi drumul, zise ea cu o voce răgușită.

Fără un cuvânt, el se aplecă spre mașină și o luă în brațe pe Melanie. Se îndreptară apoi spre cabană și Linda deschise ușa cu gesturi nervoase.

Louis se aplecă ușor ca să poată intra.

– Care este al ei? întrebă el arătând cu bărbia înspre cei doi saci de dormit care erau împachetați.

Linda îl desfăcu pe cel al Melaniei și se dădu la o parte. El îngenunche, o așeză pe față și o înveli înaintea să se ridice.

O privi îndelung pe Linda apoi, cu un semn discret din cap, îi

arăta ușa. Incapabilă să reacționeze, ea se supuse ordinului lui mut iar el o urmă având grijă să închidă în urma lui.

Doamne! De ce acceptase să iasă din nou afară? Ar fi putut să refuze. Ar fi trebuit să...

Dar era prea târziu pentru regrete... El își pusese deja mâinile pe umerii ei și o obligă să-l privească în față. Linda încerca cu disperare să-și ferească privirea.

– Îți mulțumesc pentru această seară, bâigui ea. I-a făcut foarte bine Melaniei. Cred că...

Dar el își lipi buzele de ale ei, împiedicând-o să continue. Totul începu atunci parcă să se învâртеască și Linda lăsa să-i scape un oftat ușor. Buzele lui erau calde, exigente, trezind în ea senzații nebănuite.

Cu capul aplecat asupra ei, Louis o strângea în brațe cu pasiune, apoi, dintr-o dată, sărutul lui deveni mai blând și el se îndepărta încet.

Linda își ridică privirea spre chipul lui frumos. Ar fi dorit să se piardă în adâncul ochilor lui.

– Știai că se va întâmpla așa, murmură el.

Ea încă mai simțea căldura mâinilor lui prin țesătura fină a bluzei.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, bolborosi ea, împărțită între dorința de a-l respinge și aceea de a-i simți din nou buzele lipite de ale ei.

El zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile. Exasperată, Linda se desprinsese brusc de el. Trebuia să salveze aparențele... să-l facă pe acest bărbat să înțeleagă cât îi era de indiferent, chiar dacă tot corpul ei tremura încă de emoție.

– Nu-mi place să se profite de mine, îi zise ea rece.

Louis nu premeditase acest sărut. Toată seara o observase pe Linda, expresia de pe chipul ei când zâmbea, când vorbea sau când era cufundată în gânduri... și ea îi răspunsese acestor priviri, chiar dacă acum nu voia să recunoască.

– Atunci să nu ne mai gândim, sugeră el.

– Da, cred că așa ar fi mai bine.

O mai privi o dată lung înainte să plece.

*

* *

Linda rămase, cu pumnii strânși, pe malul râului. Când auzi motorul mașinii îndepărtându-se, se duse și se așeză pe o piatră.

Două bufnițe țipau în noapte.

Câți oameni trăiseră aici, în canionul acesta, în mijlocul acestor copaci, între acești pereți abrupti? Se întrebaseră oare, la fel ca ea, ce le rezerva soarta? Simțiseră oare aceleași spaima în fața dificultăților vieții? Aceeași nevoie de eliberare? Același sentiment de vulnerabilitate în fața forțelor naturii și a propriei lipse de voință?

Adesea ar fi dorit să fugă, să scape de toate aceste probleme. Dar de fiecare dată se răzgândea. Cum s-o abandoneze pe Melanie, să trădeze toate generațiile care o precedaseră?

Dar își dorea atât de mult tot ceea ce viața îi refuzase până în prezent. Louis avea dreptate. În seara aceasta, încă din prima clipă, ea știuse ce-o să se întâmple... și nu făcuse nimic ca să evite acest lucru.

Scoase un geamăt ușor de neputință și o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Cum va mai putea de-acum să-și găsească liniștea?

*

* *

Cu mâinile crispate pe volan, Louis n-o luă pe strada lui Patrick. Nu voia să se întoarcă acum. Nu voia să vorbească absolut cu nimeni, nici chiar cu bătrânul său prieten. Și cu siguranță că Patrick îl aștepta, ca să vegheze asupra lui ca odinioară. Era atât de conștient de responsabilitățile pe care le avea față de protejatul lui...

Și poate că avea dreptate. Poate că el, Louis, mai avea nevoie de ajutor, de sfaturi, de încurajare.

Fir-ar să fie! Dar el se afla aici ca să-l ajute pe Patrick... nu ca să-și complice viața cu o poveste de dragoste! Mai ales dacă fericita aleasă nu era de acord.

Opri mașina ca să facă vreo câțiva pași pe jos în aerul proaspăt

al nopții. Luna nu răsărise încă. Abia acum începea să apară pe deasupra munților. El rămase mult timp nemișcat, s-o contemple, ca într-un ritual primitiv.

Și totuși, în el nu mai exista nimic primitiv; încercase întotdeauna să-și controleze fiecare aspect al existenței... își programase totul, până și relația amoroasă cu Myriam. El voia să evite să se implice, iar lui Myriam îi convenea perfect acest lucru. La fel ca el, nici ea nu-i cerea nimic în plus decât ceea ce voia să-i ofere.

De altfel, ea nu-și anulasе călătoria în Grecia din cauza plecării lui... iar el trebuia să recunoască faptul că era pentru prima oară de la venirea lui aici că se gândeа la ea.

Obsesia pentru femei... pentru alcool... Evitase cu grijă toate aceste capcane, pentru a nu călca pe urmele tatălui său. Devenise aproape maniac din acest punct de vedere, încât nu bea decât ocazional și își alegea întotdeauna o companie feminină care să nu-i amenințe echilibrul.

Și astăzi, din cauza imprudenței lui, răscolise totul, zdruncinase ordinea instaurată cu atâta greutate în viața lui.

Se sprijini de trunchiul unui pin. În depărtase se auzea curgând râul, același care străbătea și concesiunea Conway.

Fără voia lui, gândurile i-o luară razna. Oare Linda mai era trează? Își scutură capul ca să-i alunge din minte imaginea.

Era frumoasă... foarte frumoasă. Și îi plăcea felul ei hotărât de a fi. Dar mai era ceva, ceva ce nu înțelegea el... ce nu voia să înțeleagă.

Se îndreptă, hotărât să nu se mai poarte ca un adolescent. Dacă va continuа tot așa, curând va începe s-o viseze!

Se aplecă și luă de jos o piatră pe care o aruncă într-un tufiș. O creatură mică și păroasă fugi imediat dintre crengi și, ieșind la drum deschis, se repezea direct spre el. Ca să nu sperie și mai mult bietul animal, care se îndrepta spre ascunzătoare, Louis rămase nemișcat. Apoi se întoarse la mașină, porni motorul și demară. Pentru el însă, nu exista nici un refugiu...

*

* *

– Este de-a dreptul uimitor. La început, nu eram prea sigură că-mi place. Nu mi se părea prea simpatic... dar, până la urmă, Patrick s-a dovedit a fi atât de drăguț. Și știe să povestească cu atâta har!

În ciuda trăncănelii neîncetate a Melaniei, Linda continua să pregătească în tăcere micul dejun, absorbită de gândurile ei. De când se trezise, nu și-l putuse alunga din minte pe Louis. Din cauza lui, nu închisese un ochi toată noaptea... O obseda.

Și Melanie care nu mai tăcea! Se vedea bine că pe ea n-o dorea capul... Se simțea bine. Imediat, Linda își reproșă că gândea astfel. Sora ei suferise destul, merita puțină bucurie. Nu trebuia să-i fie atât de greu s-o asculte... doar atunci când o auzea lăudându-l pe Louis.

Melanie era încântată că el o dusesese în brațe.

– Vezi bine că nu-i chiar atât de rău pe cât credeai tu.

Își încruntă sprâncenele și adăugă:

– Cred că a suferit mult. Există în zâmbetul lui o anumită expresie și uneori chiar și în privire... ca un fel de tristețe.

Linda își duse mâna la frunte, incapabilă să mai poată suporta. Melanie îi remarcă imediat reacția.

– Linda? Ceva nu-i în regulă?

În vocea ei se percepea o notă de îngrijorare și Linda se simți obligată s-o liniștească cu un zâmbet.

– Nu-i absolut nimic. Doar o ușoară migrenă. Am adormit greu aseară... fără îndoială din cauza cafelei.

Melanie izbucni în râs.

– Eu n-am avut astfel de probleme!

– Nu, tu ai adormit buștean.

Deodată, pe chipul Melaniei apărură o expresie mai serioasă.

– Sper că nu te-ai certat cu el, totuși?

– Cu cine?

– Cu Louis, firește.

Linda lăsă să alunece oul pe care-l prăjise din tigaie într-o farfurie de aluminiu. Trebuia neapărat să schimbe subiectul discuției.

– Poftim, mănâncă atâta timp cât e cald.

Dar Melanie insistă:

– Spune-mi că n-ai făcut așa ceva! După toate serviciile pe care el ni le-a făcut!

De ce acorda ea atâta importanță acestui subiect? Ce sentimente avea față de acest bărbat?

– Nicidecum! A... a mai întârziat pe aici doar câteva minute.

– Și ție îți este de ajuns atâta ca să te cerți.

Linda oftă, exasperată.

– Ascultă, nu ne-am certat, bine? Acum nu mai insista pe această temă. N-o să afli nimic în plus!

Melanie își privea farfuria. Dacă va mânca, sora ei va fi mulțumită. Își făcea doar atâtea griji din cauza lipsei ei de poftă de mâncare...

– Ai putea totuși să faci un efort, ce zici, Linda?

– Da, o să încerc.

Își puse și ea oul în farfurie înainte să se așeze. Nici ei nu-i era foame, dar dimineata va fi lungă și trebuia să prindă puteri.

Și apoi, era gata să facă orice numai să n-o indispună pe Melanie.

Capitolul 8

Intrigată, Melanie se apropie de sora ei.

– Ce s-a întâmplat? Ai pierdut ceva?

– Mă tem că da, îi răspunse Linda îndreptându-se.

De câteva minute, scotocea prin grămada de unelte pe care le aranjase în ajun lângă cabană. Era imposibil, nu avea cum să-și fi pierdut sita. Și totuși...

– Ce anume?

Linda își băgă mâinile în buzunare. Acum, cu greu îi a mai putea ascunde adevărul surorii sale. De săptămâna trecută, de când fuseseră să cineze la Patrick, dispăruseră o mulțime de unelte.

– De fapt, mai multe unelte. Nu știi unde sunt.

Melanie se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Mai multe lucruri par să se fi... volatilizat: o lopată, două mistrii, cleștele, și acum sita.

– Ești sigură că nu le-ai pus în altă parte?

– Am căutat peste tot. Nu, este altceva la mijloc.

Melanie își schimbă poziția. De câteva zile încoace, începuse să arate mai bine. Orele petrecute la soare îi bronzaseră ușor pielea și părea să-și fi regăsit pofta de viață. Tăcerile ei erau mai puțin

încărcate de amintiri și remușcări. În plus, grăunțele de aur pe care ea însăși le găsisese îi ridicaseră considerabil moralul.

– La ce te gândești? o întreabă ea pe Linda.

– Ei bine...

– Crezi că ni le-a furat cineva?

– Cine să ni le fure? N-am văzut pe nimeni de la sosirea noastră aici, doar dacă...

– Crezi că este vorba de vreun animal?

Linda ridică din umeri. Cum ar fi putut o viețuitoare mică să care niște unelte atât de grele? Nu... imposibil. Dar de ce ar fi furat cineva asemenea unelte vechi? Chiar că nu înțelegea.

– Am putea să facem de gardă la noapte, propuse Melanie...

Linda încuviință. Dar ce vor putea ele să facă dacă bănuielile li se confirmau?

*

* *

De îndată ce Louis intră în cafenea, discuțiile încetară. O singură persoană care nu-l văzuse continua să vorbească.

– Patrick nu mai este ce-a fost. Asta-i tot. A îmbătrânit și el, la fel ca mine. Numai că eu nu pretind...

Cineva îl lovi cu cotul arătându-i-l pe noul-venit, și omul tăcu.

Cu o expresie încremenită pe față, Louis își bău cafeaua. Nu era pentru prima oară când îi auzea pe oameni plângându-se de prietenul lui. Nu putea face nimic ca să oprească zvonurile care se amplificau din zi în zi. Inutil să încerce să-l apere pe Patrick. N-ar face decât să învenineze lucrurile și, oricum, nimeni nu l-ar fi ascultat pe el, fiul lui Dan Winslow.

Când ieși din cafenea, fu cât pe ce să se ciocnească cu Bertha Armbruster.

– Nu poți să te uiți pe unde mergi? îi aruncă ea cu un aer indignat.

– Scuzați-mă.

Vru apoi să se îndepărteze.

– Au trecut două săptămâni de când mă aflu aici, domnule Winslow. Nu știu mai multe decât la început, și tot ceea ce găsești să-mi spui este „scuzați-mă“?

Aruncă o privire spre cafeneaua din spatele lui.

– Toți vă petreceți timpul în cârciumi de felul ăsta... Fir-ar să fie! Nimeni nu se va hotărî așadar să acționeze?

– Facem tot ce stă în puterea noastră.

Ea îl înfruntă cu o privire disprețuitoare.

– Inclusiv dumneata? După câte se povestesc despre dumneata... despre tatăl dumitale alcoolic... despre tinerețea dumitale dezorganizată? Cum poți pretinde că faci să domnească legea?

Louis simți cum tot corpul i se încordează.

– Este vorba despre trecut, și vața mea particulară nu vă privește în nici un fel.

– Oh, ba da! Nu uita că este vorba despre tatăl meu. Iar dumneata nici măcar nu ești ajutor de șerif, ci profesor într-o obscură școală particulară... Cu siguranță că este vorba despre vreo școală de corecție.

– Nu, doamnă, este o universitate.

– O bună ascunzătoare, ce mai!

– Puteți să credeți ce vreți, doamnă.

Tremurând de furie, începu să se îndepărteze, dar femeia furioasă continuă să-l hărțuiască:

– De ce nu te întorci acolo... împreună cu bătrânul ăsta incompetent?

Pradă unei furii abia stăpânite, el traversă strada și intră în biroul șerifului.

Patrick nu era aici. Plecase în dimineața asta la Sacramento ca să se întâlnească cu unul dintre prietenii lui, membru al Departamentului de Stat pentru Justiție. Cu siguranță pentru a-i vorbi despre aceste dispariții misterioase...

Roland ridică privirea de pe niște hârtii, dar Louis nu-l luă în seamă.

– Ce ți s-a întâmplat? Îl întrebă adjunctul sarcastic.

– M-am întâlnit cu prietena ta, doamna Armbruster.

Roland schiță un zâmbet.

– Nu-i prietena mea.

– Atunci de ce te proslăvește atât?

– Pentru că are gusturi bune, îmi imaginez.

– Când o să încetezi să mai joci teatru, Roland?

Acesta pâli, dar chipul lui își regăsi repede expresia obișnuită.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Louis se așază la birou. Sprijinit de speteaza scaunului, își prinse mâinile la ceafă.

– Vreau să spun doar că este imposibil să știi ce gândești. S-ar spune că ții la Patrick și totuși...

– Și totuși ce?

– Ei bine, nu știu dacă este adevărat.

Roland ridică ochii spre cer.

– Dumnezeu! Iată-l că iar începe cu problemele lui psihologice. De ce nu te întorci tu acasă, Louis? Lasă poliția să-și facă treaba.

– Parcă o aud pe doamna Armbruster.

– Delirezi, bătrâne!

Roland se ridică și se întinse leneș.

– În locul tău, nu m-aș juca prea mult cu focul, Louis. Dar este adevărat că eu nu sunt decât un biet țaran... Bun! Acum mă duc să-mi beau cafeaua. Mă întorc imediat.

Louis rămase încremenit, fără o vorbă. Nu-i plăcea omul ăsta. Instinctiv, simțea în el o amenințare.

*

* *

În întinericul adăpostului, vocea slabă a Melaniei rupse tăcerea.

– Cât o să mai dureze?

– Poate toată noaptea, îi răspunse Melanie.

– Chiar așa?

– Da.

– Și cum o să facem să rămânem treze?

– Oricum, tu te vei culca. Am eu grijă.

– Nu! Nu-i drept așa. Mă simt mai bine, Linda. Cred că ai observat și tu.

Linda simți o strângere de inimă. Melanie avea dreptate. Starea ei se ameliorea cu fiecare zi. Dar cât timp va mai rezista dacă se va speti muncind și va petrece nopți albe? Cum să facă să găsească o cale de mijloc, să nu tulbure nici convalescența Melaniei și nici să n-o demoralizeze?

– Ascultă, am o idee, Melanie. O să fac eu de gardă prima, în timp ce tu dormi. După aceea te trezesc și mă duc eu să mă odihnesc.

– Perfect! N-ai să uiți să mă trezești, bine?

– Îți promit.

Melanie oftă mulțumită când se instalează în sacul de dormit. Câteva clipe mai târziu, Linda îi auzi ritmul regulat al respirației: adormise deja.

Sprijinită de piciorul mesei, Linda căscă, obosită de munca istovitoare din ultimele zile. Trebuise să folosească draga, să spele din ce în ce mai mult nisip... pentru un rezultat de-a dreptul neînsemnat: puțin praf de aur și câteva bucățele de mărimea unui bob de orez.

Se așază ceva mai comod și își puse lanterna lângă ea. Îi treceau prin minte tot felul de imagini, mai ales una a tatălui său, omulețul acela cu o personalitate atât de puternică. Și el avusese parte de greutăți pe pământul familiei. Îndărătnic din fire, rezistase câțiva ani la rând secetei. Printr-o gândire inteligentă, printr-o muncă dură și o voință de fier, făcuse până la urmă din ferma lui o afacere înfloritoare.

Linda zâmbea în întuneric. El își dorise întotdeauna un fiu, știa asta. Iar ea încercase să își asume acest rol pentru a nu-l dezamăgi. De la cea mai fragedă vârstă, participase împreună cu el la muncile de la fermă și întotdeauna îl imitase. Adeseori, el o

felicita, repetându-i însă că, mai presus de orice, lui îi plăcea feminitatea ei afectuoasă, entuziasmul și loialitatea.

Apoi, într-o zi, plecat să verifice o împrejmuire la câțiva kilometri de casă, căzuse victimă unei crize cardiace... singur, fără nimeni alături de el care să-i vină-n ajutor.

Distruse, Melanie și ea resimțeau încă profunda tristețe de atunci, o durere care nu va dispărea niciodată definitiv.

Linda îl revedea în minte așezat în șa, cu un zâmbet luminos pe chipul ars de soare sub pălăria lui veche și neagră.

Tatăl său... Dacă măcar s-ar afla acum aici s-o cuprindă în brațe și să-i spună că totul va fi bine. Prezența lui o liniștea întotdeauna, și fără el se simțea pierdută... dar în nici un caz nu trebuia să arate asta. Melanie conta pe ea.

Privi înspre sacul de dormit. Sora ei respira liniștită. Ca ultime supraviețuitoare ale familiei Conway, ele se aflau acum singure împotriva tuturor, împotriva unor oameni ca reprezentantul companiei de asigurări. El le explicase, cu părere de rău, că nu putea să le ajute pentru că nu-și plătiseră rata de asigurare... Că nu putea face absolut nimic, în ciuda împrejurărilor tragice, în ciuda faptului că până acum își plătiseră cu regularitate ratele...

Linda închise ochii. Trebuia neapărat să uite toate astea. Aceste amintiri nu-i făceau decât rău.

*

* *

Linda se trezi tresărind. Fără nici o îndoială, auzise un zgomot. Încremenită de spaimă, ascultă cu atenție câteva minute. Dar acum numai bătăile inimii ei tulburau liniștea.

Luă lanterna, se îndreptă spre ușă și trase cu urechea. Nimic... Cu un nod în gât, deschise încet și ieși afară fără să aprindă lanterna. Dacă într-adevăr era cineva, voia și ea să beneficieze de întuneric.

Noaptea era foarte întunecoasă și Linda se sprijini de peretele cabanei ca să scruteze împrejurările, pândind cel mai mic zgomot.

Abia dacă mai respira de frică. Foarte încet, se îndepărtă de perete și înaintă câțiva pași după care rămase nemișcată ca să asculte. Nimeni...

Până la urmă, aprinse lanterna ca să vadă mai bine în jurul ei. Nimic... Dar când fasciculul se îndreaptă spre locul în care ea lăsase draga lângă râu, Linda se încruntă nedumerită. Ceva nu era în regulă. Se apropie, intrigată, și nu-și putu reține un strigăt: mașina era direct pe pământ, cu cele două cauciucuri umplute cu aer sfâșiate. Dumnezeu! Fusese totuși cineva aici! Cineva care...

Cu mâna tremurând, lumină taluzul de pe celălalt mal, apoi faleza din spatele cabanei.

– Cine ești? întrebă ea cu o voce răgușită. Cine a putut face așa ceva? Unde ești? Ieși la lumină și...

Se opri brusc, conștientă dintr-o dată de pericol. Se vedea bine că n-avea de-a face cu vreun glumeț. Poate că data viitoare nu se va mulțumi să-i distrugă doar materialul...

Speriată, se repezi în cabană și fixă bara de siguranță peste ușă, apoi se sprijini de ea, gâfâind.

Se auzi o mișcare în încăpere. Cu un gest rapid, ea se întoarse și aprinse lanterna. Melanie se trezise și se ridicase pe jumătate în sacul ei de dormit, cu ochii mari deschiși, cu părul blond ciufulit.

Melanie, scumpa de Melanie! Lindei îi venea să râdă și să plângă în același timp. Lăsa să-i scape un oftat ușor.

– Linda?

Lumina lanternei tremura. Abia în stare să se controleze, Linda respira precipitat.

– Linda... Tu ești?

Melanie se ridicase de-acum în picioare, gata să fugă.

– Da, eu sunt.

– Ce s-a întâmplat? Ce faci cu lanterna aia? Ai fost afară?

Linda schimbă faza lanternei, făcând ca lumina să fie mai blândă. Melanie o privea.

– Am auzit un zgomot. De fapt, cred că am adormit și m-a trezit zgomotul.

- Despre ce era vorba?
- În orice caz nu despre vreun animal.
Neliniștită, Melanie se apropie de ea.
- Ce era?
- Prezența noastră aici deranjează pe cineva. Sau poate că ne joacă cineva niște feste idioate.
- Dar spune-mi odată mai limpede!
- Au tăiat cauciucurile și tuburile de la dragă.
- Ești sigură?
- Evident. Mașina este cu burta pe pământ și toate tuburile sunt sfâșiate.
- Cine ar face un lucru ca ăsta?
- Linda ridică din umeri.
- Nu știu mai multe decât tine.
- Poate cei doi bărbați?
- Ca să ne alunge de aici?
- Melanie încuviință și Linda ezită o clipă înainte să continue:
- Este o posibilitate, printre altele.
- Ce-o să facem?
- Din nou glasul Melaniei exprimă teamă. Aceeași teamă se putea citi și în adâncul ochilor ei. Trebuia s-o liniștească. Nici vorbă ca Linda să lase să i se ghicească spaima.
- O să rămânem, firește. Nimeni nu ne va face să abandonăm această concesiune. Este a noastră și noi o s-o exploatăm.
- Dar dacă...?
- Nu-i cred totuși periculoși. Încearcă doar să ne intimideze, atâta tot.
- Și le merge, murmură Melanie.
- Linda zâmbi.
- Ei, da. Dar este nevoie de mai mult ca să le vii de hac fetelor Conway, nu-i așa? Și, oricum, avem nevoie de banii ăștia.
- Ce-ar fi să-l anunțăm pe șerif sau pe Louis? propuse Melanie.
- Nu! Putem foarte bine să ne descurcăm singure. Și apoi, poate că n-o să se mai întâmpile. Poate că, dacă nu reacționăm, vandalii ăștia se vor descuraja și până la urmă ne vor lăsa în pace.

Nemaiputând să adoarmă, cele două surori discutară până-n zori când le fură somnul. Linda se trezi pe la zece și ieși din cabană fără zgomot ca să constate pagubele la lumina zilei. Merse spre râu și se opri lângă dragă. Într-adevăr, tuburile erau sfărtecate. Se aplecă să se uite la motor. Dopul de la rezervorul de benzină era pe jumătate desfăcut, ca și cum criminalul fusese surprins înainte să-și termine treaba.

Se pregătea să verifice restul materialelor când se auzi strigată de pe celălalt mal. Se întoarse. În picioare lângă stejarul noduros, cu un zâmbet pe buze, Louis o privea.

Ah, nu! Nu el! Era într-adevăr ultima persoană pe care voia s-o vadă în clipa asta. N-avea nevoie de prezența și de solitudinea lui.

— Ce cauți aici?

— Am venit să văd ce mai e nou. E o crimă?

Își plimbă privirea pe chipul ei. De ce oare fata asta avea o asemenea putere asupra lui? De ce îl atrăgea atât? Rezistase totuși o săptămână fără s-o vadă. Și apoi, azi-dimineață, trecând pe șosea, nu mai rezistase ispitei.

— Ei bine, după cum vezi, totul e-n regulă. Acum că ți-ai făcut datoria, poți să pleci.

El nu se mișcă, și remarcă o ușoară amărăciune:

— S-ar zice că toată lumea vrea să scape de mine!

— Poate din cauza farmecului tău?

— Așadar recunoști că am farmec?

Ea oftă, exasperată.

— N-am zis asta. Numai că...

Se întrerupse văzându-l că se crispează dintr-o dată; privirea lui tocmai se îndrepta spre dragă.

— Dumnezeu! murmură el.

Coborî în grabă taluzul și trecu puntea peste râu, apoi se aplecă lângă mașină.

– Fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat aici?

Cu ochii închiși pe jumătate, o întreba din ochi.

Linda n-ar fi vrut să-i răspundă, dar cum să spună că nu s-a întâmplat nimic, fără să se facă de râs? Trebuia totuși să-i dea o explicație.

– Așa am găsit-o azi-noapte.

– Ai văzut pe cineva?

– Nu.

– Atunci cum...?

– Mi s-a părut că aud un zgomot și am ieșit.

El se aplecă și desfăcu dopul de la rezervor ca să controleze nivelul benzinei.

– Aparent e-n regulă, dar ar fi mai bine să verifici conținutul înainte să pornești motorul. S-ar putea să fi pus înăuntru nisip.

Exasperată, ea închise ochii o clipă și își trecu mâna prin păr.

– Am eu grijă, zise ea pe un ton hotărât.

– Mai sunt și alte pagube?

– După câte știu, nu.

– Și Melanie? Ce face?

– Încă doarme.

– Știe ce s-a întâmplat?

– Da.

De ce refuza el să înțeleagă? Răspunsurile ei scurte erau totuși elocvente. Linda voia să-l vadă plecat!

El oftă înainte să-i spună:

– Uite ce este, dacă crezi că povestea asta nu mă privește, te înșeli. Ești sigură că n-ai văzut pe nimeni?

– Absolut.

Louis se încruntă. Hotărât lucru, nu-i plăcea întorsătura pe care o luau evenimentele.

– Bănuiești pe cineva? întrebă el.

– Dar tu?

– Am o oarecare idee.

Era limpede că și el se gândea la cei doi indivizi pe care ele îi întâlнисeră aici în prima zi.

– Ar trebui să vii împreună cu sora ta în oraș, continuă el. Ai

putea să închiriezi o cameră la pensiunea familială, până ce se mai liniștesc lucrurile. Patrick ar putea să ia amprente de pe materiale, să le trimită la laborator și...

Fără să-l lase să-și termine fraza, Linda scutură din cap.

– Nu, nu vreau.

– Ar fi mai prudent. Și dacă ai cumva nevoie de bani...

– Ascultă! Nu ți-am cerut nimic!

– Nici n-ai fi depus plângere, nu-i așa?

Ea își ridică bărbia cu un aer arogant.

– Nu.

– De ce? Din cauza celor întâmplare în seara aceea?

Linda simți că obrații i se împurpurează.

– Nu văd legătura.

– Las-o baltă! Hai, nu te încăpățâna. Gândește-te la Melanie.

– Ea se simte foarte bine aici.

– Și dacă, data viitoare, indivizii vor veni cu un revolver?

– Poate că nu ei sunt de vină.

– Cine altcineva ar fi putut face un asemenea lucru?

– Orice ar fi, noi nu plecăm de pe concesiune!

– Așadar, aurul este foarte important pentru voi?

Ea nu-i răspunse. În fața tăcerii ei, Louis nu-și putea desprinde privirea de ea, împărțit între dorința de a o scutura ca s-o aducă la realitate și cea de a o cuprinde în brațe și s-o sărute până ce agresivitatea ei se va transforma în pasiune... ca și prima oară.

Auzise ea oare vorbindu-se despre disparițiile misterioase? Și atunci, de ce refuza să plece de aici? Pentru nimic în lume el nu voia să le vadă implicate în afacerile atât de neliniștitoare din Amador Springs. Și ele erau atât de vulnerabile, în acest colț pierdut. Trebuia să le convingă... Dar Linda nu-i lăsă timp s-o facă.

– Nu poți înțelege, zise ea. Nimeni nu poate înțelege. Dar Melanie și cu mine vom rămâne aici, pe pământul nostru, orice s-ar întâmpla. Trebuie. Și când... când ei vor vedea că nu ne lăsăm intimidare, ne vor lăsa în pace.

Louis ripostă imediat:

– S-a mai întâmplat și altceva?

Fir-ar să fie! De ce se dăduse ea de gol? Mai ales că el nu bănuise nimic până acum!

– Au mai dispărut câteva obiecte. Atâta tot.

– Se pare că lucrurile se înrăutățesc.

Linda se înfioră, conștientă dintr-o dată de pericolul care le amenința. Dar își reveni repede, hotărâtă să nu lase să i se vadă spaima.

– O să rezistăm.

– Sper.

El plecă curând spre luminiș, ca să răspundă la un apel radio în mașină.

Dumnezeule! Oare alesese ea cea mai bună soluție hotărând să rămână aici? Melanie va rezista oare?

Louis se îndepărtă. Ajunsese deja în dreptul stejarului. Ar fi de-ajuns doar un cuvânt ca să-l oprească înainte să dispară. Un cuvânt... unul singur...

Și-ar fi dorit atât de mult ca el s-o protejeze, să rămână alături de ea. Dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze. Momentul ei de slăbiciune nu dură decât o clipă. Se reculese imediat. Nu se va lăsa niciodată abătută de la ținta ei.

Capitolul 9

Încă încordat, Louis îi adresa un salut cu capul lui Patrick înaintea să se așeze la biroul liber din fața lui. În mod confuz, avea impresia că piesele puzzle-ului încep să se așeze la locul lor.

Cineva încerca să le alunge pe Linda și Melanie de pe concesiunea lor. Exista oare vreo legătură între acest lucru și disparițiile misterioase? Poate că și pentru ceilalți totul începuse la fel... Dar atunci de ce nimeni nu făcuse vreo plângere? Se gândi apoi la Linda. Dacă el n-ar fi surprins-o în dimineața cu pricina, ea n-ar fi semnalat incidentul, în speranța că vandalii vor înceta s-o hărțuiască.

Numai că era oare acesta un calcul bun? Oare indivizii aceia nu contau tocmai pe tăcerea prospectorilor? Nu deveneau ei din ce în ce mai amenințatori, până în momentul în care, temându-se pentru viața lor, victimele își abandonează proprietatea? După aceea, le este de ajuns să le exploateze fără să se facă văzuți...

Patrick își dresese glasul ca să-i atragă atenția, și întrebă:

– Se întâmplă ceva, Louis?

Prea nervos ca să stea locului, Louis se ridică. Se îndreptă spre fereastră ca să privească strada; totul părea atât de calm. În oraș, nimic nu se mișca, nici măcar un câine.

– M-am oprit azi-dimineață pe la concesiunea Conway. Cineva le-a sfărtecat cauciucurile pe care plutea draga.

Patrick deveni atent.

– Cu un cuțit?

Louis dădu din cap și se întoarse spre el. Cu sprâncenele încruntate, Patrick părea pierdut în gânduri.

– Da. Au făcut-o chiar cu înverșunare. În nici un caz nu este vorba de vreun accident.

– Fetele l-au văzut pe vinovat?

– Nu. Am vorbit cu Linda. A auzit doar un zgomot.

Fără un cuvânt, Patrick luă revolverul și tocul pe care-l lăsa de obicei atârnat într-un cuier și și-l prinse la brâu.

– Cred că am face bine dacă am merge să verificăm la fața locului.

– Nu, nu acum, Patrick.

– De ce?

– Pentru că nu vom găsi nimic. Ei sunt foarte atenți.

– După părerea ta, crezi că povestea asta poate avea vreo legătură cu disparițiile?

– Dar tu ce crezi?

– N-avem nici o altă pistă. La ceilalți, n-am descoperit nici un indiciu. Dacă există într-adevăr o legătură, o să ne ajute dacă facem verificări acolo.

Cu buzele strânse, Louis se întoarse din nou spre fereastră. Roland Barns tocmai sosea. Cu mersul lui de cowboy, cu pistolul la șold, semăna cu o caricatură a unui erou hollywoodian. Ce ridicol! Fără vreun gând precis, Louis i se adresă lui Patrick:

– Să nu-i spui nimic lui Roland... O să pândesc câteva nopți lângă concesiunea Conway. Ar fi mai bine să nu știe nimeni.

Cererea lui îl lăsa perplex pe Patrick, dar nu mai avu timp să-i pună întrebarea care-i stătea pe buze. Ajutorul de șerif era deja la ușă.

*

*

*

Linda și Melanie merseră la benzinărie ca să umfle cauciucurile de rezervă pe care le descoperiseră în colecția de piese de schimb a bunicului lor.

Bătrânul sărăcăcios îmbrăcat care le servea le scrută cu privirea lui albastră.

– Sunteți nepoatele lui Roger Conway? Eu mă pricep la fizionomii. Cred că i-aș recunoaște pe toți clienții care s-au perindat pe aici în ultimii douăzeci și cinci de ani. Daa! Pe toți!

Linda se duse spre portbagajul mașinii.

– Fac plinul, domnișoară?

Ea scoase camerele din portbagaj.

– Da, dar cu aer.

– Atunci, faceți o afacere bună. Nu vă costă nimic.

Linda îi zâmbi.

Câteva clipe mai târziu, pneurile erau umflate și bătrânul veni să le pună pe bancheta din spate.

– Vă place să faceți prospecțiuni? le întrebă el pe cele două surori.

Linda se așeză la volan și-i răspunse:

– Da, ne place.

– E o meserie grea.

– Dumneata ai încercat vreodată? întrebă politicoasă Melanie.

El izbucni în râs.

– Da, în tinerețe. Acum însă sunt prea bătrân... prea bătrân ca să mai suport dezamăgirile. Așa că prefer să stau liniștit aici și să-mi vând aurul lichid... Și apoi, a devenit prea periculos.

– Periculos?

– Da! Toate aceste dispariții, oamenii aceia pe care nu-i mai vezi... despre care nu se știe nimic. Nu-i pentru mine munca asta. Eu țin prea mult la pielea mea.

Dădu din cap și le privi cu ochii lui spălăciți.

– Ați mai avut ceva necazuri?

– Necazuri? Ce vrei să spui? îl întrebă Linda cu inima bătându-i puternic.

– Ca atunci, în prima zi... când ați venit să-l căutați pe șerif.

Ea porni motorul.

– Nu, nu, nicidecum.

– Ei bine, dacă vi se întâmplă s-aveți, va trebui să nu prea contați pe Patrick McHenry... cel puțin așa se spune. După cât se pare, este

depășit de evenimente. Dar în ceea ce mă privește, prefer să nu mă amestec în toate astea.

Linda demară și gestul de rămas-bun al bătrânului rămase fără răspuns.

– De ce toate aceste bârfe pe seama lui Patrick? Întrebă Melanie după câteva minute.

– L-ai auzit că a zis ceva despre niște dispariții... Și amintește-ți, prima oară când ne-a vorbit despre moartea unciului Roger... Spunea că nu prea crede să fii soti un accident.

– Dumnezeu, Linda! Ce se întâmplă aici?

– Dac-aș ști!

Cu degetele încleștate pe volan, îi aruncă o privire surorii sale.

– Ce-ar fi ca tu să te instalezi în oraș?

– În oraș?

– Eu rămân la cabană.

– Atunci rămân și eu.

Descumpănită, Linda tăcu. Când se gândea că respinsese această sugestie făcută de Louis Winslow chiar în dimineața aceea! Avusese oare dreptate să-l refuze? Acum, nu mai știa ce să facă. Și totuși, nici nu se gândea să abandoneze terenul în favoarea acelor indivizi.

– Ascultă, Melanie, abia ți-ai revenit după o boală grea...

– Și-am să plătesc pentru asta toată viața?

Câtă neliniște în glasul Melaniei! Cum va putea ea să-și ajute sora să uite acel accident nefericit? Chiar și medicii se dovediseră neputincioși s-o facă... Doar Linda putea să-i redea curajul de a trăi. Și ea se străduia din răspuțuri s-o ajute, cu toată dragostea ei.

– Bine, nu ești obligată să stai în oraș dacă nu vrei, de acord? zise ea până la urmă.

Melanie se înfioră ușor, împărțită între dorința de a fugi către relativa siguranță a orașului, și aceea de a rămâne cu sora sa, cu Linda care-i transmitea tot curajul și puterea ei.

– De acord, murmură ea.

Glasul ei trăda încă suferință. Dar ce să facă? Linda se simțea atât de dezarmată, atât de incapabilă să-și liniștească sora.

*

* *

Pe malul râului, Linda cernea nisipul. Nimic... Atâtea ore pierdute ca să pună din nou draga în funcțiune pentru nimic...

Descurajată, cufundă iarăși sita în jgheab și începu s-o miște sub apă. Deodată se opri, cu ochii mari, apoi se îndreptă ușor de spate.

Piatra aceea mai mare și mai galbenă decât celelalte... Dumnezeu! Era o pepită, una adevărată! După atâta muncă, atâtea îndoieli, înverșunarea ei dădea în sfârșit roade!

Inima începu să-i bată nebunește. Ar fi vrut să strige, să urle. Cu mâinile tremurând, luă cu delicatețe piatra și o adăposti în căușul palmelor.

Metalul strălucea în soare, și ea rămase multă vreme cu privirea ațintită pe piatră, cu chipul iluminat de un zâmbet visător.

O înveli apoi într-o batistă înainte de a o strecura în buzunar. Va aștepta ca Melanie să se trezească pentru a-i arăta descoperirea ei... Atunci vor putea amândouă să dea frâu liber bucuriei... poate chiar să meargă să sărbătorească evenimentul în oraș.

Dar când, puțin mai târziu, sora ei i se alătură, exaltarea Lindei se întransformă în îngrijorare. Obrajii ca focul ai Melaniei, aerul ei absent nu prevesteau nimic bun, și Linda preferă să păstreze secretul.

Și totuși, seara în întunericul cabanei, ea strânse la piept pietrișul atât de valoros. Acum Linda era sigură că ele își vor atinge scopul... Vor putea păstra ferma și mai ales vor putea în sfârșit să scape de acest sentiment de vinovăție care le împovăra umerii. Pentru că, în mod cert, această pepită nu putea fi decât prima dintr-un lung șir...

*

* *

Louis se înfodolă în pătura veche de lână. De două nopți, din vârful taluzului, ținea sub observație tabără Conway, pândind cel mai mic zgomot, cea mai mică mișcare... În zadar.

Își puse capul pe brațul îndoit. Mâine nu va putea să vină. De câteva zile, Patrick ducea pe picioare o răceală urâtă. Roland anunțase și el că este bolnav. În aceste condiții, era imposibil să-și petreacă nopțile stând de veghe, aici... mai ales că până acum nu se întâmplase nimic. Măcar dacă situația ar rămâne așa!

*
* *

Trezită de un zgomot de pași aproape de cabană, Linda își scoase capul din sacul de dormit.

Auzea acum din nou zgomotul, foarte aproape... și o respirație. Apoi, dintr-o dată, un tipăt neomenesc îi îngheță sângele-n vene, înainte de a se repeta în cealaltă parte a fragilei barăci.

În întuneric, întinse mâna spre bucata de țevă care-i servea drept armă și își încleștă degetele pe ea.

Rămase nemișcată, cu toate simțurile în alertă... Dar nimic nu mai tulbură liniștea. Visase oare?

Foarte încet, se culcă la loc și trase pătura până sub bărbie.

Creatura, sau orice-ar fi fost, probabil că plecase.

*
* *

A doua zi, Melanie începu să tușească, o tuse uscată și persistentă care o lăsa istovită dar nu-i ușura respirația. Starea ei se înrăutățea.

– Plecăm în oraș, zise până la urmă Linda.

– De ce?

– De-aia.

Fără să-i lase surorii sale timp să reacționeze, îi puse un pled pe umeri și porni cu ea spre magazinul general. Acolo cel puțin, chiar dacă nu vor găsi un doctor, le vor da cu siguranță un medicament.

De data aceasta, Melanie intră cu ea. Vânzătoarea se încruntă când o auzi cum tușește.

– Am ceea ce vă trebuie, zise ea conducându-le spre o tejghea plină cu sticlute. Este un produs absolut miraculos.

– Eu caut un doctor, interveni Linda.

Melanie o apucă de braț.

– Nu, Linda... Te rog!

Femeia dădu din cap, stingherită.

– Doctorul Peters este plecat la un congres. Ne-a dat adresa unui coleg de-al lui din Sacramento, în caz de nevoie.

Descurajată de distanța pe care ar fi trebuit s-o străbată, incapabilă să reziste privirii rugătoare a surorii sale, Linda cumpără poțiunea.

Spre marea ei surprindere, chiar de a doua zi, Melanie începu să se simtă mai bine și se hotărâră să se întoarcă în oraș ca să mai cumpere o sticlută.

*

* *

Îl găsiră în magazin pe Roland Barns care stătea sprijinit de tejghea.

Cu zâmbetul pe buze, vânzătoarea o conduse pe Melanie în celălalt capăt al magazinului ca să-și ia sticluta.

Roland profită de absența lor și se apropie de Linda.

– Dona poate s-o vindece pe sora dumitale. Și eu am fost bolnav, și ea m-a pus pe picioare. Bineînțeles că încă nu mi-am reluat munca. Mi-am luat câteva zile de concediu suplimentar. Se pare că Louis se descurcă foarte bine singur!

Izbucni într-un râs ironic.

– Și pe Patrick l-a prins răceala asta.

– Este bolnav? întrebă Melanie care tocmai se întorsese. Trebuie să mergem să-l vedem.

Roland le spuse, pe un ton sarcastic:

– Oh! Nu vă faceți griji pentru el. Se ocupă Louis. Și nu-l deranjează s-o facă... S-ar zice chiar că-i place.

– Ce vrei să insinuezi, domnule Barns? întrebă Linda.

- Nimic... absolut nimic.
- Nu mi se pare.
- Eu nu sunt genul care coplortează bârfe. Sunt absolut de acord ca oamenii să-și trăiască viața așa cum vor.
- Despre ce vorbești? Nu înțeleg nimic! interveni Melanie oarecum neliniștită.

Vânzătoarea apăru cu sticluta împachetată.

- Face trei dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

Linda scoase banii din buzunar și-i puse pe tejghea. Îi aruncă lui Roland o privire scârbită înainte de a ieși din magazin urmată de Melanie.

- Măcar v-am prevenit, declară Roland cu o voce suavă.
- Despre ce ne-a prevenit? întrebă Melanie îndreptându-se spre mașină.

Cu o expresie aparent indiferentă, Linda se întoarse spre sora ei.

- Pretinde că Louis și Patrick formează un cuplu. Înțelegi?
- Nu! Nu-i adevărat. De ce ar spune una ca asta?
- Cred că e gelos.
- Din cauza ta?
- Nu. Eu n-am nici un ameste. Nici tu, de altfel. Cred că este vorba despre altceva.
- Despre ce?
- Habar n-am.
- Crezi că ar trebui să-i spunem lui Louis?
- Poate că este prima oară când Roland vorbește despre așa ceva. Poate că suntem primele care am auzit.
- Mi se pare un tip îngrozitor.
- Și mie.
- Am putea totuși să ne ducem să-l vedem pe Patrick? Te rog, Linda, spune da!
- Te simți destul de bine?
- Da.
- Atunci, de acord, dar numai pentru câteva minute, cât să-l întrebăm dacă are nevoie de ceva.

Chipul Melaniei se luminează. Uitase deja de insinuarile adjunctului.

*

* *

Stânjenit că îl găsesc în starea asta, Patrick se strădui să mai aranjeze puțin prin salon ca să-și poată primi oaspeții.

– De obicei nu sunt așa de plăpând... nici așa de dezordonat.

– N-am venit să-ți vedem casa, răspunse Melanie.

– Totuși...

Cuprins de un acces de tuse, se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Într-o clipă, Louis îmi va aduce prânzul, continuă el după ce se odihni puțin. O să vă servească cu ceva de băut. Mi-a ordonat să stau în repaos complet.

– Cu siguranță pentru că vrea să te ajute să te faci bine, zise Linda.

– Ai încercat și medicamentul de la magazin? îl întrebă Melanie. Este într-adevăr eficient.

– Mie nu mi-a mers cu chestia aia. Cred că conține un stimulent... mai rău decât alcoolul! Dona tot încearcă să mi-l plaseze. Ar trebui s-o arestez pentru vânzarea ilegală de produse farmaceutice, dar pretinde că sunt doar pe bază de ierburi. Și apoi, mi-ar sări tot orașul în cap... Vindecă multă lume cu leacurile ei.

Melanie își îndesă mai bine sticluta în poșetă, și zise:

– Mie chiar mi-a făcut bine.

– Motiv în plus ca să n-o arunc în pușcărie.

Măgulită, Melanie îi mulțumi cu un zâmbet.

Câteva clipe mai târziu, intră și Louis în încăpere aducând o tară. Linda se ridică imediat.

– Noi am face mai bine să plecăm, îi zise ea Melaniei.

– Nu... nu, mai rămâneți, le rugă Patrick. Nici nu mi-e prea foame.

– Nu. Am venit doar să vedem cum te simți și...

Melanie se apropie de bătrân, îl strânse în brațe înainte să se îndepărteze, cu ochii în lacrimi.

– Îngrijește-te. Fă ce-ți spune Louis. Țin mult la dumneata, știi bine, și...

Părea incapabilă să mai continue și Linda îi veni în ajutor...

– ... și Melanie trebuie și ea să se odihnească. Am venit în oraș doar ca să cumpărăm medicamentul.

Se întoarse spre Louis ca să-i explice:

– Melanie a răcit și ea.

Louis le conduse până la ușă.

– Ați mai avut vreun necaz?

Linda se gândi la vizita nocturnă a acelui animal, dar cu siguranță că nu era decât o simplă coincidență. Probabil că se aventurase în tabăra lor în căutare de hrană.

– Nu, răspunse ea în sfârșit scuturând din cap.

Louis rămase îngândurat. De ce ezitase Linda? Dar n-o să încerce acum să-i smulgă adevărul. Nu acum. Nu în prezența Melaniei, atât de slăbită încât trebuia să se sprijine de balustradă. Nu... O s-o întrebe mai târziu. Dar măcar de-ar înțelege ea necesitatea de a-i spune adevărul!

De a doua zi, Linda se apucă iar de treabă, cu un entuziasm renăscut, și găsi aproape imediat o altă pepită aproape identică cu prima. De data aceasta, i-o arătă surorii sale.

– Asta este? murmură aceasta, neîncrezătoare.

Linda zâmbi.

– Cred că da. Dar va trebui să mai găsim multe.

– Mă temeam că...

– Și eu... Și chiar și acum, îmi vine greu să cred. Totuși, aurul acesta este chiar real... și el ne va scăpa de necazuri!

Melanie privea fix bucățica de metal. Dacă măcar ar fi adevărat ce spune Linda! Numai că dorința ei cea mai scumpă nu se va realiza niciodată, cu tot aurul din lume... Aurul acesta nu putea readuce la viață pe nimeni... Tăcu însă, pentru a nu-i strica bucuria Lindei. Îi înapoie pepitele, dar sora ei i le dădu înapoi.

– Nu. Păstrează-le tu. Eu mă tem să nu-mi cadă înapoi în apă.

Melanie le înveli cu grijă într-o batistă.

– N-am să le pierd, îți promit.

– Știu.

Linda îi zâmbi cald înainte să se întoarcă la muncă.

*

* *

Împărțit între datoria lui și dorința de a merge s-o interogheze pe Linda Conway, Louis nu-și găsea locul. Se feri însă să-i spună ceva lui Patrick, de teamă ca acesta să nu vină la serviciu prea repede. La vârsta lui, nu era cazul să riște...

Despre Roland Barns nu avea nici o veste... până a doua zi după amiază, când îl întâlnește din întâmplare. Îl văzu discutând cu un mic grup de prospectori în fața magazinului general.

Când Rolan îl zărește, veni spre el cu un mers nonșalant.

-Tocmai veneam să te văd, îi zise el cu un zâmbet ironic.

Louis îl privi cu răceală.

– Te credeam ținut la pat.

– După cum poți constata, mă simt mai bine. Veneam să-ți spun că pot să-mi reiau gărzile, dacă vrei.

– Într-adevăr?

Louis era prea obișnuit cu minciunile studenților săi pentru a se lăsa ușor păcălit. Dar oare Roland fusese într-adevăr bolnav? Sau doar își oferise câteva zile de concediu?

– N-am să te refuz, zise el sec.

– Patrick mai este bolnav?

Vorbea mai tare, fără îndoială ca să fie auzit de micul grup de oameni.

Ce naiba urmărea acest individ? De ce se părea că-l detestă atât pe Patrick?

– Se reface.

– Mai degrabă aș spune că o lungește. Bietul bătrân!

Louis își strânse pumnii. „Vrea ca Patrick să pară nu numai incompetent, dar și inapt din punct de vedere fizic.” Fir-ar să fie! De parcă Patrick mai avea nevoie de asta! Se auzi un murmur străbătând mulțimea.

– Liniștește-te, este voinic. Se va întoarce curând, și chiar în plină formă, declară el cu voce tare.

În clipa aceea, doamna Armbruster ieși din magazin. De îndată ce-i zări pe adjuncți, se îndreptă direct spre Roland, fără să-i dea atenție lui Louis.

– Aș vrea să-ti vorbesc imediat ce ai un moment liber.

Fața lui Roland se luminează de un zâmbet mios.

– Bineînțeles. Chiar și imediat, dacă vrei. Louis, nu te superi dacă am să ajung mai târziu la birou?

– Fii fără grijă. Ai timp până la ora cinci.

Roland aruncă o privire la ceas.

– Da... nici o problemă... Ce pot să fac pentru dumneata, Bertha? Întrebă el conducând-o spre cafenea.

Louis observă grupul de pe trotuar. Pe unii dintre acești prospectori îi cunoștea încă din copilărie. Cât îi privește pe ceilalți, noii-veniți, probabil că fuseseră foarte repede puși la curent cu trecutul lui... Și, de-a lungul anilor, toate pățaniile lui probabil că fuseseră exagerate.

Odinioară, și-ar fi ferit privirea, rușinat de păcatele tatălui său. Dar nu și astăzi... Și, încetul cu încetul, grupul se risipi.

Rămas singur în stradă, Louis se cufundă în gânduri. După toți acești ani, timpul parcă se oprise în loc. El ar fi putut să fie băiețelul acela slăbăng angajat într-o luptă furioasă împotriva întregului oraș și împotriva tatălui său... și respins de toți. Copilul care, în ciuda tuturor tentativelor lui, nu putuse niciodată să fie mândru de unicul său părinte.

Își desclășă încet pumnii. De data aceasta însă, câștigase. Nu-și plecase privirea. Bătălia aceasta a dus-o împotriva celorlalți, dar mai ales împotriva lui însuși. Și, pentru prima oară în viața lui de adult, Louis simțea născându-se în el o seninătate necunoscută până acum.

Capitolul 10

Pierdută în gândurile sale, Linda luă de jos o piatră și o aruncă în râu. De ce nu simțea nici o bucurie? Ar fi trebuit să se simtă fericită, exuberantă, exaltată. Ea și cu sora ei începeau să găsească aurul mult visat... aurul care le va rezolva toate problemele. Cel puțin, așa sperase ea până-n prezent... pentru că acum nu mai era sigură de nimic.

Melanie se culcase și, în absența surorii sale, Linda nu se simțea în stare să-și controleze emoțiile. Cum de-și imaginase ea că va putea face față singură întregii situații, că va putea extrage din pământ tot ce le lipsea? Totul, ca să salveze o fermă fără ca măcar să știe dacă vor fi capabile s-o întrețină... ca să păstreze un pământ pe care amândouă îl iubeau, dar care poate că nu le va da nimic în schimb...

Își scutură capul. Nu... Datorau mult acelui pământ. Brazdele lui fuseseră udate cu sângele și sudoarea familiei Conway. El le dăduse o identitate și un scop în viață. Niciodată ele nu vor lăsa pe nimeni să li-l ia, chiar dacă, deocamdată, una dintre ele era atât de slăbită, iar cealaltă...

Cealaltă?... Linda se simți dintr-o dată atât de fragilă, atât de vulnerabilă.

Oftă ușor, gata să plângă și să rădă în același timp. Fericirea i se părea inaccesibilă, chiar dacă va găsi tot aurul din râu, chiar dacă vor putea păstra ferma pentru totdeauna, chiar dacă Melanie s-ar face bine definitiv...

Ce i se întâmpla? De ce această neliniște, această tristețe? De-a lungul obrajilor începură să i se prelingă lacrimi. Se simțea atât de

obosită, atât de epuizată de nevoia de a se prefăce mereu... Să se prefacă a fi puternică, să dea impresia că știe toate răspunsurile. Disperată, începuse să suspine.

Dar dintr-o dată, ridică privirea pentru că auzise zgomot de pași pe pietriș. Nu văzu mai întâi decât o siluetă înaltă prin perdeaua de lacrimi. Se ridică dintr-un salt ca să se apere în cazul că ar fi fost unul dintre agresorii lor. Dar o voce cunoscută îi pronunța numele.

– Linda... nu-ți fie teamă. Sunt eu. Nu-ți fac nici un rău.

Degetele ei se încheștară pe piatra pe care o apucase ca să se apere, apoi îi dădu drumul.

Louis o observă. Dumnezeu! Linda plângea! Ar fi vrut să întindă brațele spre ea, să o strângă la piept ca s-o protejeze, s-o alinte... pentru că... pentru că el... Nu, nu era cu puțință. N-avea cum s-o iubească. Abia o cunoscuse.

Linda, pe de altă parte, se simțea și ea stânjenită. De ce nu zicea el nimic ca să rupă tăcerea?

– Ai obiceiul să apari pe furiș, Louis?

– Nicidecum.

Ea îi aruncă o privire scurtă înainte de a întoarce capul și de a-și vârî mâinile în buzunare ca să se poată controla.

– Și totuși eu așa am impresia.

Câtă hotărâre pe chipul acesta delicat, ce privire provocatoare, ce buze senzuale... Louis se simțea subjugat. Dar reacționează la provocarea ei.

– Data viitoare, am să vin cu un corn de vânătoare.

– Dorești ceva?

– Am trecut doar ca să văd ce mai faceți.

– Nu-i cam târziu?

– N-am putut să mă eliberez mai devreme. Unde este Melanie?

– Doarme.

– Dar încă-i devreme.

– Sora mea se odihnește atunci când simte nevoia. Nu și-a revenit încă definitiv după răceală.

– Ca și Patrick. Dar lui îi este totuși mai bine.

– Perfect.

Tăcură amândoi și Linda se simți din nou stânjenită.

Louis privea înspre râu. De sute de ani, acesta își urmă nestin- gherit cursul și va continua încă secole de-acum încolo să sape ca- nionul. Conștient de această împletire între trecut, prezent și viitor, Louis găsi curajul să pună întrebarea care-i stătea pe buze.

– De ce plângeai?

Linda încremeni. Doamne! În ciuda întunericului care se lăsase, el îi văzuse lacrimile. Ca să mai câștige timp, ea repetă:

– De ce plângeam? Nu știam că asta-i o crimă.

– Nu este o crimă, Linda.

– Atunci?

El veni spre ea.

– Linda...

– Nu-mi spune astfel.

– Este totuși numele tău, nu?

Speriată, ea îl fixă cu privirea. Cum să iasă din această situație? De ce se amesteca omul ăsta în viața ei particulară? Îi ceruse totuși deatâtea ori s-o lase în pace. Dar el nu voia să-nțeleagă...

– Nu înțeleg de ce te încăpățânezi să...

– Să?...

– Să... mă urmărești astfel! Pleacă și lasă-mă-n pace!

– S-a mai întâmplat ceva?

– Nu! A trecut pe-aici un animal... nu știu... un animal... Atâta tot. N-are nimic de-a face cu...

El o apucă de braț și o ținu cu blândețe dar ferm. Degeaba se chinui ea să scape.

– Nu te...

– ... nu mă privește. Știu. Te înșeli totuși.

– De ce? Îi strigă ea cu lacrimile-n ochi.

Se auzi în noapte ecoul vocii sale. Între ei doi se petrecea ceva ciudat, ceva ce nici ea nici Louis nu înțelegeau.

El o strânse mai tare de braț dar îi dădu drumul imediat că văzu pe chipul ei o strâmbătură de durere. Se întoarse cu fața spre râul pe care luna abia răsărită îl lumina slab.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Linda. De fapt, eu nu sunt aju- tor de șerif. Patrick îmi este un vechi prieten și mi-a cerut ajutorul. Sau, mai bine zis, eu am simțit că are nevoie de mine. Așa că am

venit. În ultima vreme, au dispărut cel puțin trei prospectorii prin partea locului. De obicei, nimeni nu se îngrijorează. Dar de data asta, se petrec niște lucruri bizare.

– Am aflat și eu.

– Bănuiam. Numai despre asta se vorbește în Amador Springs...

Despre asta și despre incompetența lui Patrick.

– Mi se pare totuși că este un șerif bun.

– Da, dar tot n-a reușit să afle ce s-a întâmplat cu acei căutători de aur dispăruți. Și treaba durează de mai multe luni.

– Dar...

– Să revenim la tine și la Melanie.

– Crezi că bărbații pe care i-am găsit aici în prima dimineață ar putea fi implicați în această poveste?

– Nu știu. Poate că erau doar în trecere. Imposibil de verificat.

– Atunci de ce atâta grijă față de noi?

– Pentru ca să nu fiți voi viitoarele victime.

Așadar el îi împărtășea temerile...

– Zici că oamenii îl fac pe Patrick răspunzător. De ce? Tu îl crezi în stare să-și facă meseria?

– Eu îl cunosc dintotdeauna. El m-a crescut. Numai datorită lui mi-am găsit drumul în viață. Este adevărat, a îmbătrânit, dar eu îl cred încă în stare să-și facă datoria.

– Scuză-mă. N-am vrut să...

– Nu-i nimic. Reacția ta este normală.

– Dar despre unchiul nostru? Crezi că au putut să-l... să-l omoare?

– Nu știu.

– Patrick ce crede?

– Are și așa destule griji pentru ca să-și mai umple mintea cu bănuieli.

– Ți este foarte drag, nu-i așa?

– Îl consider drept tatăl meu.

Linda se gândi la insinuările lui Roland Barns. Cum îndrăznise acesta să lanseze o asemenea idee? Și când se gândea că ea ar fi putut să-l creadă! Fu cât pe ce să-i mărturisească totul lui Louis, dar după o clipă de ezitare, preferă să tacă. Roland n-o să aibă tupeul să răspândească astfel de zvonuri printre oamenii din Amador Springs.

– Înțelegi poate acum motivul indiscreției mele, zise Louis.

Bănuia că el nu-i spusese tot, dar Linda preferă să nu mai insiste. Pentru prima oară, păreau să fi găsit un teren comun de înțelegere. Nu era cazul să strice totul.

– Da.

– Acum ești conștientă de pericol.

– Nu chiar.

– Veți fi totuși mult mai în siguranță în oraș.

– N-o să începi iar cu asta! Ți-am mai spus că noi rămânem aici.

– Chiar și după tot ceea ce ți-am povestit?

– Nu mi-ai spus nici o noutate... Și apoi, mai e ceva. Așteaptă puțin.

Se duse la cabană și ieși o clipă mai târziu cu o cutie de carton în mână.

– Ia privește, zise ea deschizând cutia.

Aceasta conținea două sticlute mici pline cu pulbere de aur și, pe un culcuș de vată, cele două pepite.

– Ei? murmură ea.

El le examinează una după alta.

– S-ar zice că ați dat lovitura!

-Așa credem și noi.

Chipul Lindei era luminat de un zâmbet larg. La naiba cu toate problemele sale, cu sentimentul de nesiguranță! Dar exaltarea ei dură doar câteva clipe. Îi era imposibil să uite realitatea...

– Dacă cei doi bărbați vor găsi asta...

Încrunțat, Louis n-o lăsa să-și termine fraza.

– Vrei să rămân aici peste noapte, să dorm în fața cabanei voastre? Roland a fost bolnav dar și-a reluat serviciul. În caz de nevoie, oamenii i se pot adresa lui.

– Nu. Nu, mulțumesc. Nu s-a mai întâmplat nimic de multă vreme... în afara acelui animal, cu siguranță pornit în căutare de hrană.

– Aș prefera să rămân.

– Nu!

El se îndepărtă fără o vorbă. Ea stricase iarăși totul... Și totuși, în adâncul sufletului ei, nu-și dorea o despărțire atât de brutală.

– Louis!

El se întoarce.

– Mulțumesc!

Louis o privi o clipă nemișcat înainte de a-și continua drumul dar, de data asta, mergea cu un pas mai relaxat.

*

* *

A doua zi, Melanie fu aceea care o zări prima pe intrusă. Îngrijorată, îi făcu semn cu cotul surorii sale și i-o arătă cu un semn din cap pe femeie.

Linda lăsa jos sita.

– Ce doriți?

Străina părea să nu fi remarcat tonul ei puțin binevoitor. Înaintă până la malul râului. Doar puntea îngustă o opri din drum.

– Ați putea să-mi faceși un mare serviciu, le zise ea celor două fete.

– În ce fel?

Femeia scoase din poșetă o hârtie.

– Dându-mi semnăturile voastre.

Hârtia se desfăcu singură când ea o întinse în față. Nu părea să-i pese că era prea departe pentru ca Melanie și Linda s-o poată citi.

– Despre ce-i vorba? întrebă Linda pe un ton iritat.

– De o petiție. Fac un tur pe la toate concesiunile din zonă pentru a încerca să-l putem da afară pe Patrick McHenry.

Linda o simți pe Melanie crispându-se.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că este incapabil să-și facă datoria. Nu-i decât un bătrân incompetent și...

– Este prietenul nostru! o întrerupse Melanie, cu obraji în flăcări.

– Poate, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Dumneata cine ești? întrebă Linda.

– Bertha Armbruster. Am venit la Amador Springs în urma dispariției tatălui meu, în urmă cu șase săptămâni. Voiam să se facă cercetări, dar nimeni nu mișcă un deget!

– Nu se poate. Cred că te înșeli, declară Linda.

– Nu mă înșel deloc.

– Atunci înseamnă că există vreun motiv, interveni Melanie.

– Da: incompetența. Poate chiar mai rău. Știu din surse sigure că pe aici se petrec lucruri bizare de o vreme încoace... și că șeriful preferă să închidă ochii și să-și aducă așa-zisul „prieten“... chiar dacă luându-mă după zvonuri, este vorba despre altceva... dar mai bine tac. Să zicem mai degrabă că nici unul nici celălalt nu sunt abilitați să reprezinte justiția. De altfel, acest Winslow este el însuși un mic delincent.

Melanie vru să protesteze dar Linda o atinse cu cotul făcând-o să tacă. Voia să afle până unde putea să meargă această femeie cu insinuările.

– De ce? întrebă ea calm.

– Chiar dacă sunteți nou-venite prin zonă, trebuie să fi auzit cu siguranță că tatăl lui era bețivul orașului. Că în permanență se acoperea de rușine... Ce oroare! Și băiatul acesta... era un vagabond, un vandal. Erau o familie de nimic. Și apoi, dintr-o dată, lucrurile se schimbă... iar acum, fiul ar fi profesor într-o universitate din Mount Shasta. Cum poți să crezi o asemenea enormitate? După părerea mea, cred că a ieșit din pușcărie și povestea asta cu universitatea nu este decât o pură invenție.

Linda tremura de furie.

– Ai probe, doamnă Armbruster?

– Nu-i nevoie de probe.

– Poate că va fi nevoie atunci când îl vom pune la curent pe Louis cu tot ce-ai spus despre el.

– Și pe Patrick! adăugă Melanie.

Linda nu-i lăsa timp femeii să răspundă.

– Ai face bine să pleci de pe concesiunea noastră, și repede!

– Așadar voi chiar le sunteți prietene. Mi s-a spus asta, dar am refuzat să cred, mai ales dacă ceea ce se spune despre unchiul vostru este adevărat.

– Unchiul nostru a căzut, doamnă Armbruster.

– Asta-i concluzia șerifului, firește.

Linda înaintă spre ea cu un aer agresiv.

– Și a mea. Acum, șterge-o de aici! Șterge-o înainte să...

În ciuda faptului că nu era înaltă, Linda părea s-o fi impresionat pe femeie, pentru că aceasta începu să urce taluzul în grabă.

– O să regretați, vă promit!

Dar Linda nu se lăsa dezarmată de această amenințare.

– N-ar trebui să ascuți nici dumneata toate bârfele astea. Riști să regreti dacă o să descoperi că sunt lipsite de fundament!

Femeia dispăru bombănind în timp ce Melanie își căută un loc unde să se așeze.

– Dumnezeule! murmură Linda. Nu știam că problemele lui Patrick sunt atât de grave.

– Erai la curent cu ceva?

– Da, puțin. Louis mi-a vorbit despre ele. Ai auzit insinuările ei despre Louis și Patrick. Îmi închipui că știi de la cine are aceste informații.

– De la Roland Barns?

– Exact.

– Va trebui să-i spunem lui Louis.

– Poate că da.

Melanie își privi cu atenție sora.

– A început să-ți devină simpatic, nu-i așa?

Linda își feri privirea.

– Nu suport defăimările.

– Dar te-ai înfuriat de-a binelea. Nu te-am mai văzut în starea asta de când... nici nu mai știu de când.

De fapt, de când se certase cu reprezentantul companiei de asigurare... dar Melanie nu știa asta. Linda preferase ca ea să nu afle. Pe vremea aceea se lupta cu moartea... și nu era momentul să evoce asemenea amintiri dureorase.

– Femeia asta este insuportabilă, murmură ea.

Melanie părea îngândurată.

– Probabil că este îngrijorată pentru tatăl său...

– Și eu, dar asta nu-i o scuză. Încearcă să-l dea afară pe Patrick. Ca să-l înlocuiască cu cine?... Cu Roland?

Melanie o privi întrebător.

– Crezi că...?

– Nu știu. Dar se întâmplă ceva ciudat aici.

Oftă adânc și se întoarce la rău.

Capitolul 11

Când ieși de sub duș, Louis se frecă viguros cu prosopul înainte de a și-l înnodea în jurul șoldurilor și a se întoarce în camera lui de la capătul culoarului.

În ciuda refuzului Lindei, își petrecuse ultimele două nopți în preajma taberei Conway, și se întoarse acasă doar dimineța înainte de răsăritul soarelui. Dar nimic nu se întâmplase și, în lungile ore de veghe, avusese tot timpul să se gândească la Linda.

Oare din dragoste simțea această nevoie imperioasă de a o proteja? Greu de spus... Nu cunoștea acest sentiment. Nu avea nimic de-a face cu amestecul de respect și prietenie pe care-l simțea față de Myriam... Myriam pe care ar apăra-o cu siguranță în caz de pericol, dar fără să simtă această teamă aproape viscerală.

Despre Linda Conway nu știa aproape nimic, în afară de faptul că îi tulbura viața așa cum n-o mai făcuse nici o femeie vreodată.

Se întinse pe pat și își trecu mâna prin părul ud.

*

* *

A doua zi dimineța, trezindu-se prima, Melanie se îmbracă și ieși fără zgomot din cabană, cu un zâmbet pe buze.

De la accident încoace, de prea puține ori avusese ocazia să rămână singură. Linda veghea în permanență asupra ei... Linda, sora cea mare, aproape ca o a doua mamă... Linda pe care tatăl lor și ea putuseră conta întotdeauna. Și Melaniei îi convenea această situație, în afară de unele momente, momente precum acesta când simțea nevoia de singurătate. În această clipă, era bucuroasă că nu are pe nimeni în preajmă, nici măcar pe Linda, ca să poată uita un pic sentimentul de vinovăție care o tortura fără încetare. Se gândea nu numai că ucisese pe cineva dar că în plus, din cauza înconștienței ei, îi distrusese viața Lindei! Aici, Linda muncea din greu. Pentru ea... pentru fermă.

Ajunsa lângă râu, Melanie îngenunche, luă o sită, o umplu cu pietriș și începu să cearnă sub apă. Dar când o ridică pentru ca s-o umple din nou, se opri brusc, cu privirea ațintită pe o piatră aurie ascunsă pe jumătate în pietrișul rămas.

O luă, cu degetele tremurând, apoi se așază pe călcâie, emoționată. O altă pepită! Chiar mai mare decât cea a Lindei!

Începu s-o cuprindă amețeala și privirea i se încetășă. Gata să leșine, își adună toată energia și se repezi cu un mers nesigur spre cabană.

— Linda! Trezește-te! Repede!

Cu greu, Linda se trezi dintr-un somn adânc.

— Te rog! Trezește-te! o imploră Melanie scuturând-o.

Linda se ridică într-un cot, intrigată de exaltarea surorii sale.

— Ce s-a întâmplat?

Melanie întinse mâna.

— Privește! Privește ce-am găsit!

— Când?

– Acum. Cum m-am trezit ceva mai devreme, m-am dus la râu. Oh, Linda! Cum este posibil?

Cu un zâmbet pe buze, Linda dădu la o parte sacul de dormit, se ridică și se îmbracă în grabă, apoi ieși afară împreună cu sora ei.

– O să reușim, Melanie. Acum sunt sigură!

Se puseră amândouă pe treabă, fără să se mai gândească la mâncare.

*

* *

Linda continuă să muncească încă mult timp după ce Melanie se opri. Găsea într-adevăr aur. Sigur, nu la fel ca pepitele din zilele trecute sau ca cea de azi-dimineață, dar aproape la fiecare cernut, mai găsea câteva grăunțe. Apoi, dintr-o dată, nu mai găsi nimic. Dar nu se opri decât la căderea întinericului.

Melanie adormise deja, istorivă de munca de peste zi. Linda se aruncă pur și simplu peste sacul de dormit și își puse brațul îndoit peste față, cu ochii plini de lacrimi, incapabilă să-și controleze emoțiile.

Totul ar fi atât de diferit dacă ele n-ar fi venit aici decât ca să se distreze... dacă ele n-ar avea nevoie de acești bani. Din păcate însă, țelul lor nu va fi atins decât atunci când își vor putea plăti datoriile.

Descurajată, se întoarse pe o parte și închise ochii.

*

* *

O creatură fioroasă o urmărea... gata s-o sfâșie la prima cădere! Nu! Nu trebuia să se împiedice! Fiara era chiar în spatele ei! Chiar în... spate...

Cu inima bătându-i nebunește, gâfâind speriată, Linda se ridică brusc din sacul de dormit. Scrută întunericul din jurul ei, apoi își puse fruntea pe genunchii îndoiți, încercând să se calmeze. Ce coșmar îngrozitor!

O clipă mai târziu, ieși din sac fără zgomot pentru a n-o deranja pe Melanie. Prin crăpăturile dintre scândurile cabanei răzbătea o lumină slabă. Trebuie să fi fost încă foarte devreme.

Se întinse și își puse pantofii. Înainte să se apuce de treabă, se duse până la magazia de unelte.

Când deschise ușa, coșmarul reîncepu dintr-o dată. Căscă gura ca pentru a urla dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze.

Încremenită, nu-și putea lua ochii de la imaginea oribilă ce i se oferea privirii. Nu, nu era cu putință... Dar din păcate animalul pe jumătate jupuit era aici, era real.

Aruncă o privire în jurul ei prin tabără înainte de a privi din nou fiara. Era o pisică sălbatică imensă, o puma. Poate că era cea din noaptea trecută, dar acum nu mai reprezenta nici un pericol. Cine ar fi putut s-o omoare și s-o pună aici... pentru ca ele s-o găsească?

Noroc că sora ei încă mai dormea... Avea timp deci să asundă cadavrul. Nu trebuia ca Melanie să vadă oroarea asta. N-ar suporta.

I se făcu greață, dar mai aruncă totuși o privire carcasei mutilate. Cineva chiar voia să le alunge de aici. Și pentru asta nu ezita să ucidă. Deocamdată nu era vorba decât despre un animal, dar mesajul era limpede. „*Iată ce vi se va întâmpla dacă rămâneți.*”

*

*

*

— Ar trebui să te duci în oraș, zise Melanie în timp ce cernea pietrișul. Trebuie să-l avertizăm pe Patrick despre planurile acelei femei.

— Și tu?

– O să rămân aici. Să fac act de prezență... Știi, să arătăm că n-am plecat încă.

– Nu.

– De ce? E ridicol, nu înțeleg.

– Nu. Nici gând să te las singură aici.

– Dar totul o să fie în ordine.

Linda continuă să se opună.

– De ce? insistă Melanie.

– Pentru că... pentru că nu cred că este o idee prea bună.

– Bine, de acord. Atunci mergem amândouă.

– Nu. Nici tu nici eu nu vom părăsi concesiunea.

Totuși ținea mult la Patrick. Și la Louis... Dacă măcar acesta ar veni pe neașteptate, ca zilele trecute. I-ar povesti totul... i-ar împărtăși spaima ei, această spaimă pe care o ascundea cu atâta greutate de sora ei.

Melanie se ridică. Privirea îi era încărcată de reproșuri.

– Linda, nu-ți stă în fire să fii astfel. Atitudinea asta nu este demnă de tine.

Dumnezeule! Dacă ar ști ea! Dacă ar ști că Linda târâse animalul acela mort, apoi săpase o groapă ca să-l îngroape cât mai departe de cabană... și că apoi se întorsese ca să șteargă toate urmele de sânge... Nu trebuia ca Melanie să bănuiască ceva. Linda preferă să se prefacă încăpățânată.

– Inutil să discutăm.

Melaniei i se putea citi pe față dezamăgirea.

– Acorzi deci atâta importanță aurului acesta? Pentru tine, el este mai important decât prietenii...

– Nu-i adevărat! Dar mă îndoiesc că noi l-am putea ajuta pe Patrick. Doar nu crezi că el nu știe ce se întâmplă? Ce-am putea să-i spunem noi în plus?

– Doar că suntem de partea lui.

– El știe deja asta.

Melanie îi scrută chipul surorii sale.

- Dar Louis? insistă ea.
- Louis?
- Ar trebui să-i spunem despre insinuările acelei femei... și despre Roland Barns.
- Asta n-ar face decât să creeze probleme.
- Crezi că tăcerea va aranja lucrurile?
- N-am zis asta.
- Dar tot nu vrei să mergi.
- Nu.
- Atunci am să mă duc singură.

Linda tresări. În ciuda tuturor insistențelor ei, ea n-o mai lăsase pe Melanie să conducă mașina de când cu accidentul. Și iat-o acum că era gata să se urce iar la volan. Dar nu putea s-o lase să facă așa ceva... nu va pleca singură. Trebuia să găsească un pretext... repede.

- Nu poți pleca, nu ai asigurare.

Abia pronunță cuvintele, că Linda le și regretă. Câtă neîndemânare! Melanie se încovoie, lovită parcă direct în stomac.

- Nu vreau să spun că ai putea avea un alt accident... nicidecum. Doar că... adăugă Linda.

Era însă prea târziu. Fără să-i arunce măcar o privire, Melanie se întoarse în cabană.

Lindei îi venea să plângă de furie. Nici nu se gândise să-și rănească sora; dimpotrivă, încercase s-o ferească de suferințe suplimentare. Disperată, alergă după ea.

- De acord... o să mergem. Amândouă. O să vorbim cu Louis și Patrick.

Dar Melanie, fără să ridice privirea, îi răspunse cu o voce calmă:

- M-am răzgândit. La urma urmei n-am nici eu chef să merg. Nu-mi pasă... de nimic.

Ușa se închise în urma ei. Linda rămase încremenită, pradă unor teribile remușcări.

*

*

*

Louis se întoarse furios la biroul șerifului. Vorbise pentru prima oară despre Patrick cu unii locuitori ai orașului, și aceste discuții nu făcuseră decât să-i confirme bănuielele. Despre disparițiile mai multor prospectori, despre acte de vandalism comise ici-colo prin oraș... și despre profitul pe care-l avea Roland Barns în urma acestor fapte!

Era evident că el fusese cel ce orchestrase toate aceste zvonuri. Nu într-o manieră directă. Oh, nu! Era mult prea viclean ca să procedeze așa. Ci pe ascuns, cu perfidie, făcând să încolțească în mințile oamenilor îndoiala asupra competenței șerifului său. Și își atinsese scopul, fără să fie nevoit să scoată un singur cuvânt împotriva lui Patrick.

Bine jucat... dar acum se sfârșise, pentru că Louis va începe să-i bage bețe-n roate. Deocamdată n-avea nici o dovadă, dar îndată ce va avea...

Când intră în încăperea mică, Patrick ridică privirea. Așezat la birou în fața unui teanc de dosare, avea pe față o asemenea expresie tristă, încât Louis înțelese imediat că nu lucra nicidecum la acele dosare. Începu să adune niște hârtii ca să-și facă de lucru.

– Tocmai mă uitam prin dosare... Hârtoagele astea se adună atât de repede...

Louis se sprijini de biroul lui Roland și își privi prietenul. Boala recentă îl lăsase slăbit și ridurile care se mai adânciseră de o vreme încoace îl făceau să pară mai bătrân decât era.

– Când am venit prima oară aici, mi-ai zis să aștept... să fiu atent la cel mai mic indiciu. Ți-am urmat sfaturile și cred că am ajuns la o concluzie. Vrei s-o auzi?

Mâinile lui Patrick se crispară.

– Depinde de ceea ce vrei să-mi spui.
– După părerea mea, cred că bănuiești și tu. Este în legătură cu Roland.

– Te ascult.

– N-aș fi deloc mirat ca el să fie răspunzător de toate problemele apărute. Încă nu pot s-o dovedesc, dar asta este convingerea mea intimă. Am vorbit cu oamenii și, atunci când se plâng de tine, evocă întotdeauna numele lui.

– De asta mă temeam.

– Atunci de ce-l ții aici dacă știi că...

– Pentru că nu sunt sigur de nimic. Am doar bănuieli... Nu-i același lucru.

– N-are importanță. De ce îl mai ții?

– Pentru că n-am nici un motiv să-l dau afară. Și chiar dacă aș...

Louis așteaptă continuarea... zadarnic.

– Ți-e teamă că orașul va fi de partea lui. Asta e, nu-i așa?

Patrick închise ochii fără să-i răspundă.

– Amador Springs nu te merită, Patrick, declară Louis.

Patrick ridică privirea, cu o licărire de furie în adâncul ochilor.

– Îți interzic să mai spui așa ceva! Să nu mai repeți niciodată. Este orașul meu, Louis. Locuiesc în el dinainte de a te naște tu. Am văzut prin fața mea mulți oameni și am avut și necazuri, ca toată lumea. Cu toate acestea, Amador Springs...

Louis nu putea să-l lase să continue.

– Patrick, trezește-te! Oamenii aceștia au făcut o petiție prin care cer revocarea ta.

Lovit parcă fizic de șocul acestei vesti, Patrick se lăsă să cadă pe scaun, pământiu la față, cu respirația accelerată.

Louis se apropie, gata să-i vină în ajutor. Dumnezeu! Era doar vina lui. Ar fi trebuit să-i spună mai cu menajamente. Dar Patrick își reveni.

– Am să... am să le vorbesc.
– Crezi că-i o idee bună?
– Trebuie totuși să fac ceva!
– Scapă de Roland. La nevoie, eu pot să-mi prelungesc concediul și să rămân aici mai mult timp... până la sfârșitul toamnei.

– Nu. Imposibil!

– De ce?

– Pentru că i-am promis mamei lui că am să-l ajut.

Asta schimba totul. Patrick făcea din nou pe bunul samaritean, dar de data asta binele făcut se întorcea împotriva lui.

– Și loialitatea are niște limite.

– Dar nu suntem siguri că este vorba despre el.

– El știe de angajamentul pe care ți l-ai luat față de mama lui?

– Nu.

– S-o crezi tu! Profită de loialitatea ta!

– Louis!

Chiar în clipa aceea, sosirea lui Roland puse capăt unei dintre ei. Surprins de atitudinea lor încordată și de tăcerea bruscă, el le aruncă o privire mirată.

– Îmi pare rău. Am impresia că v-am întrerupt.

– Poate că da, răspunse Louis, exasperat de aerul lui nevinovat.

– Ce vorbești! Suntem susceptibili în dimineața asta?

Louis se repezi spre el, dar Patrick sări de pe scaun și-l prinse de braț.

– Nu, Louis. Fără scandal în biroul ăsta!

Roland arboră un zâmbet afectat. Era mai mult decât putea suporta Louis. Vru să-l lovească, dar Patrick îl strânse și mai tare de braț și, dintr-o dată, Louis se revăzu în copilărie; renunță, ca odinioară, când prietenul lui intervenea ca să-l împiedice să se bată.

Patrick își dresе glasul.

– Foarte bine. Acum...

– Vreți să plec și să vin mai târziu? Întrebă Roland.

Șeriful se întoarce spre el.

– N-ar fi o idee rea. Întoarce-te peste o jumătate de oră.

Roland încuviință aruncându-i o privire ironică lui Louis. Câtă obraznicie! Louis își strânse pumnii, hotărât ca într-o zi să-și ia revanșa.

După plecarea lui Roland, Patrick veni spre Louis și-l bătu ușor pe spate.

– Scuză-mă, fiule. Dar așa trebuie. Am destule necazuri și fără să mai adaug o bătaie între adjuncții mei.

Patrick avea dreptate. Dar el părea să nu-și da seama de gravitatea situației. Și totuși îl prevenise... De ce stătea fără să facă nimic? Nu înțelegea că Roland urmărea distrugerea lui?

Capitolul 12

Cele două surori petrecură o seară încordată; nu schimbă decât câteva cuvinte. În ciuda eforturilor Lindei de a mai încălzi atmosfera, Melanie, tăcută, se închisese în sine. Părea indiferentă la tot ce se întâmplă în jurul ei.

După o vreme, exasperată, Linda se înveli în sacul de dormit ca să se culce. Melanie se va duce la culcare când va dori ea. Și dacă avea chef să rămână trează până-n zori, să se istovească din cauza încăpățânării, treaba ei!

Dar, dintr-o dată, o cuprinsă remușcările. Melanie n-avea nici o vină. Toată vina era a ei.

Poate că mâine lucrurile vor merge mai bine. Nu degeaba se spune că noaptea este un sfetnic bun. Acum era inutil să încerce să-și mai ceară scuze o dată.

Se acoperi mai bine cu pătura. La puțin timp după aceea o auzi pe Melanie că se culcă și lumina se stinse, cufundând mica încăpere în întuneric.

O mai auzi pe Melanie tușind de câteva ori, apoi se făcu liniște.

*

* *

Trezită de o explozie violentă, Linda se ridică dintr-un salt. Asurzită aproape de zgomot, moartă de frică, rămase nemișcată, buimăcită. Se auzeau pocnituri pe acoperiș și pe pereții exteriori, o lumină pâlpâia printre crăpăturile dintre scânduri... Dumnezeu! Foc! Brusc conștientă de pericol, își căută pe pipăite blugii.

– Ce se...? bolborosi ea văzând-o pe Linda în picioare.

– Nu știu exact. Nu te mișca.

– Dar...

– Rămâi aici!

După primul șoc, începea să-și dea seama încet-încet de realitate. Doar o explozie putea explica zgomotul asurzitor pe care-l auzise. Se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși. Uitând de orice prudență, se repezi spre partea laterală a cabanei, apoi se opri brusc.

Din magazia de unelte nu mai rămăsese decât o ruină. Mirosul acru al fumului și prafului de pușcă îi ardea ochii și gâtul în timp ce o mulțime de scântei răspândite prin iarba uscată amenințau să aprindă scândurile cabanei.

– Nu! urlă ea.

Apoi începu să acopere flăcările mici ce se formau cu pământ și nisip. Curând, veni și sora ei și amândouă alergau de la un focar la altul încercând să-l stingă. Lupta lor cu flăcările dură câteva ore.

*

* *

Având parcă o presimțire, Louis se trezise cu câteva clipe înainte. Când zgomotul asurzitor sfâșie liniștea nopții, el era deja în picioare și tocmai se îmbrăca.

În adâncul sufletului, se ruga să nu se fi întâmplat ceva pe concesiunea Conway, dar fără prea mari speranțe.

Fără să-și mai încheie cămașa, luă revolverul pe care i-l dăduse Patrick când venise aici, apoi își legă șireturile.

Șeriful se trezise și el și stătea în ușa camerei sale.

– Ce se întâmplă? întrebă el cu o voce adormită. O explozie?

- Cred că da. Mă duc să verific.
- Știi dincotro vine?
- Nu sunt sigur. De undeva dinspre est.
- Patrick remarcă încordarea lui Louis.
- De acord. Du-te. Vin și eu imediat.

Fără să-i mai răspundă, Louis se repezi în grabă pe scări și ieși afară. Înainte chiar ca șeriful să-și fi găsit pantalonii de uniformă, mașina deja plecase.

În oraș începuseră să se aprindă ici-colo lumini. Așadar, mai auziseră și alții explozia.

Îneebunit de spaimă, Louis apăsă cu putere pe accelerație. De nu li s-ar fi întâmplat nimic Lindei și Melaniei...

*

* *

Ajunse cu câteva secunde înaintea lui Roland. Se repezică amândoi pe marginea taluzului apoi se opriă, speriați de amploarea pagubelor.

Louis remarcă imediat cu ușurare că, dacă magazia de unelte era în întregime distrusă, cabana părea intactă. Cu siguranță că cele două surori erau teferi. Și totuși...

Roland coborî primul, urmat imediat de Louis. Fiecare pas pe care-l făceau ridica nori de cenușă.

Sprijinite de peretele cabanei, cele două fete ridicară spre ei priviri buimăcite.

- Slavă Domnului! exclamă Roland. Sunteți rănite?

Linda negă din cap. Încă mai tremura, la fel ca și Melanie pe care cămașa de noapte subțire din bumbac n-o proteja de răcoarea nopții.

Louis ocoli cabana și se întoarse cu o pătură pe care le-o puse pe umeri. Cu buzele tremurând, Linda îi zâmbi, recunoscătoare să-i simtă mâna poposind o clipă pe obrazul ei.

În timpul acesta, Roland se apropiase de locul exploziei.

- S-ar zice că a fost dinamită, declară el. Nu s-au zgârcit la cantitate...

Cu o expresie întunecată pe față, Louis i se adresează Lindei.

– Acum nu mai puteți rămâne aici. Trebuie să locuiți în oraș.

Fără să-i răspundă, plecară amândouă să împacheteze câteva lucruri. În ciuda eforturilor ei, Linda nu reuși să scoată o vrobă de la Melanie.

Patrick ajunse și el, cu câteva clipe înainte de plecarea lor. Când porniră, îl lăsară căutând printre ruinele magaziei.

*

* *

Dacă ar fi fost pus lângă cabană, explozibilul le-ar fi ucis. Ideea aceasta o obseda pe Linda.

– Louis își pusese un braț protector pe după umerii ei și o simți înfiorându-se când intrară în clădirea pensiunii familiale. Se simți din nou cuprins de un val de furie. Cine putea să-i dorească în asemenea măsură răul acestei femei... acestei femei pe care el o iubea?

I se adresează lui Roland care o conducea pe Melanie.

– Ce-ar fi să le aduci lucrurile din mașină? Mă ocup eu de camere.

Urmat îndeaproape de soția lui, patronul pensiunii cobora scara în timp ce-și lega cordonul halatului.

– Ce s-a întâmplat? O explozie?

– Da. Pe concesiunea Conway. Ai cumva două camere pentru domnișoarele astea?

– Bineînțeles. Nici o problemă.

Se duse după teighea și luă două chei.

Melanie se clătină, gata să cadă, și Louis o prinse în brațe.

– Ce numere?

– Patru și cinci. Comunică între ele.

Urcă imediat și o puse pe Melanie pe pat.

– Totul va fi bine, Melanie. Vom găsi noi vinovatul.

– Ce importanță mai are? murmură ea, cu o licărire de disperare în adâncul ochilor ei albaștri.

– O vom face neapărat.

Cu ochii plini de lacrimi, ea își întoarse capul și Louis rămase o vreme alături, fără să găsească însă cuvintele potrivite pentru a o încuraja.

– Va urca și Linda imediat, zise el până la urmă. O să te ajute să te dezbraci. Ar trebui să încerci să dormi.

Dar Melanie nu avu nici o reacție. Descumpănit, el se îndreptă spre ușă.

Jos, Roland tocmai adusese valizele. Se apropie de Linda și îi prinse cu degetele bărbia.

– Nu-ți face griji. Îi încolțim noi.

Ea încercă să se degajeze dar în zadar. Louis, rămas în capul scăării, se crispă văzând scena. Când remarcă gestul Lindei, se repezi spre el și îl împinse cu brutalitate pe Roland.

– N-o atinge! Ia-ți labele murdare de pe ea.

Roland zâmbi zeflemitor.

– Nu crezi că ea ar trebui să decidă?

– Ea încă este șocată.

– Un motiv în plus ca s-o ajut.

Gata să se arunce asupra lui, Louis găsi însă puterea să se controleze. Zguduită de ceea ce i se întâmplase, Linda nu mai avea nevoie de încă o scenă violentă.

Roland triumfa.

– Vezi? zise el.

Apoi o luă de braț pe Linda.

– Am să te conduc în camera ta. Cred că nu-i prea departe de a mea. Nu sunt decât vreo cinci-șase camere, toate la etajul întâi. Ce număr ziceai că are, Louis?

Ah, nu! N-o să scape așa ușor.

– O conduc eu.

– Ca să te distrezi bine, ca de obicei, nu-i așa?

Linda se eliberă. Nu mai putea suporta să-i vadă certându-se. Era gata să izbucnească în plâns.

– Mă simt destul de bine ca să urc singură. Dați-mi cheia, vă rog.

Louis i-o întinse. În ciuda epuizării, părea ferm hotărâtă să urce singură.

– Dă-mi voie măcar să-ți duc bagajele, Linda.

Ea încuviință, apoi se întoarse spre Roland.

– Mulțumesc. Eu... sora mea și cu mine... îți apreciem ajutorul.

Luat pe neașteptate, ajutorul de șerif își reveni imediat și îi răspunse cu o voce suavă:

– Sunt la dispoziția dumitale, domnișoară Conway. Când dorești. Și nu uita... camera mea este la capătul culoarului.

Lui Louis îi venea să-l strângă de gât. Când se gândea că individul acesta se va afla doar la câțiva metri de Linda și Melanie!... Dar ce putea să facă? Oricum, ele erau mult mai în siguranță aici decât la cabană. Își încleștă maxilarele și preferă să nu zică nimic. Se vedea bine că Roland încerca să-l provoace.

Linda așteptă ca Roland să treacă înainte ca să deschidă ușa. De data aceasta, el părea să fi înțeles gestul. Îi făcu cu ochiul și se îndreptă cu un aer triumfător spre camera de alături, adresându-i un zâmbet ironic lui Louis înainte să intre.

Doar un perete foarte subțire îl despărțea de Linda... Pradă unei gelozii ascuțite, Louis simți o strângere de inimă. Trebuia însă să facă față situației.

O urmă pe fată în încăpere și puse jos valizele fără să scoată o vorbă.

Ea se întoarse spre el și i se aruncă în brațe. Louis o strânse cu putere și îi simți obrazul ud de lacrimi lipit de pieptul lui. Își sprijini fața de părul ei și rămaseră astfel, nemișcați, până ce Linda se îndepărtă. Aruncă o privire în jurul ei, văzu mobilele vechi și uzate, apoi luă din cutia de pe noptieră un șervețel de hârtie și își șterse ochii.

– Mulțumesc, Louis. Eu...

– Te simți bine?

Ea schiță un zâmbet forțat.

– Da, cred... Îmi pare rău pentru scena de adineauri. Eu...

– N-ai de ce să te scuzi, Linda.

– Ar trebui să fii mulțumit, zise ea ușor ironic. Încerci de multă vreme să ne aduci în oraș!

– Nu în asemenea condiții.

– Nu...

– Ai văzut pe cineva? Ai auzit ceva?

Ea scutură din cap, încă traumatizată de zgomotul exploziei.

– Nu... nimic înainte de explozie. Dormeam.

El ar fi vrut s-o cuprindă iar în brațe, s-o ducă până la patul cel mare, s-o mângâie până ce ea ar uita această teribilă experiență... Dar nu trebuia... nu acum. Mai târziu poate, când misterul va fi dezlegat.

– S-ar putea ca Melanie să aibă nevoie de tine.

– Cu siguranță.

– Ai stins focul singură?

– Nu, m-a ajutat și ea.

El dădu ușor din cap. Îl îngrijora resemnarea Melaniei. Dar ea găsisese totuși forța să-i dea o mână de ajutor surorii sale...

– Crezi că ar trebui să chemăm un doctor?

– Nu. Cred că are nevoie doar de odihnă.

– Așa i-am spus și eu.

El n-ar fi vrut să plece. În prezența lui, Lindei nu putea să i se întâmple nimic. Dar după aceea...

– Nu avea grijă noastră, totul o să fie bine, zise ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Suntem un pic șocate, dar am supraviețuit... spre deosebire de magazia cu unelte.

Așadar, în ciuda șocului, ea încă mai era în stare să glumească.

– Cred că este scoasă definitiv din funcțiune, răspunse Louis, cu un zâmbet pe buze.

– Foarte bine. Nici nu-mi plăcea prea mult.

Louis se simți parcă mai relaxat.

– Bun, acum o să plec.

Ieși pe ușă și o închise în urma lui.

Linda își întoarse privirea, conștientă dintr-o dată că îl dorea lângă ea acum și pentru totdeauna. Îi pronunță încetișor numele.

*

* *

Așezată pe marginea patului, cu mâinile împreunate, Linda aștepta ca Melanie să se trezească. Era deja după-amiază și starea surorii sale nu dădea semne de ameliorare. De parcă stângăcia ei de ieri și șocul exploziei îi alungaseră orice dorință de viață. Avea nevoie de timp, de calm... și mai ales, avea nevoie să se întoarcă la fermă.

Pentru asta însă nu exista decât o singură soluție: să continue să exploateze concesiunea, oricare ar fi pericolul. Ea se va întoarce acolo, dar singură. Cu condiția s-o convingă pe Melanie să rămână în oraș.

*

* *

– Oh, bietele mele copile! exclamă Ethel Tarrant a doua zi dimineată. Cred că v-ați speriat atât de tare!

Slăbuță și foarte vioaie, Ethel adora bârfele, dar deocamdată, șocul provocat de evenimentele din noaptea trecută o făcuseră să-și uite curiozitatea înăscută.

– Am să vă fac o cafea. Tocmai am preparat ompleta iar șunca trebuie să fie încă destul de caldă. Și mai aveți și biscuiți. Aștia-s pentru soțul meu. El vrea să aibă de toate pe masă. Este din Sud, așa că înțelegeți. Mai aveți și cereale, briose.

Se opri o clipă înainte să schimbe subiectul.

– Păcat că l-ați pierdut pe Roland. Voia să vă vadă, dar a trebuit să plece.

– Da, zise Linda.

De fapt, știa. Auzise când plecase Roland, înainte ca Melanie să se trezească.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva, nu ezitați să-mi cereți, continuă Ethel Tarrant.

Linda îi răspunse printr-un zâmbet. Ce diferență față de meniurile lor de la concesiune... și apa caldă... și cada. Aseară, își petrecuse o oră întreagă în baie, savurând confortul regăsit...

După plecarea proprietăresei, Linda se întoarse spre Melanie. Îi anunțase hotărârea ei de a pleca înapoi singură pe când coborau scările, dar Melanie nu avusese nici o reacție.

– Ai înțeles ce ți-am spus adineauri?

– Da. Că vrei să te întorci la concesiune.

Vocea aceasta monotonă, privirea goală... Linda își strânse pumnii pe marginea mesei. Ar fi preferat o ceartă bună decât această indiferență.

– Cred că asta trebuie făcut. Acum nici nu se pune problema să abandonăm. Mai ales că...

Tăcu, întreruptă de sosirea patronului, un bărbat gras, jovial, mereu zâmbitor.

– Ah... văd că nu mâncați. Haide! Haide! Nu vă lăsați doborâte. Trebuie să vă hrăniți.

– Ni s-a spus că soția dumitale gătește minunat.

Bărbatul radia de mândrie.

– Oh, da! Îmi mai bag și eu nasul câteodată în bucătărie, dar nu-i ajung nici la degetul mic. Ea... ea este...

Se bâlbâi, incapabil să găsească cuvintele potrivite, și Linda profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

– Domnule Tarrant, mă întrebam dacă... Ieri ne-am lăsat mașina la cabană. Aș vrea să mă întorc ca să...

– Ca s-o recuperezi, o întrerupse el. Bineînțeles. Te-aș fi însoțit chiar eu, dar mașina noastră este în reparație de câteva zile la Jason. De ce nu-i cereți o mașină unuia dintre adjuncți? Le-ar face plăcere să vă facă un serviciu.

Linda scutură din cap.

– Nu. Într-adevăr, nu vreau să-i deranjez.

– Dar nu i-ar deranja deloc.

– De fapt, eu vreau să continuu să lucrez.

Patronul se încruntă.

– Ce idee! După spusele lui Roland...

– Țin neapărat s-o fac.

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet admirativ.

– Da' știu că ai curaj!

– Așadar, vezi de ce prefer să nu le cer nici o mașină acelor domni.

– Firește.

El căzu pe gânduri o clipă.

– Poate că bătrânul Jason ne va împrumuta mașina lui. Și atunci eu o să te duc acolo și dumneata te poți întoarce când vrei, cu mașina voastră.

– Perfect.

– Dar...

El aruncă o privire înspre Melanie.

– Sora dumitale...?

Nu-și termină întrebarea. Melanie nu reacționează în nici un fel spre disperarea Lindei. Parcă nici n-auzise discuția lor. Era într-o altă lume, o lume în care nimeni nu putea să pătrundă.

– Nu. Voi merge singură. Ea rămâne aici, răspunse Linda.

– N-ai să-ți petreci și noaptea acolo, sper?

Ea îi răspunse printr-un semn negativ din cap.

– O să iei câinele meu, continuă el. Este adorabil și este un paznic bun. Dacă-i spun să aibă grijă de dumneata, o va face.

Linda întâmpină această propunere cu un zâmbet larg.

– Mulțumesc, mulțumesc mult.

– Mă duc să-l caut. Nevastă-mea nu-l lasă să intre aici din cauza clienților. Dar acum, din moment ce-ți va fi gardă de corp...

Cu o licărire veselă în privire, patronul se repezi afară.

Melanie mănă puține cereale, apoi își lăasă lingura pe masă.

– Sunt obosită, Linda. Mă duc să mă întind puțin. Vii și tu?

– Nu. Eu mă întorc la concesiune, îți amintești? Mă voi întoarce diseară, la cină.

– Bine.

Cu un aer absent, se ridică de la masă și ieși din încăperea cu un mers nesigur. Linda o privi îndepărtându-se. Era îngrijorată. Dacă starea Melaniei nu se va ameliora, va chema un medic.

Capitolul 13

Waldo, un câine de vânătoare imens, se lipi imediat de Linda, și se ridică în două labe ca s-o lingă pe față.

Nefiind în stare să controleze manifestările de simpatie ale animalului, Linda izbucni în râs și-l bătu ușor pe spate.

– Îi place grozav să fie în compania cuiva, dar fii liniștită, se calmează repede, zise Bob Tarrant.

Îi dădu un ordin scurt și animalul se așează imediat ca să-și asculte stăpânul care urma să-i explice ce are de făcut. Își întoarse apoi ochii vioi spre Linda și, începând din clipa aceea, nu se mai dezlipi de ea.

*

* *

Când ajunse în tabără, aceasta era goală. Domnul Tarrant insistă totuși s-o însoțească. Se vedea bine că nu-i plăcea s-o lase singură acolo.

– Ești sigură că vrei să rămâi? o întrebă el.

– Absolut... și apoi îl am pe Waldo.

Câinele dădu vesel din coadă.

– Așa este. Când se înfurie, ar pune pe fugă pe oricine.

Își vârî mâinile în buzunare.

– Știu că nu-i chiar legal, adăugă el, întinzând o mână în care

ținea un minuscul revolver ce-i încăpea în palmă; i-l întinse Lindei. Este mic dar eficace. Știi să te folosești de el?

Ea dădu negativ din cap.

– De modelul acesta, nu, dar...

– Funcționează la fel ca și celelalte... Cu ăsta și cu Waldo alături, n-ai de ce să te mai temi.

Linda luă arma și o deschise ca să verifice dacă e încărcată, apoi o închise având grijă ca percutorul să fie fixat pe un lăcaș gol.

– Mulțumesc.

– Încerc doar să te ajut. Noroc.

Îi făcu semn cu mâna și urcă taluzul.

Cu un oftat adânc, Lind apuse pistolul în buzunarul de la blugi și-i aruncă o privire câinelui. Așezat în fața ei, acesta o urmărea cu privirea lui inteligentă.

– Sper să ne distrăm bine amândoi, zise ea.

El dădu din coadă vesel și, cu un zâmbet pe buze, ea îi făcu semn s-o urmeze.

*

* *

Linda începuse să dragheze râul de mai puțin de o oră când sosi Louis. Îl văzu coborând în fugă taluzul, într-un nor de cenușă, înainte de a intra în râu fără să-i pese de haine. Ajuns lângă ea, cu un deget opri motorul.

– Ești nebună? îi lansă el pe un ton acuzator. Să te întorci singură aici! Vrei să mori?

Cu pumnii strânsi pe coapse, ea așteptă ca el să tacă înainte de a-i răspunde:

– Nu sunt singură.

– Știi. Bob Tarrant ți-a împrumutat câinele lui. Mi-a spus.

– Mai am și asta...

Îi arătă minusculul revolver.

- E mai bine decât nimic. Unde l-ai găsit?
- Ea nu-i răspunse și Louis oftă exasperat frecându-și ceafa.
- Cu toate astea, îți asumi niște riscuri considerabile.
- Poate. Dar așa trebuie.
- De ce?
- Chiar vrei să știi?

Când el îi răspunse printr-un semn afirmativ din cap, ea porni spre mal.

- Vino. Aici o să înghețăm.

Se așează pe iarbă și câinele își puse capul în poala ei. În timp ce Louis își căuta și el un loc alături, Linda mângâie cu un aer absent animalul înainte de a-i pune o întrebare, ca pentru a întârzia momentul confesiunii sale.

- Ești într-adevăr profesor la universitate?
- De unde ai aflat?
- N-are importanță.
- Ei bine, da, răspunse el după o scurtă ezitare.
- Unde?

El spuse numele unei universități puțin cunoscute.

- Este adevărat de asemenea că ai... că ai avut o copilărie nefericită?
- Mă întreb cine ți-o fi putut spune toate astea.

Surprinsă de amărăciunea din glasul lui, Linda îl privi intrigată.

- Oricum, cred că tu n-ai nici o vină pentru asta. Nu ne putem alege părinții.

El confirmă cu un semn din cap, cu buzele strânse. Mulțumită, Linda reluă:

– În legătură cu accidentul Melaniei... Noi... noi nu eram asigurate. Din vina mea. Am uitat să plătesc rata. Sau, cel puțin, așa cred. Tatăl nostru tocmai murise și nu-mi amintesc să fi primit vreo înștiințare de plată. O să ne pierdem ferma dacă nu facem rost de bani, de mulți bani. În accident a murit un om și familia lui a depus plângere. Și apoi mai sunt și onorariile avocatului... Așa că atunci când am aflat că unchiul Roger ne-a lăsat moștenire concesiunea...

- V-ați gândit să veniți aici ca să vă îmbogățiți repede.
- Cu gândul că o să muncim de greu!
- Nu mai aveți rude? Pe cineva care să vă poată ajuta?
- Nu.

Louis rămase tăcut.

– Este singura noastră speranță, declară ea simplu, cu o voce încărcată de emoție.

El continua s-o privească tăcut, dar ea nu-și feri privirea. Inutil să se mai refugieze în spatele ostilității ei obișnuite. Louis era un prieten... poate chiar mai mult.

– Atunci la treabă! zise el ridicându-se brusc.

Ea făcu ochii mari.

– La treabă?

– În doi o să meargă mult mai repede.

După o clipă de ezitare, ea acceptă mâna pe care el i-o întindea.

*

* *

După mai multe ore petrecute rând pe rând la sită și la dragă, găsiră o cantitate considerabilă de aur.

– Ești pe filonul bun aici, Linda, zise Louis pe un ton exaltat. Asta explică poate de ce...

Își lăsase fraza în suspensie dar ea înțelese ce vruse să spună. Iată de ce voiau să te alunge de aici, cu siguranță.

Linda continuă să cearnă din nou.

– După părerea ta, cam cât am găsit astăzi?

– Nu prea-mi dau seama. Cel puțin două sute de uncii.

Ea se orpi din cernut și ridică privirea, surprinsă.

– Doar atât? Dacă scotem atâta pe zi, asta înseamnă...

Louis zâmbi.

– Pentru unii, asta ar însemna o avere.

Chipul Lindei se luminează o clipă, după care deveni din nou îngrijorat. Ele avea nevoie de mai mult!

– Va trebui să mai muncim vreo două săptămâni.

– Una va fi de ajuns.

Ea scutură din cap cu un aer hotărât.

– Ai și tu dreptul la jumătate.

– După câte-mi amintesc, n-am semnat nici un contract.

– Nici nu era nevoie. Apreciez că așa este corect.

– Eu nu vreau.

Linda se ridică pentru a-l privi direct în față.

– Fii serios! Banu-i ban. Doar n-o să refuzi.

– Spre deosebire de voi, eu n-am nevoie de bani.

– Ești deja bogat?

– Cu salariul meu de profesor...

– Atunci?

El dădu din cap, gata să-i explice, dar dintr-o dată lătrăturile lui Waldo în depărtare le atraseră atenția. Animalul părea surprins, aproape speriat.

Câinele își petrecuse ziua dormind sau jucându-se pe mal adulmecând fiecare tufiș și marcându-și teritoriul... Când se îndepărtase? Nici Linda nici Louis nu remarcaseră. După ce prima clipă de stupoare trecu, alergară amândoi spre locul de unde se auzeau lătrăturile. De îndată ce ajunseră în spatele stâncilor și copacilor ce ascundeau animalul, Louis se așeză ca un scut în fața Lindei pentru a o proteja de un eventual pericol, dar se opri brusc când văzu scena: câinele era singur și privea fix ceva ce se afla pe pământ la baza talazului.

Surprinsă, Linda aruncă și ea o privire peste umărul lui Louis. Cu blana zbârlită, cu botul adulmecând pământul, Waldo își mișca scandat labele din față, ca și cum ar fi vrut să meargă și nu putea. Era evident că se speriasse, dar de ce?

Speriată și Linda, îl prinse pe Louis de braț și îl urmă când acesta înaintă.

– Calm, Waldo, calm, îi șoptea el câinelui încercând să-l potolească.

Reuși să-l apuce de zgardă și-l simți tremurând din tot corpul.

– Waldo! îi strigă el din nou câinelui.

Linda făcu un pas alături, atrasă dintr-o dată de o ușoară adâncitură săpată de Waldo.

Mai întâi nu văzu decât ceva albastru... apoi mâna descarnată. Cuprinsă de greață, nu putu totuși să-și întoarcă privirea, ca fascinată de grozăvia scenei. Dumnezeu! Chiar aici, atât de aproape de ea, pe jumătate înmormântat, era...

Waldo scheuna și tremura. Cu un braț în jurul câinelui ca să-l liniștească, Louis se întoarse spre Linda și-i remarcă imediat paloarea. Îi urmări privirea și rămase o clipă încremenit. Nu mai văzuse nici un mort până acum... cel puțin nu într-o stare atât de îngrozitoare. Instinctiv, îl strânse mai tare pe animalul înspăimântat care-i linse mâna recunoscător.

Gata să leșine, Linda se simți susținută. Ridică privirea spre Louis și citi pe chipul lui același sentiment de groază.

– Cred că... începu el.

Îi fu greu să continue. Simțea că i se uscaseră gâtul.

– Cred că ar trebui să plecăm.

Incapabilă să pronunțe un singur cuvânt, Linda încuviință doar din cap.

– Trebuie să mergem să-l căutăm pe Patrick, adăugă el.

*

* *

Profund zguduiți de cele întâmplate, se întoaseră în oraș, tăcuți, cu sacul de voiaj pus la picioarele Lindei. Abia avuseseră timp să așeze draga la locul ei și să adune aurul găsit, după care se repeziră în jeep-ul lui Louis, abandonând și de această dată mașina Lindei.

Louis nu folosiseră radioul de la bord, de teamă să nu fie interceptat de urechi indiscrete. Trebuia să-i anunțe lui Patrick vestea prin viu-grai.

Bătrânul lui prieten închise ochii, răvășit, ca și cum cel mai

cumplit coșmar al său devenise realitate. Apoi, după ce dădu câteva telefoane, se îndepărtă de birou, își puse centura port-revolver și pălăria, după care îi ordonă lui Roland să-l urmeze.

– Linda rămâne aici, zise Louis. Inutil să se mai întoarcă acolo.

Patrick se opri. Gândul acesta nici nu-i trecuse prin minte.

– Ai dreptate. Domnișoară Conway...

– Vreau să vă însoțesc. Este... este pe terenul meu.

– N-o să fie prea frumos la vedere, zise Patrick. Și deocamdată, n-avem nevoie de dumneata. O să-ți iau mai târziu declarația.

Câinele gemu. Era epuizat. La fel ca și Linda, ca și Louis, de altfel. Acesta încercă s-o liniștească cu un zâmbet, dar în zadar.

– Am s-o duc pe Linda la pensiune. Vă ajung din urmă.

Patrick încuviință și se urcă în celălalt jeep. Roland, ciudat de tăcut, se așeză pe scaunul de alături. Încruntat, părea să se teamă de continuarea evenimentelor.

Când se așeză și ea în mașina lui Louis, Linda simți la picioare sacul de voiaj în care se afla aurul. În graba lor, uitaseră să-l ascundă. Oricine ar fi putut să-l fure... oricine. La gândul acesta, își acoperi fața cu mâinele.

Louis demară.

– Încearcă să uiți, Linda.

– E greu. Dumnezeuule! Când mă gândesc că a... că a fost acolo tot timpul, chiar dincolo de luminiș!

– Nu, nu te mia gândi. Îți faci rău.

Coborî din jeep în fața pensiunii.

– Aș putea să...? Trebuie să-i spun cuiva vestea?

– Nu. E mai bine să așteptăm să vedem despre ce este vorba. Poate că-i un străin...

Se vedea bine că nu crede asta.

– Crezi că...

– Nu știu... Bun! Trebuie să plec.

Porni din nou motorul, după care i se adresă Lindei cu o voce mai blândă:

– Încearcă să te gândești la altceva, bine?

Ea era însă conștientă că nu-și va putea alunga din minte imaginea aceea oribilă.

– Te întorci mai târziu? După...?

– Da, îți promit.

Linda mângâie câinele care stătea lipit de ea, ca și cum ar fi căutat o încurajare. Ea nu va spune nimănui. Nici chiar, și mai ales, Melaniei.

*

* *

Louis își întoarse privirea, îngrețșat. Cum să suporte o asemenea oroare? Un miros de putrefacție atât de îngrozitor? Noroc că nu era obligat să sape chiar el...

Patrick și Roland așteptau alături de el în timp ce medicul legist își făcea treaba înainte de a încredința cadavrele polițiștilor. Pentru că nu era doar unul, ci trei cadavre.

După un timp, legistul se apropie de ei în timp ce-și scotea mănușile de cauciuc.

– Vom ști mai multe după autopsie. Aveți vreo idee despre identitatea victimelor?

Șeriful dădu negativ din cap și omul se îndepărtă oftând.

– O să mai iau legătura cu voi.

Patrick se îndepărtă și el, urmat de cei doi adjuncți. În privirea lui Roland se putea citi groaza.

Urcară până în luminiș fără să scoată nici unul vreo vorbă, dar, ajunși la jeep, Patrick se opri.

– Prefer să rămân singur.

Privirea i se opri clipă asupra lui Roland, apoi urcă în mașină și demară.

– Am să iau mașina Lindei, s-o duc la pensiune. Adineauri am uitat-o, zise Louis.

Roland, absent, dădu din cap, dar se vedea bine că mintea îi era aiurea, de parcă ar mai fi fost prizonierul coșmarului pe care tocmai îl trăise.

*

* *

Istovit, Louis mergea prin întuneric, obsedat de acea imagine care-l va urmări multă vreme. Nici dușul pe care-l făcuse nu reușise să-l înviorizeze... se săpunise de mai multe ori, încercând să șteargă urmele acestei zile îngrozitoare. Nu vrusese s-o vadă pe Linda mai devreme, nu se simțise în stare, dar acum simțea o nevoie imperioasă să-i vorbească.

Se înfioră din nou gândindu-se la ceea ce se întâmplase. După ce vestea se va răspândi – și asta nu va întârzia să se întâmple – viața va deveni imposibilă pentru Patrick. Omul acesta mândru, că nu se lăsase doborât niciodată... Cum va suporta o asemenea încercare? Va supraviețui oare mândria lui?

De n-ar începe să decadă, la fel ca tatăl lui... De când se întorsese în locurile copilăriei sale, Louis se gândea foarte des la tatăl lui... la tinerețea acestuia... la visele și aspirațiile pe care cu siguranță le nutrise... la ceea ce trebuia să fi aruncat în viața aceea de desfrâu. Doamne! Cât îl urâse și disprețuisese... Și mama lui? Cine era ea? În ce împrejurări îi dăduse naștere?

Revăzu în gând chipul tatălui său. Înalt, slab, cu fața buhăită de alcool. Bea de parcă încerca să fugă de ceva... dar de ce?

Se gândi apoi la cei trei prospectorii găsiți morți. Fără să-i cunoască, îi era milă de ei, de sfârșitul acesta oribil de care avuseseră parte.

Și tatăl său? Oare moartea îi dădea dreptul la un pic de demnitate? Și de unde ar fi putut veni acesta dacă nu de la fiul său?

Când sosise în oraș, Patrick îi arătase locul în care era înmor-

mântat, în noul cimitir de la marginea oraşului. Măine... foarte curând, în orice caz... se va duce la mormânt ca să se împace cu amintirea lui.

Pentru că avusese cu siguranţă motive ca să se poarte astfel. Alcoolismul nu era doar considerat ca o boală?

Ridică ochii înspre luna ce lumina cerul din negura timpurilor... martoră a nebuniilor şi biruinţelor omului. Fiind profesor de istorie, cunoştea toate aceste fapte în cele mai mici detalii.

De când se întoarsese la Amador Springs, viaţa i se schimbase. După ce va pleca de aici, nu va mai fi niciodată acelaşi. Şi în adâncul sufletului, Louis era mulţumit de asta.

*

* *

În timp ce se pregătea de culcare, Linda se privea în oglindă dar fără să se vadă... Imaginea lui Louis n-o părăsea nici o clipă. În ciuda oboselii, el venise să-i povestească totul.

– Trei, Linda... trei. Cei trei prospectori dispăruţi... cel puţin aşa zice Patrick. El îi cunoştea, eu nu.

– Ce experienţă teribilă pentru voi toţi...

– Mai ales pentru Patrick... iar mâine va fi şi mai rău.

– Nu pot să mă gândesc că tot timpul au fost acolo... corpurile... În timp ce noi... ce noi...

– Noroc că nu ştiaţi.

– Cine s-ar fi gândit că... Cine a putut să ...?

El dădu din cap cu un aer întunecat înainte să plece.

Linda stinse lumina încercând să adoarmă... dar în zadar. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea imaginea mâinii aceleia descărnate.

Capitolul 14

Prefera să nu-i spună nimic Melaniei. Trebuia s-o protejeze cât mai mult cu putință. Dar vestea trebuia să se fi răspândit ca o dâră de praf de pușcă în tot orașelul.

A doua zi dimineata, cobori la micul dejun, surprinseră o ceartă între Bob Tarrant și Ethel Tarrant.

– Am s-o fac, declara Ethel pe un ton ferm. Nu voiam, dar acum m-am hotărât. Am să semnez acea petiție... la fel ca toată lumea, cred.

– Nu-i drept! riposta soțul ei. Această doamnă Armbruster încearcă să ne facă doar neazuri. Noroc c-a plecat de aici.

– Trei morți, Bob! Trei! Dacă ar fi fost măcar străini, dar nu... îi cunoșteam pe toți.

– Nu chiar.

– Oricum, toți prospectau prin zonă.

Bob vru să-i răspundă ceva dar tăcu văzându-le pe cele două surori, nemișcate în hol.

– A murit cineva?

– Sora dumitale nu ți-a spus nimic? zise Ethel Tarrant, încă iritată de altercația cu soțul ei.

Se întoarse spre Linda și continuă:

– Doar erai acolo când au descoperit cadavrele... Și Waldo a jucat un rol important... De ce nu ne-ai spus imediat?

Auzindu-și numele, câinele dădu din coadă.

– Da, așa este, recunosc Linda; cel puțin pentru unul dintre ei, Waldo a avut un rol important.

Simți privirea Melaniei ațintită asupra ei. Acest nou șoc o trezise oarecum. Trebuia să-i dea niște explicații.

– E vorba despre prospectorii dispăruți, preciză ea. I-am găsit... îngropați în concesiunea noastră.

– Pe terenul nostru?

– Da. De cealaltă parte a luminișului... după intrarea în mină.

Melanie o privi fix o clipă înainte să leșine. Linda scoase un țipăt, repezindu-se spre ea în același timp cu Bob Tarrant. Apucară s-o prindă înainte să cadă.

– Vă rog să mă scuzați, murmură ea. Eu...

– Du-o în camera ei, Bob, zise proprietăreasa. În starea în care e, n-a suportat șocul. Este vina mea. N-ar fi trebuit să vorbesc așa în fața ei...

Se întoarse spre Melanie cu un aer matern.

– Ce-ai zice de-o ceașcă bună de ceai?

Melanie nu protestă. Când Bob o luă în brațe, ea își puse capul pe umărul lui.

Linda îi privi urcând scara. Ce trebuia să facă acum? Să rămână singură ca să se poate gândi în liniște, sau să-și însoțească sora...? Surioara ei conta atât de mult pentru ea, pe puterea ei...

Până la urmă se duse înă în salon.

*

* *

Patrick se aplecă în față făcând să scârțâie scaunul. Își dresе glasul și începu să vorbească.

– Avem de făcut două lucruri: să organizăm o protecție sigură a fetelor Conway și să stabilim un portret robot al celor doi indivizi care le-au amenințat. Am să cer să ne fie trimis cineva din Sacramento în acest scop. Concesiunile celor trei prospectorii se află chiar sub a lor. Cu toate căte li s-au întâmplat, eu nu cred că este o coincidență... și, dacă aceia sunt ugigașii, ei știu că fetele sunt singurele persoane care i-au văzut.

Louis încuviință. Și el se gândise la asta în ajun. Tot acel aur pe care-l găsiseră explica multe lucruri... Filonul era râvnit și de alții.

De îndată ce se întoarse din vizita pe care i-o făcuse Lindei, îi împărtășise îngrijorarea vechiului său prieten, neștiind cum va reacționa acesta. După o zi atât de teribilă, îi mai rămăsese oare o scânteie de curaj? Îl găsisese însă transformat total, chipul lui exprima o hotărâre incontestabilă. Ca și cum descoperirea celor trei cadavre îi trzise voința de a lupta...

– Cum să facem? îl întrebă Louis. Nu suntem decât trei...

– Crezi că putem să le convingem să rămână împreună?

– Trebuie să le cerem asta.

Șeriful se întoarse spre Roland.

– De ce ești așa de tăcut, Roland? Nu ești de acord?

Livid la față, încruntat, Roland părea pierdut în gândurile lui și Patrick trebui să repete întrebarea pentru ca să primească un răspuns grăbit:

– Ba da... ba da...

Patrick ridică telefonul.

– Am să sun la Sacramento. Louis, aș vrea ca tu să te duci să vorbești cu fetele. Trebuie neapărat să le faci să înțeleagă gravitatea situației.

– Cred că am să reușesc să le conving.

Louis se ridică. Roland părea să-l fixeze cu privirea, dar când porni, privirea acestuia nu-l mai urmări. Mintea lui Roland era aiurea.

*

* *

Louis bătu la ușă și Linda tresări.

– Hotărât lucru, n-am să reușesc niciodată să apar fără să te sperii, zise el schițând un zâmbet.

De data asta însă, chiar dacă o surprinsese ca de obicei, ea era bucuroasă să-l vadă.

– Intră. Trebuie... trebuie să-ți vorbesc.

El intră în încăpere.

– În legătură cu ce?

- În legătură cu Melanie. Vreau s-o protejez.
- Louis se așează pe canapeaua din fața ei.
- Ah, da?
- Știu că o să ți se pară o prostie, dar nu pot s-o las singură... și nici nu pot s-o iau cu mine. Nu acum. Mai ales că acum...
- Unde ai de gând să te duci?
- Privirea Lindei se luminează.
- La concesiune, firește.
- Știa și ea că hotărârea aceasta era o prostie. Oamenii aceia ucisese. De trei ori... poate de patru ori, cu unchiul lor. Dar nici nu se puneau problema să renunțe atât de aproape de țintă.
- Trebuia s-o fac, Louis. Tu știi bine.
- Patrick vrea ca să fiți amândouă supravegheate. Îi bănuim pe cei doi bărbați care v-au amenințat în prima zi... și voi sunteți singurele care i-ați văzut. O să cheme un desenator care va face un portret-robot după descrierile voastre.
- Tot ceea ce-mi amintesc este că amândoi erau înalți și bruneși și că unul dintre ei avea barbă. Nu cred că-i de ajuns pentru un portret-robot.
- Oricum, e mai bine decât nimic.
- Dar este o descriere mult prea vagă!
- Poate că Melanie își amintește mai multe.
- Ea nu...
- A reacționat prost când a aflat ultimele vești?
- Te miră?
- Linda regretă imediat sarcasmul care răzbătea din vocea ei.
- Scuză-mă, n-am vrut să... Eu...
- Încearcă, te rog, să vorbești cu Melanie. Pentru Patrick.
- Este în încurcătură, nu-i așa?
- De fapt, a reacționat mai degrabă bine.
- Bun, accept. Când trebuie să sosească desenatorul?
- Peste vreo două-trei ore. Depinde. Patrick a trebuit să cheme pe cineva din Sacramento.
- Linda își coborî privirea spre mâinile ei împreunate. Trei ore... Până atunci, poate că-și va pierde curajul de a se întoarce la concesiune.

– Linda! Gândește-te bine înainte să iei vreo hotărâre. Unul dintre noi va fi obligat să te însoțească, în timp ce celălalt va rămâne cu Melanie... Și nu va mai rămâne decât o singură persoană care să facă ancheta.

– Dar aurul?

– O să rămână acolo și după ce terminăm. Cu tot ceea ce ai găsit ieri, te descurci o vreme. Vorbește cu avocatul vostru. Întreabă-l ce părere are. Inutil să-și riști viața pentru atât de puțin.

Ea își mișcă buzele. Era atât de aproape să-și realizeze visul! Cum să suporte acum să-l amâne? Dar de data asta erau implicate și alte persoane... alte vieți.

– De acord, n-am să mă duc. Nu imediat.

Fața lui Louis se luminează de un zâmbet larg. Un zâmbet care-l transfigura. Orice urmă de tristețe dispăruse din ochii lui. Melancolia i se transformase în căldură. Parcă nu mai era același om. Și totuși...

Cu răsuflarea tăiată, ea încercă să-și ferească privirea, dar în zadar. El o fixa cu intensitate, surprins de capitularea ei atât de rapidă. Atitudinea ei dintr-o dată rezonabilă nu făcea decât să-i sporească sentimentul pe care-l avea pentru ea... acest sentiment ce semăna atât de mult cu dragostea.

Uită deodată tot ce-l înconjura. Pereții acoperiți cu un tapet desuet, mobilierul dintr-o altă epocă, covoarele spălate de pe parchetul dat cu ceară... Totul parcă dispăruse. Buimăcit, nebun de fericire, n-o mai vedea decât pe ea.

În clipa aceea, Patrick apărură în pragul ușii. Conștient că întreprusese o clipă magică, se opri brusc. Dar Ethel Tarrant rupse vraja. Îl urmăse pe Patrick imediat ce intrase acesta în pensiune.

– Oamenilor le e frică, Patrick. Trebuie să ții seama de asta!

Vaja se rupse. Linda și Louis se întoarseră spre cei doi nou-veniți cu un aer stupefiat.

– Știu, Ethel! Nu sunt încă ramolit!

– Atunci... atunci, trebuie să faci ceva!

– Dacă măcar aș fi lăsat în pace! Las-o baltă, Ethel. Și spunele și celorlalți să mă lase-n pace... și să încerce mai bine să coopereze

puțin. Toată lumea vrea să lămurim acest mister, dar nimeni nu-mi răspunde la întrebări.

Ethel amuți, surprinsă de acest acces de proastă dispoziție.

Patrick le făcu semn lui Louis și Lindei.

– Scuzați-mă că am năvălit așa. Am trecut să vă spun că desenatorul va fi aici într-o jumătate de oră. Am reușit să obțin o intervenție rapidă.

Se adresa apoi Lindei:

– Crezi că ai să ne poți ajuta?

– Nu-ți pot promite nimic, Patrick. O să facem tot ce ne stă în putință, dar...

– Perfect.

Cu privirea ațintită asupra lor, Ethel Tarrant nu se mișcase din loc. Nu putu însă să tacă prea multă vreme.

– Sora dumitale a comandat micul dejun, domnișoară Conway.

Privirea lui Patrick se învioră.

– Unde este?

– În pat, răspunse imediat Ethel. Moartă de frică.

Linda n-o putea lăsa pe Ethel să spună un asemenea lucru. Trebuia să-l liniștească pe Patrick.

– Nu. Nici vorbă. O să fie în stare să...

– A leșinat când a auzit vestea, mai zise Ethel.

Patrick o prinse de umeri și o întoarse spre ușă.

– Haide! Haide! Trebuie să-i fie foame.

– Să-mi faci și mie una ca asta! Fir-ar să fie! Drept cine te crezi, Patrick McHenry?

El zâmbi.

– Mă cred cel ce am fost întotdeauna, Ethel.

Linda se concentrează pe chipul ce pierdea contur sub degetele experte ale desenatoarei.

– Nu... murmură ea cu părere de rău.

Femeia modifică schița alungind un pic nasul, dar Linda scutură din nou din cap. Se simțea atât de ne folositoare! Amintirile ei erau atât de vagi...

Desenatoarea continuă să o întrebe pentru a schița fruntea, ochii...

După vreo jumătate de oră, în încăpere domnea o atmosferă de frustrare. Incapabilă să aprecieze dacă portretele-robot erau cât de cât fidele, Linda se scuza.

– Îmi pare sincer rău. Nu pot să...

– Ai făcut tot ce-ai putut, zise Patrick. Nu putem să-ți cerem mai mult.

Se întoarse către adjntul său.

– O să le arătăm oamenilor aceste schițe. Chiar dacă nu sunt perfect asemănătoare, ar putea să-i facă să-și amintească și să vorbească. Vrei să vii cu mine, Louis? Roland o să rămână cu domnișoarele astea. I-am zis să vină încoace.

– Aș vrea să vă însoțesc și eu, interveni Linda. Pot să vă ajut. Chiar dacă-mi este greu să-i descriu pe acei bărbați, i-aș recunoaște cu siguranță dacă i-aș vedea... dacă din întâmplare dăm peste ei.

Melanie se îndepărtă și Lindei i se strânse inima. Nici măcar nu se gândise și la sora ei!

– Pot să rămân cu tine, dacă vrei, Melanie.

– Nu... du-te. Cu cât se va termina mai repede această poveste, cu atât vom putea să ne întoarcem mai curând acasă.

Cu fața lipsită de orice expresie, ieși din încăpere.

– Nu se simte bine, nu-i așa? întrebă Patrick.

– Nu este nimic fizic, răspunse Linda. O urmăresc amintirile... amintiri pe care ar face mai bine să le uite, dar care continuă s-o obsedeze... un pic din vina mea, un pic dintr-a ei... și un pic din cauza a ceea ce se întâmplă în acest moment. Nimeni nu poate face nimic.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți.

Câteva minute mai târziu, sosi și Roland iar Linda, Louis și Patrick plecare să cerceteze împrejurimile.

Capitolul 15

Melanie se trezi pe cuvertura din bumbac, cu trupul mângâiat de o adiere blândă ce pătrundea în încăpere prin fereastra deschisă. Cât timp dormise? Nu știa, dar gândurile negre tot n-o părăsiseră. O lacrimă i se prelinse încet pe obraz.

Ce încurcătură! De ce să trăiască în asemenea condiții? De altfel, cine i-ar regreta dispariția? Nimeni, poate Linda... Dar poate că și pentru ea ar fi o ușurare. Nu va mai trebui să-și târască sora peste tot... Această soră mai mică atât de mofturoasă pentru care ea făcea atâtea sacrificii.

Linda nu avea nimic de-a face cu accidentul. Totul se întâmplase din cauza unui radio... a unui buton pe care ea vruse să-l învârtască să audă mai bine. Și mașina ei deviasse pe banda de circulație din sens invers.

Un accident banal... În mod normal ar fi trebuit să redreseze repede mașina. Dar nu s-a întâmplat așa... și cineva a murit... Din vina ei. Din cauza acelui cântec afurisit.

Își ascunse fața în pernă.

Cum să poată continua să trăiască cu această amintire? Omul acela murise nevinovat! Dacă ea ar fi...

Nu! Un val de proteste veni tocmai din adâncul sufletului ei. Nu trebuia să se mai gândească! Altfel va înnebuni!

Respiră adânc ca să se calmeze. Totul va fi bine. Așa îi spunea

Linda... Dacă ar fi fost aici... Linda, care o proteja dintotdeauna... Linda fără de care ea n-ar fi nimic.

Se ridică ușor din pat. Dumnezeu! Ce s-ar face dacă ar pierde dragostea Lindei? Ar fi vrut să fugă să se ascundă undeva, într-un loc unde să fie la adăpost de orice suferință.

Apoi dintr-o dată se crispă, cu o singură idee în minte. Toată viața ei, stătuse retrasă, îi lăsase pe alții să acționeze în locul ei. Nu venise oare momentul să ia și ea în sfârșit o inițiativă, oricât de neînsemnată ar fi?

Cu privirea ațintită asupra perdelelor umflate de adierea ușoară simți cum îi renaște speranța. Pentru prima oară în viața ei, simțea nevoia să acționeze singură.

*
* *

Așezată pe bancheta din spate a jeep-ului, Linda era pradă unor vii remușcări. Ce căuta ea aici cu Louis și Patrick, în loc să aibă grijă de sora ei... surioara ei atât de fragilă?

Prin fereastră deschisă, vântul îi răscolea părul. Străbăteau drumuri de țară, de la o concesiune la alta, la kilometri depărtare de oraș... la kilometri depărtare de Melanie. Și pe măsură ce trecea timpul, neliniștea ei creștea.

Când Louis se întoarse spre ea, Linda se strădui să schițeze un zâmbet forțat.

— E ceva în neregulă, Linda?

— Îmi fac griji pentru Melanie.

— De ce?

— Nu știu. Am parcă o presimțire.

După câteva clipe de tăcere, Louis i se adresa lui Patrick:

— O să ne oprim curând ca să mâncăm de prânz, nu-i așa?

— Dacă așa vrei tu, fiule...

— Atunci, hai să facem acum o pauză.

Patrick îi privi pe amândoi înainte să încuviințeze.

*

* *

La volanul mașinii, pe acest drum ce-i devenise atât de familiar, pe Melanie o năpădeau amintiri de coșmar. Amintiri ce parcă o îndemneau să renunțe, s-o readucă pe acele nisipuri mișcătoare din care ea luase hotărârea cea bună. Dar trebuia să meargă până la capăt, pentru Linda... și pentru ea însăși.

*

* *

Chiar în clipa când Roland Barns încerca să se furișeze în pensiune, Bob Tarrant ridică privirea. Patronul părea agitat.

– Unde ai fost, Roland? Am sunat la birou. Nimeni. Te-am căutat prin tot orașul...

– Ce s-a întâmplat?

– Fata asta, Melanie Conway...

– Ce-a pățit?

– A plecat! Acum vreo jumătate de oră. Tocmai reparam rama unei ferestre de sus și am văzut-o plecând cu mașina.

Ajutorul de șerif se crispă.

– Și n-ai făcut nimic ca s-o oprești?

– Binețles c-am făcut, dar ea nu m-a auzit urlând. Până să cobor, dispăruse.

– Ce crezi, încotro s-a dus?

– De unde vrei să știi? Poate că la concesiune. Sora ei se pare că vrea să exploreze acolo în continuare, cu orice preț.

Roland porni imediat din loc,

– Parcă trebuia să aibă grijă de ea, nu? îi lansă Bob Tarrant.

Întrebarea lui rămase însă fără răspuns.

*

* *

Melanie își croi drum printre tufișuri până la copacul noduros înainte să se oprească puțin ca să privească locul. Nu-l mai văzuse de la explozie. Privirea îi poposi pe iarba arsă, pe bucățile de scândură risipite peste tot. Dar malul râurului fusese curățat.

Coborî talazul. Trebuia să pună în mișcare draga. O să reușească, chiar dacă va trebui să-și consume și ultimele rezerve de energie. La urma urmei, ea era la originea tuturor acestor probleme. Era timpul să contribuie și ea în sfârșit la rezolvarea lor.

Și dacă oamenii aceia vor veni...

Nu, imposibil. Dacă erau într-adevăr vinovați, trebuie să fi fost nebuni să apară tocmai acum.

Linda și Louis găsiseră ieri atâta aur... Dacă măcar ar reuși și ea să extragă puțin din râu, n-ar mai avea acest sentiment de inutilitate...

Cu sufletul plin de mândrie, traversă puntea peste râu ca să se ducă să-și caute pălăria pe care și-o punea întotdeauna pentru a se feri de soare.

Deschise ușa cabinei, intra... și simți țeava unui revolver lipită de pieptul său.

Pe măsură ce se apropia de pensiune, Linda era cuprinsă de îngrijorare. Se întâmplase ceva. Știa!

Conștient de starea ei, Louis își trecu un braț protector pe după umerii Lindei.

Bob Tarrant le ieși în întâmpinare în hol, urmat de Ethel.

– Am fost foarte îngrijorați! exclamă patronul. Se simte bine.

Privi în spatele lor, uimit parcă de a nu vedea pe nimeni. Apoi îl privi din nou, nliniștit.

– Ea nu-i cu voi?

Lindei îi îngheță sângele-n vene. Așadar, presimțirea ei era justificată.

– Cine? întrebă Patrick.

– Cealaltă fată Conway... Melanie. A plecat acum vreo oră. Credeam că voi...

Îi aruncă o privire Lindei înainte să continue:

– ... Scuză-mă. N-am vrut să...

Patrick nu-l lăsa să termine.

– Singură? Unde era Roland?

– Asta aş vrea să ştiu şi eu! L-am căutat prin tot oraşul. A ajuns aici la zece minute după ce ea plecase. Apoi a pornit s-o caute.

– Nu s-a putut duce decât într-un singur loc, zise Louis...

Ajunsese deja la uşa, urmat de Linda şi Patrick.

După drumurile făcute dimineata, aproape că nu mai avea de loc benzină şi trebuia să oprească să facă plinul.

Ca de obicei, Jason abia se mişca. Lindei îi venea să urle. Melanie era singură, poate era în pericol! Dacă i se întâmpla ceva...

Bătrânul Jason puse capacul la rezervor şi le propuse să le spele parbrizul. Louis refuză, dar bătrânul se aplecă pe fereastră ca să vadă mai bine hârtiile cu portretul-robot puse pe tabloul de bord.

– Îl căutaţi pe omul ăsta? întrebă el.

Louis porni motorul, nerăbdător să plece. Poate că Melanie era în mare pericol. Şi Roland plecase după ea...

– Da. L-ai văzut vreodată? îl întrebă el pe bătrân.

Omul scoase afară foile ca să le studieze mai bine.

– Da... Poate că i-am văzut chiar pe amândoi. Doi tipi solizi?

– Linda încuviinţă apropiindu-se.

– Unde? întrebă Patrick.

– În spatele morii. Vorbeau cu Roland.

Linda simţi că-i îngheaţă iarăşi sângele-n vene.

– Eşti sigur, Jason?

– Ştii doar că sunt un bun fizionomist.

Cu o licărire de groază în ochi, Linda se întoarse spre cei doi însoţitori ai ei.

– Atunci...

– Să nu tragem concluzii pripite, interveni Patrick.

Împotriva oricărei evidenţe, el refuza să creadă în vinovăţia adjunctului său.

– Trebuie s-o găsim pe Melanie cât mai repede, zise Louis.

Fără să mai ezite o clipă, puse girofarul în funcțiune și demară în trombă.

*

* *

Imobilizată, legată cu mâinile la spate, Melanie se zbătea cu disperare. Sfoare îi tăia încheieturile și pieptul, dar în ciuda durerii reușise să se ridice în șezut.

Bărbații o abandonaseră la rădăcina unui copac de la marginea concesiunii. De aici, le auzise înjurăturile și zgomotele metalice. Acum îi vedea scotocind peste tot, aruncând tot ceea ce nu-i interesa, fără să le pese de pagubele pe care le făceau.

Melanie aproape că-și ținea respirația. Ce căutau oare?

Dumnezeule! Trebuia să plece de aici! Încercă din toate puterile să se dezlege, dar după un timp renunță. Nu va putea niciodată să se elibereze...

Îi privi din nou pe cei doi indivizi. Oare ce soartă îi pregăteau? Erau aceeași intruși din prima zi... poate că ei erau ucigașii... ucigașii... Linda și ea... Linda! Dacă ar putea să ajungă la timp!

Deodată, ei rămaseră nemișcați, apoi ridicară ochii spre taluz. Melani le urmări privirea... Roland Barns! El se apropia.

Inima Melaniei începu să bată mai repede. Dacă el era aici, atunci Patrick, Louis... și Linda nu trebuie să fi fost prea departe.

Adjunctul îi aruncă o privire înainte de a începe să treacă puntea.

Surprinsă de curajul lui, ea observă reacția celor doi bărbați. De ce nu făceau nimic ca să-l oprească? Se părea că apariția lui Roland nu-i deranja deloc...

– Ia te uită! Ce surpriză! făcu bărbosul pe un ton ironic. Ai uitat ceva, serifule?

Fără să se oprească din mers, Roland arătă spre Melanie.

– Lăsați-mă s-o iau de-aici. N-o să vă facă neazuri.

– Și de ce, mă rog, te-am lăsa? Pentru că ne-o ceri tu așa de frumos?

- Pentru că nu vreau să am pe conștiință încă o crimă, atâta tot. Bărbosul izbucni în râs.
- Unul în plus, unul în minus!
Roland își strâse pumnii.
- Nu știam nimic despre ceilalți.
- Și tu crezi că oamenii vor înghiți gogoșa asta? Ce zici Frank? Partenerul lui zâmbi.
- Nu. Mi se pare chiar că-mi amintesc că ne-a zis că avem mână liberă, că putem face ce vrem, că el o să ne acopere.
- Melanie rămase u gura căscată. Era imposibil! Nu-i prea plăcea ei de Roland, dar cum să-și imagineze că el ar fi putut fi implicat în asasinatele acelea?
- Nu v-am autorizat niciodată să ucideți! Voiam doar să tulburați puțin liniștea publică... Atâta tot.
- Mda... dar noi avem un stil personal, replică Frank.
- Prietenul lui izbucni într-un râs grosolan care atârta și mai mult furia lui Roland.
- Am încercat să dau de voi mai devreme, ca să vă spun să parășiți zona.
- Ți-e teamă că vorbim dacă vom fi arestați?
- Nu-i vorba de nici o arestare! Ștergeți-o de-aici!
- În felul acesta tu vei pune mâna singur pe tot aurul?
- Care aur?
- Comoara care este ascunsă aici. Doar n-ai uitat?
- Dar nu există nici o comoară. V-am zis așa ca să vă fac să rămâneți.
- Și-ar trebui să te credem? Ești nemaipomenit, Barns, într-adevăr nemaipomenit. Vii aici ca o floare. Ne anunți că ne-ai spus o minciună... și noi ar trebui s-o ștergem ca niște băieți cumiști ce suntem?
- Fir-ar să fie! Vă spun că nu-i nici o comoară ascunsă aici!
- Bărbosul făcu un semn cu capul către Melanie.
- Ea o să ne spună.
- Nu știe nimic.
- Vrei s-o păstrezi doar pentru tine?

- Tot ceea ce voiam era postul de șerif, fir-ar să fie!
- Când cei doi bărbați izbucniră în râs, Roland începu să tremure.
- Lăsați-o să plece!
- Frank își întoarse capul cu un aer disprețuitor.
- Gata, ajunge! Întinde-o de-aici, zise el.
- Nu plec fără ea.

Omul îl privi drept în față, cu o expresie amenințătoare.

- Atunci s-ar putea să pleci de tot.
- Vrei să faci pe eroul, băiete? îl ironiză bărbosul.

Roland îi privi fix pe amândoi înainte de a-și duce mâna la revolverul de la sold. Dar Frank, mai rapid decât el, își scoase deja pistolul din cămașă, ca în prima zi... De data asta nu se mai mulțumi însă să-și amenințe adversarul.

Se auzi pocnetul și Roland se prăbuși la pământ. Când auzi urletul Melaniei, Frank alergă spre ea, ridică arma... dar, când fu gată să tragă, se opri brusc.

– Nu-i cazul să urlu... N-am murit. N-am omorât niciodată vreun polițist și n-o să-ncep de astăzi. Pe unii asta îi înnebunește ca un roi de albine.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

– Dar ție, dimpotrivă, și s-ar putea întâmpla așa ceva. Dacă n-o să-mi răspunzi la întrebări.

– Nu înțeleg despre ce vorbești!

Bărbatul zâmbi.

– Atunci poate că va trebui să folosesc metode de convingere.

Se adresă acolitului său:

– Ia să vedem dacă putem să-i reîmprospătăm memoria domnișoarei ăsteia. Du-o la mină.

*

* *

În semiîntunericul umed și rece al minei, Melanie se îndepărtă de bărbosul care-o lovise.

– Spune-ne unde e! bombăni el.

Ridică o mână amenințătoare, dar celălalt îl opri...

– Așteaptă! Am o idee mai bună.

Se ghemui lângă Melanie, cu un zâmbet pe buze.

– O să te lăsăm un pic aici. Ca să te gândești. Dacă te hotărăști să vorbești, te eliberăm. Altfel... altfel o să prăbușim toate pietrele astea peste tine. Frumos mormânt, ce zici? Liniștit... iar sora ta n-o să te găsească prea curând.

Melanie își înfrunse frica și-i răspunse:

– Nu știu nimic! Nimeni nu ne-a vorbit despre o comoară ascunsă. Noi știam doar că unchiul nostru începuse să găsească aur.

Cel pe care-l chema Frank zise pe un ton prefăcut răbdător:

– Bine, bine! Dar dacă a adunat mai mult, cu siguranță că l-a ascuns undeva!

– Dacă am fi știut despre asta, de ce n-am fi plecat imediat cu prada?

– Pentru că voiați mai mult.

El se ridică.

– Ajunge frumoaso. Am fost destul de drăguți cu tine și așa.

Prinse cu o mână o grindă de sprijin, o scutură și izbucni în râs când partenerul său fugi spre ieșire, speriat de ploaia de pietricele care se abăteau asupra lor.

– Gândește-te bine, fetiço. De fapt, o să luăm și lanterna cu noi... Noaptea e un sfetnic bun.

Melanie simți că-i îngheață inima.

– Nu! Vă rog!

– Pe curând, îi zise el îndepărtându-se, luând și lumina cu el.

*

* *

Linda scoase un țipăt de bucurie când văzu mașina lor parcată în luminișul de lângă concesiune. Dar mai exista și al doilea jeep, al șerifului... Roland venise cu el.

De îndată ce mașina se opri, ea se repezi afară și alergă spre râu. Louis însă o reținu.

– Va trebui să așteptăm ordinele lui Patrick.

Îi înțelegea nerăbdarea dar trebuia să fie prevăzători.

Patrick trecu printre tufișuri și se lipi de pământ în vârful talazului. Ridică prudent capul ca să poată observa scena. Rămase nemișcat câteva minute interminabile. Er încordat. Apoi își lăsă iarăși capul în jos.

– Ei? întrebă Linda, care era întinsă alături de el. O vezi pe Melanie? Este aici?

– Nu știu. Nu l-am văzut decât pe Roland. Căzut la pământ. Nu mișcă.

Dumnezeule! Dacă Roland era aici, mort poate, și dacă Melanie plecase... atunci...

Patrick se mai uită o dată.

– S-a mișcat.

– Hai să-l întrebăm unde-i Melanie! exclamă Linda. Dacă a îndrăznit să ridice mâna asupra ei...

Louis încercă s-o liniștească.

– Nu asta-i soluția. Poate că bărbații aceia sunt încă aici, și nu trebuie s-o punem în pericol pe sora ta. Nu, nu trebuie să riscăm acest lucru.

– Dar...

Patrick n-o mai lăsă să continue. Cu o voce autoritară, preluă el controlul situației.

– Rămâi aici, Linda. Tu, Louis, du-te spre dreapta... și eu rămân pe stânga. În nici un caz să nu te arăți.

Se îndepărtară amândoi fără zgomot.

Rămasă singură, Linda se întinse pe spate. Cu fața spre imensitatea limpede a cerului, se lăsă în voia disperării, până la întoarcerea prietenilor săi. Louis se întoarse primul, abia trăgându-și sufletul. Nu remarcase nimic. Patrick apăru și el aproape imediat, gâfâind, și se lăsă să cadă pe pământ lângă ei.

– I-am văzut pe amândoi. Nu știu dacă ei m-au văzut. Sunt la mină.

- Ce facem acum? întrebă Linda pe un ton tânguie.
- O să cerem ajutoare și apoi vom încerca să le vorbim.

*

* *

Ca un animal care adulmecase un miros străin, bărbosul ridică privirea, exact la timp ca să vadă un cap dispărând în spatele unei stânci.

– A venit cineva!

Partenerul lui, cu ochii ațintiți în pământ, fuma o țigară, sprijinit de peretele stâncos de lângă intrarea în mină.

Aruncă chiștocul și se repezi înăuntru, urmat de bărbos.

Apoi se aplecă în față ca să arunce o privire afară.

– Cine era? întrebă el, încruntat. Celălalt adjunct?

– Nu. Era un tip mai bătrân.

– Șeriful?

S-ar putea.

Frank trase o înjurătură și începură să se certe. Pentru prima oară, Melanie simți încolțindu-i în adâncul sufletului o scânteie de optimism.

Dintr-o dată, cu un gest brusc, Frank o ridică și o trase până la intrarea în mină.

– Spune-le ceva! îi ordonă el pe un ton tăios.

Ea deschise gura dar nu ieși nici un sunet. Frank îi răsuci brațul.

– Hai, dă-i drumul!

– Linda!

Nici un răspuns... și apoi, dintr-o dată, auzi vocea surorii sale.

– Sunt aici, Melanie!

Lacrimi de bucurie îi umplură ochii Melaniei.

Bărbatul o aruncă în brațele partenerului său, apoi strigă:

– Lăsați-ne să plecăm, sau omorâm fata!

Patrick se gândi o clipă apoi răspunse:

– Dați-i drumul. După aceea putem discuta... Cu cât așteptați mai mult, cu atât situația vi se va agrava. Am cerut deja ajutoare.

Dacă vă predați acum... Dacă-i dați drumul fără să-i faceți vreun rău, o să scăpați mai ieftin.

Frank îl luă în zeflemea:

– Mă-ndoiesc.

– Ați putea să scăpați cu viață.

– Pentru câtă vreme?

Acolitul lui tremura de frică.

– Ce-ar fi să-l ascultăm, Frank?

– Ești nebun. Ei știu totul.

Melanie găsi curajul să intervină:

– Poate că n-au destule probe.

Amândoi se întoarseră spre ea. Dacă ar putea să le atragă atenția... sau măcar să semene îndoiala în mintea lor...

– Eu și cu sora mea n-am avut cu să-i ajutăm. Nu știam de corpurile înmormântate aici. Noi...

– Nu mai taci odată? Trebuie să mă gândesc!

– Ei bine, eu nu mă mai gândesc, declară prietenul lui. Tot ce vreau este să ies de-aici!

– Atunci, dați-mi drumul. Voi vorbi eu cu ei. O să le spun că nu sunteți voi pe care i-am văzut în prima zi.

– Taci din gură! urlă Frank.

Celălalt o obligă pe fată să se ridice.

– Eu plec! strigă el cu voce răgușită. Și o iau cu mine!

Lumina puternică a după-amiezii o orbi pe Melanie. Bărbatul se folosea de ea ca de un scut, dar n-o ținea prea strâns. Acum era momentul... Cu o mișcare bruscă, vru să se elibereze. El se împiedică și căzură amândoi pe pământ cu un zgomot surd.

Văzându-i prăbușindu-se, Linda se ridică dintr-un salt. Ce dacă va fi văzută de bandiți! Trebuia s-o ajute pe Melanie.

Louis o prinse de braț și o lipi de pământ. Nu voia s-o lase să se miște. Cu tot corpul încordat, el se aplecă în față și o sărută repede înainte de a se lansa.

Nori de praf se ridicau în jurul lui. Celălalt individ, care rămăsese la intrarea în mină, scosese deja revolverul.

Patrick schiță o mișcare. Arma lui străluci în soare. Tinti... și trase.

Bărbatul se răsuci pe loc și se lovi de peretele stâncos înaintea de a se îndrepta ținându-se cu mâna de umărul stâng. Printre degete apăruseră picături de sânge. Apoi o luă la fugă, urmat imediat de Patrick care coborî de pe taluz, apoi trecu râul.

Linda se întoarse spre Melanie și Louis. Sora ei era încă la pământ, dar Louis se afla în fața bărbosului care rămăsese ghemuit.

Fără ca măcar să se gândească să-și scoată arma, Louis se aruncă asupra lui.

Începură să se lupte cu înverșunare și Melanie, încă buimăcită de căzătură, încercă să se îndepărteze un pic, ajutată curând de Linda. Legăturile de la mâini se desfăcuseră și brațul ei stâng atârna acum moale. Nu mai simțea nimic, nici o durere...

Apoi Linda se repezi să-l ajute pe Louis. Sări în spatele bărbosului și își încheștă mâinile în părul lui murdar, după care începu să tragă cu putere. Acesta scoase un urlat și încercă să se elibereze.

Louis profită de această diversiune și îl lovi în abdomen până ce bărbosul căzu în genunchi și apoi se prăbuși la pământ.

O clipă mai târziu, apărură și Patrick cu celălalt individ, cu mâinile legate la spate, cu jumătatea stângă a cămășii înroșită de sângele care continua să i se prelingă de-a lungul brațului și dintr-o rană de pe frunte.

Patrick îi aruncă o altă pereche de cătușe lui Louis.

— Pune-i-le!

La puțin timp auziră zgomot de mașini, portiere trântite. Soseau ajutoarele... dar cam târziu.

Capitolul 16

Linda se plimba prin încăpere, nerăbdătoare. Louis ar fi trebuit să fie deja aici. Aseară îi promisese că va veni dis-de-dimineață.

Șchiopăta puțin, cu siguranță din cauza vreunei lovituri la gleznă. Îi era însă imposibil să-și amintească de vreo lovitură oarecare. Se petrecuseră atâtea lucruri ieri...

O bântuiau încă imagini fugare: Melanie, asemeni unei păpuși de cârpă în brațele banditului... Louis care alerga, în ciuda focurilor de revolver... ea însăși în spinarea uriașului. Dăduse frâu liber furiei, spaimei. Fără să stea pe gânduri... pentru a-l împiedica să-i facă rău lui Louis.

Oftă adânc. După sosirea ajutoarelor, Louis o cuprinsese în brațe și-i murmurase că totul se sfârșise. Dar ei încă nu-i venea să creadă.

Privi revolverul pus pe comodă. Îl scosese la îndemână ca să-l înapoieze lui Bob Tarrant. Nu mai avea nevoie de el acum că cei doi bandiți erau la închisoare în Sacramento. Totul va reintra de acum în normal.

Valizele așteptau pregătite în cameră. De îndată ce se va trezi și Melanie, va începe să-i împacheteze lucrurile. Sora ei nu va avea putea s-o facă, mai ales cu brațul în ghips.

Auzi dintr-o dată pași pe coridor. Cu inima bătând puternic, se întoarse spre ușă.

Patrick, cu o expresie evidentă de tristețe, amesteca încet în ceașca de cafea. Louis sorbi și el o gură înainte să pună ceașca pe masuță, incapabil să-și alunge îngrijorarea care pusese stăpânire pe el. Voia s-o vadă pe Linda, să-i vorbească, să se asigure că totul era în ordine. Dar cum să-și lase prietenul într-o asemenea stare? Nu... nu putea să-l abandoneze.

Își drese glasul și zise:

– Noroc că Roland n-a fost rănit serios.

Șeriful rămase tăcut.

– nu-și dădu seama ce face, Patrick. A fost depășit de evenimente.

– Acum îl aperi?

– A încercat s-o ajute pe Melanie.

– Și tu crezi că asta îl scuză de restul?

– N-am zis asta.

– Niciodată n-am să-l iert... niciodată, mă auzi?

Louis îi observă atent chipul. În ciuda expresiei hotărâte care i se întipărise pe față de ieri încoace, Patrick fusese profund rănit de trădarea lui Roland. Când el se hotărâ să ajute pe cineva, o făcea până la capăt. Nu aștepta nimic în schimb... doar loialitate. Protejatul său însă îl dezamăgise.

– Nu merită, Patrick, zise Louis încercând să-l liniștească.

– Unii spuneau același lucru despre tine...

Era inutil să mai insiste... Avea dreptate.

– A mai avut ceva probleme?

Patrick încuviință din cap.

– Este de pe-aici?

– Nu. Din Nevada. Din Reno. Am... cunoscut-o bine pe mama lui.

Își frecă bărbia... Fața îndurerată îi trăda suferința din suflet. Se vedea bine că-i era greu să vorbească, mai ales lui Louis.

– Poate că... poate că Roland este fiul meu, murmură el în sfârșit.

Louis făcu ochii mari, neîncredător.

– Nu... nu ești sigur?

Patrick scutură din cap înainte să-i răspundă pe un ton posac:
– N-am aflat de existența lui decât abia anul trecut. Mama lui și cu mine...

– N-ai nevoie să te justifici.

– Dar vreau! Pe vremea aceea, mă simțeam uneori singur... foarte singur.

– Louis nu voia să-l judece. Avea pentru Patrick o admirație fără limite pe care niciodată n-o va pune la îndoială. Trebuia să găsească ceva de spus, să-și încurajeze prietenul.

– A dat dovadă de mult curaj încercând s-o ajute pe Melanie... Crezi că se va întoarce aici când lucrurile vor fi intrat în normal?

– Mă îndoiesc!

– Ți-ar face plăcere să vină?

– Nu știu.

– Ai vrea să vorbesc eu cu el?

– Nu. Eu trebuie s-o fac. L-am văzut aseară când i-am luat declarația. Dar n-avea chef să discute... cel puțin așa a zis el.

– Îl înțeleg.

Louis îi lua acum apărarea tânărului adjunct, numai de dragul lui Patrick.

Fără să mai spună o vorbă, șeriful se îndepărtă de masă.

– Bun, acum mă duc.

Privirea i se luminează dintr-o dată.

– Transmitele fetelor toată prietenia mea. Voi trece să le văd mai târziu. Nu pentru anchetă... asta poate să mai aștepte, ci doar pentru....

Nu-și termină fraza.

– Poți să ai încredere în mine, răspunse Louis.

– Știu, murmură Patrick, cu umbra unui zâmbet pe buze.

*

* *

Melanie își înăbuși un căscat și intră în salon. În ciuda brațului pus în ghips și a obrazului care o durea, evenimentele din ajun i se păruseră încă ireale.

– Bună dimineata, îi spuse Linda. Arăți într-adevăr destul de rău...

– Știu... M-am văzut în oglindă!

– Te mai doare?

– Puțin.

Linda veni spre ea shiopătând.

– Și tu ești rănită? Nu-i de mirare! Dacă te-ai fi văzut cu câtă înverșunare te-ai aruncat pe bărbatul acela!

– Melanie!

Aceasta se apropie de sora ei mai mare și o cuprinse în brațe.

– Ai fost minunată.

– Vreau să-mi alung din minte toate acele imagini... să uit coșmarul.

Melanie căzu o clipă pe gânduri. Nu împărtășea părerea surorii sale. Ieșise mai matură din această experiență. Pentru prima oară în viața ei, se simțea la înălțimea numelui Conway. Rezistase amenințărilor acelor bărbați, chiar și în cele mai îngrozitoare clipe.

– La urma urmei, n-a fost chiar atât de groaznic.

Linda se îndepărtă ca să-i vadă mai bine fața. Privirea surorii sale era luminată de o licărire neobișnuită, dovadă a unei puteri nesăbuite.

– Poate că ai dreptate!

În cliapa aceea, Louis intră în încăpere. Cele două fete ridicară privirea spre el, cu un zâmbet pe buze. El le salută, după care o prinse pe Linda de talie și o privi atent pe Melanie.

– Până la urmă, o să ți se învinețească ochiul acela.

– Crezi?

– După părerea mea, este foarte posibil.

– Atunci, o să fie o premieră pentru mine.

I se adresă apoi Lindei:

– Tu te simți bine?

– Da.

Rămaseră o clipă tăcuți, apoi Louis se depărtă și Linda, stânjenită, se prefăcu că își aranjează părul.

– Ce face Patrick? întrebă Melanie.

– Acum că misterul s-a limpezit, cred că va fi în ordine.

- Crezi că oamenii îl vor susține din nou?
- Cu siguranță.
- Și Roland? Întrebă Linda.
- După ultimele vești, starea lui pare să se amelioreze. Va ieși probabil din spital peste vreo două zile.
- Și ce-o să facă după aceea? Întrebă Melanie.
- Louis ridică din umeri.
- Aș vrea să-i mulțumesc, adăugă ea.
- De ce? exclamă Linda, stupefiată.
- Pentru ajutorul lui.
- Câtă naivitate! Hotărât lucru, Melanie nu se va schimba nicio dată.
- Mă întreb care va fi reacția doamnei Armbruster, continuă Melanie. Îmi... îmi pare sincer rău pentru ea. Este îngrozitor să-ți pierzi tatăl. Dar ea a acționat atât de odios. Sper că își va cere scuze față de Patrick.
- Nu mi-aș băga mâna-n foc, murmură Louis.
- Fata izbucni într-un râs cristalin.
- Într-adevăr nu e stilul ei... Bun! Mă duc să văd ce ne-a pregătit doamna Tarrant pentru micul dejun. Îi spun că vii și tu într-o clipă?
- Linda dădu din cap și Melanie se îndreptă spre ușă. Trecând prin fața lui Louis, se orpi îi aruncă o privire ștrengărească surorii sale, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.
- În alte împrejurări, și eu m-aș fi putut îndrăgosti de tine.
- Ieși apoi din încăpere, cu un aer radios.
- De ce se amesteca ea? Acum, Linda se simțea stânjenită...
- Aș face mai bine s-o însoțesc. În caz că are nevoie de ajutor.
- Nu.
- Dar, Louis...
- Totul s-a schimbat, Linda. Melanie poate acum să se descurce singură. Trebuie lăsată să ia inițiative, să-i dai timp să se maturezeze... Pun pariu că vei fi surprinsă de rezultate.
- Dar...
- Haide! Liniștește-te.
- Sunt absolut liniștită.

– Oh, nu!... Dă-mi mâna.

– Poftim?

Dumnezeule! Ce se întâmplă? Totul se desfășura atât de repede. Ea se simțea buimăcită, parcă plutea.

– Dă-mi mâna ta, Linda.

Ea se supuse și el, luându-i mâna, îi puse palma pe pieptul lui. Când începu să vorbească, voce îi era răgușită.

– Cu toate aceste evenimente, știu că n-am avut prea mult timp pentru noi... Dar... simți?

Ea ridică spre el o privire pierdută. Sub degetele ei, îi simțea inima bătând tare... foarte tare. Deodată, începu să tremure.

– Inima mea îți aparține Linda, declară el simplu.

Ea își ținu răsuflarea. Se întâmplau prea multe lucruri dintr-o dată... Simțea că ea nu mai era aceeași ca odinioară, atât de sigură de ea, de rolul pe care viața i-l rezervase. Acum, se îndoia de toate, în afară de dragostea pentru sora ei... și pentru acest bărbat.

– Te iubesc, Linda, murmură el. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ce să-i răspundă? Spre deosebire de alte femei, ea nu-și imagina nicidecum acest moment. Întotdeauna i se păruse atât de îndepărtat...

– Eu... n-aș fi crezut că...

Louis schiță un zâmbet.

– Așadar, răspunsul este „da“?

Ea dădu din cap cu un aer solemn.

Cu un gest tandru, ea îi prinse bărbia și-i ridică fața apoi își lipi buzele de ale ei într-un sărut de o infinită blândețe, care se transformă curând într-unul de pasiune devoratoare. În clipa aceea, o iubea mai mult decât ar fi crezut că este cu putință.

Epilog

Melanie veni în încăperea în care Linda se schimba după ceremonie. Cu un zâmbet emoționat pe buze, o ajută să-și descfacă nasturii rochiei.

— Ce nuntă minunată, Linda! Erai splendidă! Și Louis... Părea atât de mândru.

Linda radia de bucurie.

— Încă nu-mi vine să cred. Totul mi se pare ireal.

— Și totuși ai un inel pe deget... și este de aur... din aurul pe care Louis l-a găsit el însuși.

Linda mângâie inelul. Louis îl rugase pe un prieten să șlefuiască bijuteria și să graveze două inimi înlănțuite.

— E frumos, nu-i așa? murmură ea.

Melanie o cuprinse în brațe.

— Oh, da!

Linda o strânse cu putere la piept. Se simțea atât de apropiată de sora ei. nimic nu va putea să le despartă... niciodată. Ochii i se umplură de lacrimi și era gata să plângă... sau să râdă. O năpădeau atâtea emoții...

Melanie se desprinsese, cu chipul tulburat, gata să izbucnească în plâns.

— O să-mi lipsești, spuse Linda.

– Și tu mie... Crezi că pot s-o fac mâine?

– Bineînțeles.

Câte schimbări în doar trei luni! De la sosirea lor în California, în căutare de bani... Acei bani de care aveau nevoie ca să salveze ferma... Pe vremea aceea, Melanie era atât de slăbită... Nici o lipă nu i-ar fi trecut prin minte că se va ocupa singură de achitarea datoriilor lor. Și acum, se simțea în stare s-o facă. Trebuia să-și dovedească asta.

– Bineînțeles, repetă Linda.

Aruncă o privire circulară prin încăpere. Rochia ei era de-acum pusă bine în șifonier, nimic nu mai rămăsese în dezordine.

– Bun! Trebuie să plec.

Întinse brațele spre sora ei.

– Să fii fericită, draga mea.

Melanie îmbrângăie părul.

– Nu crezi că mai degrabă eu ar trebui să-ți spun asta?

– Atunci să ne-o spunem una alteia.

Se îmbrățișară cu căldură înainte de a li se alătura celorlalți invitați.

*

*

*

Louis izbucni în râs în timp ce-și scotea boabele de orez din păr. Apoi o sărută îndelung pe Linda.

– Ești fericită?

– La nebunie!

În zgomotul motorului, se îndepărtară de micul grup de prieteni adunați în ușa lui Patrick.

– Dar tu? întrebă Linda câteva clipe mai târziu.

– Oh, da!

– Nu există nici o umbră de îndoială?

– Nu.

Își puse capul pe umărul lui.

– Cred că te-ai însurat pentru banii mei.

– Evident, știi bine că nu te iubesc.

– Exact.

– Ce minunată complicitate! Linda se simțea atât de bine aici, la pieptul lui. Era copleșită de fericire...

Oftă adânc cu gândul la zilele ce vor urma, la cele câteva zile pe care și le vor petrece într-un mic hotel de pe malul lacului Thaeo. Atunci se vor putea lăsa în voia sentimentelor lor de fericire, vor putea uita totul pentru a nu se mai gândi decât la ei, se vor descoperi unul pe altul. Dar mai exista Melanie... Ce-o să se întâmple cu ea?

– După părerea ta, crezi că Melanie se va descurca mâine?

– Avocatul spune că da.

– Ești sigur că, anul viitor, vrei să-ți iei tot acel concediu pentru a pune ferma pe picioare?

– Bineînțeles. Doar așa am promis.

– S-ar putea să te răzgândești. Este greu, să știi.

– Ai cumva de gând să mă lași pe mine să fac toată treaba?

Era limpede că ea adora felul lui de a o tachina.

– Nicidecum!

– Nici viața într-un campus universitar n-are nimic dintr-o distracție. Poate că și tu vei regreta.

Pentru o clipă, el se gândi la Myriam. La scrisoarea lui în care-i dădea explicații, ea îi răspunse printr-o carte poștală ilustrată, din Cipru: „Am o vacanță de vis. Mă bucur pentru tine!” Așa cum prevăzuse, ea nu avea nici un regret.

Îi mângâie ușor piciorul Lindei.

Prin oglinda retrovizoare, vedea Amador Spring îndepărtându-se. Venise aici din cauza unei scrisori... o scrisoare pe care la vremea aceea o blestemase. Dacă ar fi știut!

Linda remarcă bifurcația care ducea spre concesiune. Melanie și cu ea veniseră aici ca să găsească aur... și găsiseră. Dar mai aflaseră și că unele sentimente, unele persoane, sunt mai valoroase decât orice metal prețios.

Își privi cu atenție soțul. După un timp, el se întoarse spre ea.

– N-o să mai ajungem niciodată la Tahoe dacă vei continua să mă privești astfel.

– E cumva o amenințare?

El coti pe un drum îngust pe care un gard viu de tufişuri îl ascundea de şoseaua principală şi opri motorul, după care se întoarse spre Linda.

– Nu te poţi abţine să mă provoci, nu-i aşa?

– Vrei într-adevăr să mă abţin?

– Nu.

Ea îi mângâie cu tandreţe părul.

– Atunci... şopti ea muşcându-i uşor lobul urechii.

Fără să mai aştepte alte îndemnuri, el o cuprinse în braţe şi dădu frâu liber pasiunii arzătoare.

Sfârşit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.